

၀ ၂၅ ၄ ၁ ၆ ၆ ၂ ၀ ၂၈

၀၂၅
စင်တင်သည်

ဒေဂျင်လေဂျာ ကိုန်တအင်း

၀ ၆ ၂ ၅ ၆ ၂ ၀ ၂၈

ဒို့တာဝန်အရေး(၃)ပါး

ပြည်ထောင်စုပျံ့နှံ့ရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျံ့နှံ့ရေး ဒို့အရေး
အချစ်အကြည်အရင်းတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးမခိုမိရန် အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ
အားဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်အလက်များအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားပြန်လည်စီးလုံးညီညွတ်ရေး

နိုင်ငံပာသည့် ပြည်ပအခြေခံ ဥပဒေသစ် ပြင်ပယ်ရေး
ပြင်ပယ်လာသည့် ပြည်ပအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ရွေးကောက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြင်ပယ်ရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများပိတ်ဆို့၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်
ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပုံစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့် စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
အမျိုးစုထိ တတိဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပေးပျောက်
ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်တက်မြောက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး။

အောင်ဇေရုတ်

ကျိန်စာအပြုံး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၀၃၇၇၃၀၃

ဖျက်နှာပုံနှိပ်ခြင်း - ၅၀၀၅၇၅၅၅၅

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

(ရဲအောင်စာအုပ်တိုက်)

အိမ်မှတ် (၂)၊ ချွန်းလမ်း (၁)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

အတွင်းဖျက်နှာပုံနှိပ်

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြေပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း (အထက်)

ပန်းဆဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊

ဖျက်နှာပုံနှိပ်

သိန်းရွှေကြည်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

စာနံပါတ် - ၀၀၀ ကျမ်း၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ပြန်ဆိုသူ

စိုးမိုးစာပေ

ဖုန်း - ၀၁- ၂၉၀၉၉၅

၈၉၅ • ၈၃

အောင်စေရတု

ကျိန်စာအုပ် / အောင်စေရတု ။ - ရန်ကင်း

ရဲအောင်စာပေ ၊ ၂၀၀၉။

၃၀၄ - စာ ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီမီ

(၁) ကျိန်စာအုပ်

အခန်း (၁)

အထူးချဉ်းသည်

အတွင်းလိုက်ကာခန်းသီးစလေးက လှစ်ခနဲ ပွင့်သွား၏။
လမ်းလေးတစ်စင်းက အခန်းထဲသို့ ရယ်ရင်းကြည့်သည်။ အထဲရှိလူ
တွေကို ကြည့်သည်။ လေ့လာသည်အကြည့်၊ အကဲခတ်သည်
အကြည့်အမှန်ပင်။

သူကလေးအား လမ်းတစ်စင်းနဲ့ နှိုင်းမည်ဆိုလည်း နှိုင်း
လောက်၏။

မပြင်မဆင် နဂိုယဉ်အနေအထားလေးနှင့် မြင်တွေ့နေရသည်
ကိုကပင် ရင်ထဲမှာအေးမြပို့ကောင်းနေသည်။

မဟူရာကေသာဆံ့နွယ်ကြော့ကို နောက်တွဲလေးထုံးနောင်
ထားသည်။

မွေးမွေးဖြူဖြူအသာအရေလေးနှင့် မျက်လုံးလေးတစ်စုံမှာ
 ကြယ်စင်ကဲ့သို့ လှဲလှဲနှင့်၊ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံမွေးအစုံမှာ
 နုနုတွတ်တွတ်ပါးပြင်လေး ရှိ၏။
 ပြေပြေကလေးဆင်းသည့်နာတ်လေးက ကုန်းမို့ကိုသို့ လေး
 ကိုင်သဏ္ဍာန်နှုတ်ခမ်းလေးမှာ နမ်းချင့်စဖွယ် ဖူးဖူးပွင့်ပွင့်၊
 ဘလောက်စ်အင်္ကျီအပြာနုရောင်
 ထဘီအပြာနုရောင်အောက်မှ ပေါင်တံနှစ်လုံးသည် လုံးလုံး
 ကျစ်ကျစ်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
 နဂိုရိုးဦးသားသူသည် မည်သို့ပင် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်
 ဖြစ်စေ နဂိုင်းထွက်ခြင်း၊ အလှတွင်အယဉ်ဆင့်ကာ အသွင်တင့်နေသူ
 သာတည်း။
 အချောတွင် ထိပ်ခေါင် အလှတွင်ဘုရင်မ၊ တွေ့သမျှလူ့ သြချ
 ရလောက်သည် မိန်းမမျိုး၊ လှစန်းကြည်။
 အမှန်ပင်
 သူကလေးအမည်က လှစန်းကြည်။
 အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သုံးနှစ်စွန်း။
 ငယ်ရွယ်နုနယ်အလှကြွယ်နေသည့် အရွယ်ကောင်း။
 တွေ့သူမြင်သူရင်မှာ ဘဝင်လှိုက်မောစေလောက်သည့် အလှ
 ပိုင်ရှင်လေ။
 နာမည်ကြီးသလောက်လည်း လှရက်ချောရက်ပါပေဟု မြင်

တွေ့သူတိုင်းက လက်ဖျားခါသြချယူရလောက်သည့် လှစန်းကြည်
 ဆိုသည့် ရွှေမင်းသမီးလေ။
 နိုင်ငံတစ်လွှား ပြိုင်စံရှားလောက်သည့် အဆိုရေးအကရေး
 ပိုင်နိုင်ကပြအငြိမ့်မင်းသမီး။
 တစ်ခါကြည့်မိလျှင် အခါတစ်ရာမက ကြည့်ချင်လောက်
 အောင် စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ရွှေမင်းသမီး လှစန်းကြည်။
 မူယာမာယာမြူရွယ်မပါ အနုပညာအနစ်သာရအကြည့်ဖြင့်
 မြင်နေလူတဝင်နလုံးကို ဆွဲယူသိမ်းပိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ဘုရင်မဖုရား။
 လူငယ်လူရွယ်တွေသာမက သက်လတ်သက်ကြီးပိုင်းမှလည်း
 လက်ခံနေသည့် ရွှေမင်းသမီးလေ။
 ဦးကျော်ဇေယျသည် မင်းသမီးလှစန်းကြည်ကိုကြည့်ပြီး တငေး
 တမောရှိသွား၏။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း
 စိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 “ဦးလေးတို့စောင့်နေရတာကို အားနာလိုက်တာရှင်၊ သမီး
 အိပ်ရာထ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”
 ကြည့်စမ်း
 အသံလေးကလည်း ချိုသာပျော့ပျောင်းလှ၏။ ဆည်းလည်း
 သံအလား။ ကြားရသူတစ်ဖက်သား၏နားဝင်ကို ချိုလေလိုက်ပါလား။
 အခြေသတင်းကြီးနေသည့် လှစန်းကြည်သည် မာန်မာနတော့
 နည်းနည်းမှ ရှိပုံမပေါ်။

“ရပါတယ်၊ ဦးလေးတို့ရောက်လာတဲ့အချိန်က စောနေတယ် ထင်တယ်၊ ဒါကလည်း မင်းသမီးကို မမိလိုက်မှာဦးလို့ စောစော ရောက်လာတာပါ”

ဦးကျော်ဇေယျက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောပြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ရောက်လာသည့်အချိန်က သိပ်တော့ မစောလှပါ။

နံနက်ကိုးနာရီကျော်နေပြီ။
နေပင် အတော်မြင့်နေပြီဖြစ်သည်။
သို့သော်

မင်းသမီးလှစန်းကြည် စိတ်ကြည်စေရန် လိုက်လိုက်လျှာ လျှာ ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဦးကျော်ဇေယျနှင့် အတူလိုက်ပါလာသည့် မောင်မောင်သည် သူ့လက်ထဲမှ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ဘေးရှိထိုင်ခုံပေါ်ကို အသာချ ထားလိုက်ရာမှ အကျီအိတ်ထဲကဆေးလိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှို့ဖိုဟန်ပြင် လိုက်သည်။

ဦးကျော်ဇေယျက မောင်မောင့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်တိုး လိုက်ရာမှ

“နောက်မှသောက်ပါလား၊ စကားပြောကြတဲ့အချိန်မှာ မင်းရဲ့ ဆေးလိပ်က ထွက်လာတဲ့မီးခိုးငွေ့တွေက အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေဦးမယ်၊ မင်းသမီးကိုလည်း အားနာမှပျံ့ကွာ”

လှစန်းကြည်ကတော့ အပြုံးမပျက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဦးလေး၊ သူ့သောက်ချင်တာသောက်ပါစေ သူ့စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါစေ၊ သမီးအတွက် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အေး အေးဆေးဆေးပါ”

သို့သော် မောင်မောင်သည် သူ့ဆေးလိပ်ကို မီးမညှို့တော့ဘဲ အကျီအိတ် ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

လှစန်းကြည်သည် ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အနီးကပ်ထိုင်လိုက်တော့မှပဲ

လှစန်းကြည်ထံမှ သင်းပျံ့သောက်ကိုယ်သင်းနံ့ကို ရှူရှိုက်မိကြ ၏။ မွှေးသည် ကြုံသည်။

သိပ်ပြင်းသည် အမွှေးအနံ့မျိုးတော့မဟုတ်။

မွှေးရုံကလေး၊ သင်းရုံကလေး၊ ကြုံရုံကလေး။

အနံ့ကိုရှူလိုက်မိသူအဖို့ စိတ်ကြည်လင်စေ၏။

အခန်းထဲကနေ အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိအုံးမည့်သူ ဟစ်ဦးထွက်လာ၏။ မျက်နှာမှာ လှစန်းကြည်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏ လှစန်းကြည်၏မိခင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ လက် ထဲတွင် ကော်ယပ်တောင်နှစ်ချောင်းပါလာ၏။ ထိုယပ်တောင်နှစ် ချောင်းကို ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မောင်မောင်တို့အား လှမ်းပေးရင်း

ဝင်လာသည်။

“အိမ်ခေါင်မိုးက နည်းနည်းနိမ့်နေလို့လားမသိဘူး နွေရာသီများ ဆိုရင် မနက်ကတည်းက ပူတော့တာဘဲ”

အမှန်ပင်

အိမ်ကလေးမှာ လုံးချင်းပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်၏ အမိုးက သွပ်မိုးခေါင်မိုးနည်းနည်းနိမ့်နေသောကြောင့်ထင်သည် အပူရှိန်က ဟပ်ချင်နေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၏ တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိ၏။ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းသုံးခန်းနှင့်ဖြစ်သည်။ ဆောက်လုပ်ထားသည်မှာ သိပ်ပြိုကြာသေးဟန်မတူ။ သစ်သားတိုင်တွေအားလုံး သစ်သစ်လွင်လွင်ရှိနေဆဲ။ နံရံတွေမှာကာရံထားသည့် သစ်သားတို့မှာလည်း ထိုအတူ။

တကယ်တော့လည်း

လှစန်းကြည်ရယ်လို့ ဇာတ်သဘင်လေးထက်တွင် အထင်ကရမင်းသမီးတစ်လက်အဖြစ် နာမည်ကြီးနေသည်မှာ သိပ်တော့ မကြာသေး။

ရိုးရိုးသာမန်အငြိမ့်မင်းသမီးဘဝကနေကြိုးစားရင်း တက်လှမ်းခဲ့ရသူမို့ သည့်အခြေအနေနှင့်နေနိုင်လာသည်ကိုပင် တော်သေးသည်ဟုဆိုရမည်။

အချို့ဆိုလျှင် ကြိုးစားရင်း လှော်တက်ကျိုးကြိုးဘဝ ရေတိမ်

မှာနစ်မြုပ်သွားရသည့် သာဓကတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်၊

လှစန်းကြည်အဖို့လည်း ထိုသို့သောအဖြစ်သနစ်တွေကို တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသူမို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ သင်ခန်းစာဆိုသည်က ယူတတ်မှရသည်ကို လှစန်းကြည် ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထား၏။

“ဦးလေးတို့တစ်ခုခု သုံးဆောင်ကြပါဦးလားရှင်၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် လက်ဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

လှစန်းကြည်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပင် ပဋိသန္တာရစကားဆို၏။ ပြုံးလိုက်လေမှာပင် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှ ပါးချိုင့်လေးတွေက ခွက်ဝင်သွား၏။

လှပြီးရင်း ပိုလှသွား၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဦးလေးတို့စားသောက်ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာပါ”

ဦးကျော်ဇေယျက ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်လှစန်းကြည်က “မဟုတ်တာဘဲ တစ်ခုခုတော့ သောက်မှပေါ့ ကဲပါ မေမေ ကော်ဖီသုံးခွက်နဲ့ ကိတ်မုန့်ပါယူခဲ့ပါ။ သမီးလည်း ဒီကဦးလေးတို့နဲ့ အတူတူ တစ်ခါတည်း စားသောက်လိုက်တော့မယ်”

လှစန်းကြည်ကပြောလိုက်သည်နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီးသည် မီးဖိုခန်းတက်သို့ ထွက်သွား၏

“ဒီရက်ထဲမှာ မင်းသမီးနားနေတယ်ထင်တယ်ဟုတ်လား”

ဦးကျော်ဇေယျက သွေးတိုးစမ်းသလိုမေးလိုက်၏။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဇွတ်အတင်းနားနေရတာပဲ ဦးလေးရေ ဆောင်းတွင်းတစ်တွင်းလုံး ပွဲဆက်တွေကများထားတော့ ကြာတော့ သမီးလည်း ပင်ပန်းတဲ့အထိကို မခံနိုင်တော့ဘူးလေ။ လူပါ ကနေရင်း နဲ့ တစ်ခါတည်း ခေါက်ခနဲလဲကျပြီး အသက်ထွက်သွားမှာတောင် စိုးရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဇွတ်အတင်းပဲ စရန်လက်ခံထားတဲ့ ပွဲစဉ်တွေကို မနည်းတောင်းပန်ပြောပြီး ဇွတ်အတင်းအနားယူလိုက်ရတယ်။ အင်း အနားယူနေတာတောင် အခုဆိုရင် တစ်လနီးပါးတောင်ရှိတော့မယ် ထင်တယ် ဟင်းဟင်း”

စကားဆုံးတွင်

လှစန်းကြည်သည် သူ့စကားသူသဘောကျသလို ညည်းသွဲ့ သွဲ့ဖြင့်ရယ်သည်။

“အင်း မင်းသမီးက တော်တော် နားလိုက်တာပဲကိုး။ ကောင်း တော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး မဆို အချိန်ရနေတုန်း အချိန်တက်နေတုန်း အချိန်လေးမှာ ကြိုးစားထား လိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ။ မတည်မြဲတဲ့ သင်္ခါရလောကကြီး ဘယ်ကိစ္စ မှ တည်မြဲတာမဟုတ်တော့ကိုယ်အခွင့်အရေးရနေတဲ့ အချိန်လေးမှာ အကျိုးရှိရှိအသုံးချထားဖို့လိုတယ်လေ။ နောင်တဆိုတာမျိုးက နောင်မှ ရတတ်တာဆိုတော့ ကိုယ်အသက်ကြီးလို့ မလုပ်နိုင်မကိုင်နိုင်တဲ့အချိန် တာမှ ဒီလိုအနားယူမိတဲ့အချိန်ကာလတွေဟာ နောင်တထရားရဖို့

ကိစ္စတွေဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဦးလေးအခုလိုပြောလို့ ဦးလေးအပေါ်မှာ သမီးအနေနဲ့ စိတ်ဆိုးမသွားနဲ့ဦးနော်။ ဦးလေးက သမီးအတွက် ပြောပြနေတာပါ”

ဦးကျော်ဇေယျသည် သူ့ဘာသာသူပြောပြီး ပြောမိသည့် စကားအတွက် လှစန်းကြည်အား အားနာသွားပုံရ၏။

လှစန်းကြည်ကတော့အပြုံးမပျက်ပင်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်ဦးလေး။ ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်ပါ တယ်။ အခုလိုပြောပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် ဦးလေး။ နောက်ဆို သမီးဆင်ခြင်လို့ရသွားတာပေါ့နော်”

လှစန်းကြည်၏ မိခင်ဖြစ်သူအမျိုးသမီးကြီးရောက်လာ၏။ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပန်းကန်ပါသည့်လင်ပန်းလေးကို သူတို့ရှေ့စားပွဲခုံပေါ် ချပေး၏။

“ကဲ သောက်လိုက်ကြပါဦးရှင်။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့နော်”

လှစန်းကြည်က ကော်ဖီခွက်တွေကို ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မောင် မောင်တို့ရှေ့သို့ချပေးရင်း ပြောသည်။

လှစန်းကြည်စကားပြောရာ၌ နော်ဆိုသည်စကားလုံးကို ထည့်သုံးတတ်သည်ကို ဦးကျော်ဇေယျသတိပြုမိသည်။ တစ်မျိုးတော့ နားဝင်ချိုပြီး ချစ်စရာကောင်းနေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

မုန့်နှင့် ကော်ဖီစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဦးကျော်ဇေယျက

“ကဲစားလို့သောက်လို့တော့ပြီးသွားပြီ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းလေး ဆွေးနွေးလိုက်ကြရအောင်လား”

“ခဏလေးခန့် ခဏလေး။ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပြောကြမယ်ဆိုရင်တော့ သမီးနဲ့ပြောမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးကျော်ဇေယျက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို အသာပင့်တင်လိုက်ရင်းမှ

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“သမီးရဲ့မန်နေဂျာ ကိုဇော်မင်းရှိတယ်။ သူနဲ့ပြောမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အလုပ်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် သမီး သူ့ကိုအကုန်လုံးလွှဲအပ်ထားတယ်”

“ဟာ မင်းသမီးကလည်း မလွယ်ပါလား”

ဦးကျော်ဇေယျက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသလို ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အလုပ်သဘောအရပါ ဦးလေးသမီးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လာရင် သမီးကဘာမှတာဝန်ယူနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုဇော်မင်းက စီမံခန့်ခွဲပြီး တာဝန်ယူထားတာအဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုသွားတွေ့ရမည်လား ဒါမှမဟုတ် ဒီကပဲစောင့်နေရမှာလား”

ဦးကျော်ဇေယျက စိတ်မရည်တော့ဟန်ဖြင့်မေးလိုက်၏

“သူက ဒီကို တစ်ပတ်ကို သုံးခါလာတတ်တယ်။ တနင်္လာရယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးရယ်၊ သောကြာနေ့တွေမှာပေါ့။ ဒီကနေ့က ကိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဦးလေးတို့ရောက်လာတဲ့နေ့ကလည်း သောကြာနေ့ဖြစ်နေတော့ သူလာမယ့်နေ့ရက် ဖြစ်နေတယ်လေ။ သူ ဆယ်နာရီလောက်ဆိုရင် ရောက်လာတော့မှာပါ ဦးလေး။ သမီးတို့က ကိန်းခန်းကြီးတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူကဏ္ဍာနဲ့သူ ခွဲထားတဲ့သဘောပါ ဦးလေး။ ဒီအတွက် သမီးတို့အပေါ်မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်နော်”

“အာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်။ ဦးလေးသဘောပေါက်ပါဘယ်။ အင်း ဘာလိုလိုနဲ့ ဆယ်နာရီတောင်ထိုးတော့မယ်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲလိုတော့တယ်”

ဦးကျော်ဇေယျက လက်မှနာရီကိုခုံကြည့်ရင်းပြောလိုက်စဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်ဆီမှ ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသံကို သူတို့အားလုံး အသေအချာကြားလိုက်ရတော့၏

“အင်း သူတော့ရောက်လာပြီဦးလေး။ သမီးတို့မှန်းထားတဲ့ အချိန်ထက်တောင် သူက ပိုတောင်စောနေသေးတယ်နော်”

လှစန်းကြည်က သူမန်နေဂျာအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဟန်ဖြင့်လှမ်းပြောလိုက်၏။

ထူထဲသည့်မျက်ခုံးအောက်မှ မျက်လုံးအစုံက မပြူးမကျယ် နှုတ်ကတော်ပေါ်ပေါ်၊ ပိရိတင်းစေ့ထားဟန်ရှိသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံ၊ မေးခွန်း ကပ်ကားကာ။ အသားအရေ မဖြူမညို၊ မည်းနက်တောက်ပြောင် နေသော ဆံပင်ကို ဆီအရွှဲသားလိမ်းကျံကာ နောက်ဘက်သို့ လှန်ပြီး ထား၏။

ရှုပ်အကျိုလက်ရှည်အဖြူနှင့် ပုဆိုးအနက်ကွက်ဝတ်ဆင်ထား သည်မို့ သူ့အရပ်အမောင်းနှင့် သူ့အသားအရေနှင့် ကြည့်၍ကောင်း နေသည်။

“ဟာ ဧည့်သည်တွေအစုံအလင်နဲ့ပါလား။ မင်းသမီးတော့ ခြေဆန့်လက်ဆန့်တွေ အဆက်မပြတ်လုပ်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

ကိုဇော်မင်းက ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်းပြောရင်း အတွင်းသို့ဝင်လာ၏။ လှစန်းကြည်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းသမီးရဲ့မန်နေဂျာကြီးပြောတဲ့စကားတွေက သိပ်မှန်တာ ပေါ့ကွယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းသမီးကို ကိုယ်တို့က သုံးည ဆက်တိုက်ကမ္ဘီအတွက် လာငှားတာပဲလေ”

ဦးကျော်ဇေယျက ပြောလိုက်သည်။

ကိုဇော်မင်းက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်လိုက်ရာမှ

“ဟာ ဒီကဦးက ကျွန်တော်ကို ဒီမင်းသမီးရဲ့မန်နေဂျာဆိုတာ တောင် သိနေမှကိုး”

သည်တော့လည်း လှစန်းကြည်ကကြားဖြတ်၍

အခန်း (၂)

ဗျာပင်သမီးရဲ့မန်နေဂျာ

တံခါးဖွင့်သံပိတ်သံတွေ စိကာစဉ်ကာကြားလိုက်ရပြီးနောက်မှာ တော့ လှေကားထစ်လေးထစ်ကို တက်နင်းလာသည့် ခြေသံကိုကြား လိုက်ရသည်။

ခြေသံတွေအဆုံးမှာတော့

မျှော်လင့်တုန်း ကြော့ဆုံးမင်းသားကြီး ကိုဇော်မင်း အတက်ချီ ကျေစီကို ဆွဲလျက်သားဖြင့် အခန်းဝမှ ပေါ်လာတော့၏။

အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်သုံးဆယ်နီးပါးလောက်ရှိမည်။

အားကစားကို လိုက်စားခဲ့သောကြောင့်လားမသိ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် လက်မောင်းတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အရပ်အမောင်းရှည်ရှည်တို့ ဖြစ်သည်။

လူကတော့ လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“အလှကြိုပြီးပြောထားလို့ သိနေတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးပြောသလိုပဲ သူက ဒီဇာတ်ရဲ့မန်နေဂျာ ကိုဇော်မင်းပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုယ်ကတော့ဦးကျော်ဇေယျာပါ။ သူကတော့ မောင်မောင်ပါ”

ဦးကျော်ဇေယျာက သူတို့ကိုယ်သူတို့ မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဦးတို့ကပွဲငှားဖို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သုံးရက်အတွက်ငှားမှာပါ”

“ဘယ်မှာငှားရမှာလဲ”

“ရတနာသိမ်ခံအိမ်ကြီးထဲမှာပါ”

ဦးကျော်ဇေယျာ စကားကြောင့် ကိုဇော်မင်းသည် စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသွားသလို မျက်ခုံးအစုံကို ပင့်တင်လိုက်ရာမှ

“အား တကယ့်နေရာပါလား။ ဒါဆို သူဌေးကြီးဦးဇော်တိက က ငှားခိုင်းလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဦးကျော်ဇေယျာသည် ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက် တည်း

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးဇော်တိကက ငှားခိုင်းလိုက်တာပါပဲ။ သူက သူ့ရဲ့အထူးစည်သည်တွေကို စိတ်ကြားပြီး ဒီလှရတနာဇာတ်သဘင် အဖွဲ့နဲ့ ဧည့်ခံမလို့ပါ။ ပြောမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပတဲ့ သဘောလည်း ပါတာပေါ့လေ”

ဘာကြောင့်လဲမသိ ကိုဇော်မင်းသည်တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား

နေသလို ငြိမ်သက်နေရာမှ နောက်ဦးခေါင်းကို မသိမသာယမ်းခါ လျက် တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်သလို နှုတ်မှလည်း

“အင်း တော်တော်တော့ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဘာကိုတော်တော်ထူးဆန်းနေတာလဲ ကိုဇော်မင်း”

လှစန်းကြည်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ကြည့်မေးသည်။ ကိုဇော်မင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချလိုက်

ရင်း

“ထူးဆန်းတာတော့ အရမ်းကို ထူးဆန်းတာပေါ့ မင်းသမီး ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီသူဌေးကြီးဦးဇော်တိကဆိုတဲ့လူက အရမ်းကိုစည်းကမ်းကြီးတဲ့လူ၊ ချေးလည်း တော်တော်များပြီးစည်း စနစ်လည်း တော်တော်ကြီးတာ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စမျိုးမှာ ငွေကုန်ကြေး ကျခံတတ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုစည်းစနစ်ကြီးလွန်းအားကြီး လို့လည်း တော်ရုံတန်ရုံလူက သူ့ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ကြဘူး။ သူယူထားတဲ့ မိန်းမအပေါ်မှာတောင် တော်တော်စည်းကမ်းကြီးခဲ့တာ။ လက်ထဲက နေထွက်ပြေးပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲကြတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်လေ။ အဲဒီလိုလူမျိုးက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အငြိမ် ဇာတ်အဖွဲ့ကို လာငှားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အတော် လေးထူးဆန်းသွားမိတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ”

ကိုဇော်မင်း ဦးဇော်တိက၏အကြောင်းတွေကို အားမနာတမ်း ပြောနေစဉ် ဦးကျော်ဇေယျာနှင့်မောင်မောင်တို့၏ မျက်စိမျက်နှာတွေ

အပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းဖြစ်နေကြ၏။

ထိုသည်ကို လှစန်းကြည်က သတိပြုမိသွား၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုဇော်မင်းအား

“ကိုဇော်မင်းကလည်းရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူ့လူတွေရဲ့ရှေ့မှာ အားနာစရာကြီး”

သို့တစေ
ကိုဇော်မင်းကတော့မှ

“အာ မင်းသမီးကလည်း ဒီအကြောင်းတွေက ရတနာမြိုင်က လူတွေအားလုံးလိုလို သိနေကြတဲ့ဥစ္စာပဲ။ ကျွန်တော်မပြောလည်း တခြားလူတွေက ဒီအကြောင်းကို ပြောနေကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်တောင်မှ ဒီအကြောင်းတွေကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်ကတည်းက ကြားခဲ့ရတာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတာ ဘာထူးဆန်းတော့လို့လဲဗျာ”

ဦးကျော်ဇေယျသည် စိတ်အိုက်လာဟန်တူ၏။ မျက်နှာတွင် ချွေးစေးများထွက်လာလျက် အကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပခါကို ထုတ်ကာသုတ်နေ၏။

“ကဲပါကိုဇော်မင်းရယ် ထပ်ပြီးဘာမှပြောမနေပါနဲ့တော့ သူတို့က ကျွန်မတို့ရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ကို ငှားဖို့လာတာဆိုတော့ ဇာတ်အဖွဲ့ငှားမယ့်ကိစ္စပဲ ဆွေးနွေးကြတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မဆိုင်တာတွေလျှောက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမယ့်အစား အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းပဲ အဓိကထားပြီးပြောလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဒီကဦးလေး

ဘို့က ဒီကို အစောကြီးကတည်းကရောက်နေတော့ ကိုဇော်မင်းကို ထိုင်စောင့်နေကြတာ အကြာကြီးပဲ အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ်နော်”

လှစန်းကြည်က လေသံမာမာလေးဖြင့် ပြောလိုက်တော့မှပင် ကိုဇော်မင်းသည် သူ့အမှားသူ သတိရသွားပုံရ၏။ မျက်နှာအနေအထားပြင်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ဆောရီးဗျာ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်။ မဆိုင်တာတွေ ကျွန်တော်ပြောမိသွားသွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်။ မောင်ရင်ကကြားတဲ့အတိုင်း ပြောတဲ့ဥစ္စာပဲ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဦးက ဦးဇော်တိကရဲ့မန်နေဂျာပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင်တော့ လူယုံတော်ဆိုပါတော့လေ။ ကဲ ဒါကိုထားပါ။ ဦးဒီကိုလာတာက မောင်ရင်တို့ရဲ့ လူရတနာဇာတ်အဖွဲ့ကိုငှားဖို့ လာတာပဲ။ ဦးဇော်တိကပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ သုံးညတိတိ ကပေးရမယ်။ ဒီသုံးရက်စလုံးအတွက်ကို ဦးတို့ဘက်က အစစအရာရာ တာဝန်ယူတယ်”

“ကရမယ့်နေရာတော့”

“ရတနာသိမ်စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိတယ်။ ကျယ်တာမှ တော်တော်ကျယ်တယ်။ လူအယောက် တစ်ရာလောက် ဆန့်တဲ့ခန်းမဆောင်ကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုကြည့်မှာက ရတနာသိမ်စံအိမ်ထဲက မိသားစုဝင်တွေနဲ့ အပြင်ကသူ့ရဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း လေးငါးခြောက်ယောက်ပဲ”

ဦးကျော်ဇေယျပြောစကားအရဆိုလျှင် ကြည့်မယ့်သူသိပ် များများစားစား ရှိမည်ပုံမပေါ်။ ရတနာသိမ်ခံအိမ်သားစုအပြင် လူလေးငါးခြောက်ယောက်မျှသာ။

“အင်း ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ လူနည်းတော့ပြဿနာသိပ် မရှိဘူးပေါ့လေ။ နောက်ကြောင်းလုံလုံနဲ့ ကလို့ရတာပေါ့။ ဘာပဲပြော ပြော အခုကြားရတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ကြေးကဘယ်လို”

ဦးကျော်ဇေယျစကားမဆုံးမီ ကိုဇော်မင်းကဖြတ်၍

“တစ်ညတစ်သောင်းနှုန်းနဲ့ သုံးညဆိုတော့ သုံးသောင်းပေါ့”

လှစန်းကြည်ပင် မျက်လုံးပြူ။ မျက်ဆံပြူဖြစ်သွား၏။

တကယ်တော့

ကိုဇော်မင်းသည် ဒီလိုကြေးမျိုးကို တစ်ခါမျှမတောင်းစဖူး။

သည်တစ်ခေါက်ကျမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး နှင့်နှင့် နည်းနည်း

တောင်းလိုက်သည်မသိ။

ကိုဇော်မင်းတွင် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိနေပြီထင်သည်။

သို့သော်

ဦးကျော်ဇေယျကတော့ နည်းသည်များသည်ကို မဆိုခဲ့ပါ။

မောင်မောင်ဘေးမှ လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူကာ စစ်ဆွဲဖွင့်သည်။

သားရေပင်ဖြင့် သေသေသပ်သပ် စည်းနှောင်ထားသော ငွေစက္ကူ

နှစ်ထုပ်ကို ကိုဇော်မင်းအားလှမ်းပေးလျက်

“အဲဒါ စရန်ငွေ၊ ငါးထောင်ပဲကျန်တာကို ဟိုရောက်တဲ့အခါ အကုန်ရှင်းပေးမယ်။ ပွဲကရမယ့်ရက်ကတော့ နောက်တစ်ပတ် သောကြာ၊ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေသုံးရက်ပဲ”

ဦးကျော်ဇေယျကပွဲစဉ်ကရမည့်ရက်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ထည့် ပြောသွားသည်။

“အင်း မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ နောက်တစ်ပတ်လောက် အချိန်ရသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ရတနာ သိမ်ခံအိမ်ကို နောက်တစ်ပတ်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဒါမှမဟုတ် ကြာသပတေး နေ့ရောက်လာရင် မိတာပေါ့နော်”

ကိုဇော်မင်းက မေးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ မောင်ရင်တို့ အဆင်ပြေသလိုကြည့်လုပ်ပေါ့နော်။ ဦးတို့ဆီမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်သုံးရက်ကို အချိန်မီကပြပေးနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အချိန်မီရောက်လာ မှာပါ”

ကိုဇော်မင်းက ကတိပေးလိုက်သည့်နောက် ဦးကျော်ဇေယျ သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လျက်

“ကဲ ဒါဆို ဦးတို့သွားတော့မယ်”

လှစန်းကြည်ကလည်း ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်လျက်

“ဦးလေးအဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“အေးပါ အဆင်ပြေပါတယ်”

ဦးကျော်ဇေယျနှင့် မောင်မောင်တို့အား လှစန်းကြည်က အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေး၏။

မာစီဒီးကားနက်ကြီး အိမ်ရှေ့ကနေ ထွက်သွားတော့မှ လှစန်းကြည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။ ကိုဇော်မင်းမှ တစ်ဆက်တည်း

“အစ်ကို သူတို့အပေါ်မှာဆက်ဆံတာ နည်းနည်းရင့်နေသလိုပဲ ပြီးတော့ ညကြောတွေတောင်းတာ အခါတိုင်းထက် နည်းနည်းပိုများနေသလိုပဲ”

ကိုဇော်မင်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ ပြုံးလိုက်ရာမှ

“တမင်တကာကို ရင့်ရင့်သီးသီး ဆက်ဆံပစ်လိုက်တာ၊ ငွေကိုလည်း သူများထက်ပိုပြီး တမင်တကာကိုတောင်းလိုက်တာ”

“ဟင် တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ အကြောင်းရှိလို့လား”

ကိုဇော်မင်းသည်မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း ပါးစပ်စေ့ကာနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ ထွက်လာသည့်လေသံဖြင့်

“အကြောင်းရှိလား၊ မရှိလား၊ အလှပဲ ဦးနောက်နဲ့စဉ်းစားကြည့်ချေကွယ်၊ ဦးဇောတိကဆီက ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သူ့မိန်းမ ဒေါ်နန်းနန္ဒာဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲလေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိုယ်ရဲ့အစ်မဝမ်းကွဲ ဒေါ်နန်းနန္ဒာဘယ်ရောက်လို့ဘယ်ပေါက်သွားလဲတော့ မသိဘူး။ ဒီကနေထွက်ထိ သူ့ကို ရှာလို့မတွေ့တော့ဘူး။ ဦးဇောတိကနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်မှာ အဲဒီခံစားချက်တွေ ရှိနေခဲ့တယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူတို့လာငှားတာကို ကိုယ် သဘောမကျဘူး။ သူတို့ကို လက်မခံစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့စိတ်ပျက်သွားအောင် သူတို့ကိုမာမာတင်းတင်း ဆက်ဆံပြီး ငွေကိုလည်း သူများထက်ပိုပြီးတောင်းလိုက်တာ”

လှစန်းကြည်သည် စိတ်မောလှမောဖြစ်သွားသလို သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အသာအယာချလိုက်မိသည်။

ကိုဇော်မင်းက မကျေလည်သည့်လေသံဖြင့် ဆက်လက်၍

“သူတို့ ဒီပွဲကိုမငှားပါစေနဲ့လို့တော့ စိတ်ထဲကဆုတောင်းနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဒီပွဲကို ငှားဖြစ်အောင်ငှားသွားသေးတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မကျေလည်ဖြစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာ အမှန်ပဲ”

“အစ်ကိုရယ် စီးပွားရေးကော အနုပညာပါပေါင်းစပ်ပြီး လုပ်နေတဲ့ဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတွေကိုပါကြားထဲထည့်နေရတာလဲ အားလုံးစီးပွားပျက်ကုန်မှာလို့၊ ဒါထက် ဦးဇောတိကက အစ်ကိုကို သိလို့လား၊ တွေ့ဖူးလို့လား”

လှစန်းကြည်၏အမေးကို ကိုဇော်မင်းက ခေါင်းလေးခါပြည့်ရာမှ

“ဟင်အင်း မတွေ့ဖူးပါဘူး။ သူ့ကိုလက်ထပ်တုန်းက ကိုယ်တို့

အဖွဲ့က အထက်အညာကိုရောက်နေတယ်လေ၊ အစ်မဒေါ်နန်းနန္ဒာ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း သိလိုက်ရတာ၊ အဲဒီကတည်းကစပြီး ဦးဖောတိကဆိုတဲ့လူကို စိတ်ထဲကနေ အသေမုန်းနေခဲ့တာ ဒီကနေ့ထက်ထိပဲ”

ကိုဇော်မင်းသည်သူ့အစ်မဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဒေါ်နန်းနန္ဒာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးဖောတိကအပေါ်တွင် အတော့်ကို မကျေမလည်ဖြစ်နေ ပုံရ၏။

အကြောင်းရင်းမုန်ကို သိလိုက်ရတော့လည်း လှစန်းကြည် ကိုဇော်မင်းအပေါ်တွင် အပြစ်မမြင်မိတော့။ ကိုယ်ချင်းစာနားလည် မိရပါ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အစ်ကိုရယ် ဖြစ်ပြီးတာတွေဖြစ်ပြီးပဲ၊ အတိတ်ကိုအတိတ်မှာပဲထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုတဲ့စကားလည်း ရိုသားမဟုတ်လား၊ အတိတ်က အပြီးအတေးတွေကို စိတ်ထဲမှာအမြဲတမ်းထားရင် အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ထိခိုက်စရာတွေဖြစ်လာတော့မှာပေါ့၊ အခုကျွန်မတို့ဆီကို သူတို့လာတာက အလုပ်အတွက်လာတာပဲ၊ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကျွန်မတို့ကို ငွေပေးဖို့လာတာပဲ၊ အဲဒါကို အပြီးအတေးတွေနဲ့ဆက် စပ်နေရင် ကျွန်မတို့ရမယ့်ငွေ တခြားသူလက်ထဲ ပါသွားတော့မှာပေါ့၊ ဦးနောက်နဲ့စဉ်းစားဦးမှပေါ့၊ မန်နေဂျာကြီးရယ်”

လှစန်းကြည်က ကိုဇော်မင်းနားလည်သဘောပေါက်အောင်

နားချရင်းပြောပြသည်။

ကိုဇော်မင်းသည် ပင့်သက်တစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ရာမှ တစ် ဆက်တည်း

“အင်း အစ်ကိုမှာသွားတယ်ပဲ ဆိုပါတော့လေ ကိုယ့်အနေနဲ့ ခင်းသမီးရဲ့ စီးပွားရေးထိခိုက်စေမယ့်ကိစ္စမျိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင် သင့်တာအမှန်ပဲ၊ အခုတော့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့စီးပွားရေးကို လိုက်ပြီး ဖျက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ဆော့ရီးနော် ကျေးဇူးရှင်”

လှစန်းကြည်က ကိုဇော်မင်းအားမျက်စောင်းလှမ်းထိုးရာမှ

“အစ်ကိုနော် ရိသလိုထုတ်သလိုလုပ်မနေနဲ့၊ အလှက စိတ်ဆိုး လိုက်မှာ၊ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့လည်း လိုက်တော့မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“အာ ဒီလိုတော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ အချစ်ဆုံးလေးရယ်၊ တမင် တကာကို ဒီလိုအလုပ်အားရက်ကလေးမှာ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးလေးနဲ့ လျှောက်လည်ဖို့တွက်ထားတာ၊ အလှက ငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုဇော်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာဦးမှပေါ့ အချစ်ဆုံးလေးရယ်”

စကားအဆုံးတွင်

ကိုဇော်မင်းသည် လှစန်းကြည်၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ထွေးပွေ့ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

လှစန်းကြည်က ကိုယ်ကို တေးတစ်ဖက်သို့ တိုးရွှေထိုင်လိုက် ရာမှ အလျင်အမြန်

“ဟိုးဆရာ ဟိုး ဒီထက်ပိုပြီး ကဲမလာခဲ့တော့ အထဲမှာ မေမေရှိနေတယ်နော်”

“အိုး အလှရဲ့အမေရှိနေတော့လည်း ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့၊ ယောက္ခမလောင်းကြီးက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းတွေ အားလုံးကို သိနေပြီးသားဥစ္စာ အလှကတော့ တွန့်တိုစရာမရှိ တွန့်တိုနေပြန်ပြီ”

ကိုဇော်မင်းက မကျေမနပ်ပြောသည်။

လှစန်းကြည်က ဦးခေါင်းကလေးကိုမသိမသာယမ်းခါလျက်

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ အလှတို့အကြောင်းကို မေမေသိတာတော့ မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလှနဲ့ကိုဇော်က သမီးရည်းစားအဆင့်ပဲ ရှိသေးတာ၊ လက်မှထပ်ရသေးတာ၊ ဒီတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဣန္ဒြေလေးဘာလေးဆောင်ဦးမှပေါ့ကိုဇော်ရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပရောပရီနေတာမျိုးကို မေမေက သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးကိုဇော်၊ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်မထပ်ခင်အချိန်လေးမှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းထားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ကိုဇော်ရယ်၊ ဒီလိုပြောလို့ အလှအပေါ်မှာ ကိုဇော်စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ နားလည်ပေးရမယ်နော်ကိုဇော်”

“အင်း အလှနဲ့တွေ့တော့မှပဲ ကိုဇော်လည်း သင်ခန်းစာတွေ အများကြီးရနေတော့တာပဲ၊ ဆင်ခြင်ရမယ့်ဥစ္စာတွေလည်း အများကြီးကို ဖြစ်နေတော့တာပဲနော်”

“ဟွန်း ကိုဇော်ရယ် ကိုဇော်လေသံကို နားထောင်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အလှပြောတာဆိုတာတွေကို သိပ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ စကားထပ်ပြောနေရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမုန်းများဖို့ပဲရှိတော့တယ်၊ အပြင်သွားဖို့ပဲ လုပ်တော့မယ်၊ ခဏနော်၊ အလှ အဝတ်အစားသွားပြီးလဲလိုက်ဦးမယ်”

လှစန်းကြည်သည် ကိုဇော်မင်းအား တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ကာ သူမ၏အခန်းထဲသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့

ကိုဇော်မင်းနှင့်လှစန်းကြည်တို့သမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ ငါးလကျော်ခြောက်လနီးပါးသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုဇော်မင်းက မကြာခဏဆိုသလို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံခဲ့သော်လည်း လှစန်းကြည်က အပျိုစင်ဘဝဖြင့် နေလိုသေးသည်ဟု အကြောင်းပြထားသည်မို့ သူ့အနေနှင့် ဖြစ်သမျှအခြေအနေလေးကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေရတော့၏။

စူးရှတောက်လက်သောမျက်လုံးအစုံဖြစ်သည်။

လူတစ်ဖက်သားကို ကြည့်လိုက်သည့် သူ့မျက်လုံးအကြည့်က အကြည့်ခံရသူ၏ အတွင်းစိတ်ကို ထွင်းဖောက်သွားပလား မှတ်ထင်ရလောက်၏။

ဦးဖောတိကသည် အဝတ်အစားကို မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ ကော်လာကတုံးနှင့် ဗမာပုဆိုးအနက်နှင့်ပြန်သည်။ ဆံပင်ကို ဆီအရွှေ့သားလိမ်းကာ နောက်သို့ ခပ်ပိပိလေး ပြီးထား၏။

လှရတနာဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ ရတနာသိမ်ခံအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ဦးဖောတိကသည် လှစန်းကြည်အား သူ၏ဇာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့၏။ တဒင်အတွင်းမှာပင် ဦးဖောတိကဆိုသူ၏ ရှုပ်သွင်လက္ခဏာအလုံးစုံကို အကဲခတ်မိခဲ့ရာမှ သည်လူ့ကိုတော့ သတိထားဆက်ဆံမှုဖြစ်မည်ကို သိနားလည်လိုက်မိသည်။

“မင်းတို့ကို အလုပ်သမားတန်းလျားမှာထားတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့ရဲ့အလုပ်သမားတန်းလျားက ရိုးရိုးသာမန်အိမ်တွေထက် ကျယ်လည်းကျယ်တယ်၊ ကြီးလည်းကြီးတယ်၊ မင်းတို့တစ်ဖွဲ့သားလုံး အဲဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်လေ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

အသံကလည်း ဩဇာသံအပြည့်ပါ၏။

လူတစ်ဖက်သား၏စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသည့်လေသံမျိုး

အခန်း (၃)

ဦးဖောတိက

ဦးဖောတိက ဦးလို့သာတပ်ခေါ်နေရသော်လည်း တကယ်တော့ ဦးဖောတိကသည် သိပ်ပြီးအသက်ကြီးလှသူမဟုတ်ပေ။

အလွန်ကိုးရှိုလှ သူ့အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်နီးပါးသာဖြစ်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာထားကတော့ တည်လိုက်သမှုကျောက်သားကျောက်ခိုင်ကပင် အဘခေါ်လောက်သည်။

လူကတော့ လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အထူးခြားဆုံးနှင့် အလှပဆုံးအရာ မှာ

ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်တော့

လှစန်းကြည် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်စိစိဖြင့် ဦးဇော
တိကကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

ပရိတ်သတ်အများအပြား၏ရှေ့မှာ ရဲရဲတင်းတင်းဆိုပြီ ကပြဖို့
စိတ်သတ္တိရှိပေမယ့် သည်လူ့ရှေ့မှာတော့ ရဲတင်းစိတ်တွေ ဘာကြောင့်
ပျောက်ကွယ်နေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်၍မရ။

သူမေးသည်ကို လှစန်းကြည်ကမပြေသောကြောင့်ထင် သည်။

ဦးဇောတိကသည် မျက်မှောင်ကြုံတိကာ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့
ကိုင်းလိုက်ရာမှတစ်ဆက်တည်း

“ငါမေးနေတယ်လေ မင်းတို့အတွက်ပေးထားတဲ့ အလုပ်
သမားတန်းလျားကြီးက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

သည်တော့မှ

လှစန်းကြည်သည် အိပ်မက်မှလွန်နိုးလာသူတစ်ယောက်လို
အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကာ အထစ်ထစ်အင်ငါ့ငါ့

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးပြောသလိုပါပဲ လွတ်လပ်ပါလိမ့်မယ်”

ဦးဇောတိကမျက်နှာ မသိမသာပြုံးသွား၏။ နောက်သို့လည်း
ကျောပြန်၍လိုက်ရာမှ

“အေး ဒီလိုမှပေါ့၊ နို့ နေစမ်းပါဦး တခြားလူတွေက ငါ့ကို

ဦးတပ်ပြီးခေါ်ကြတာတော့ ထားပါတော့၊ မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့

ဦးတပ်ခေါ်ရတာလဲ၊ ဦးတပ်ပြီးခေါ်ရလောက်အောင် ငါ့ရဲ့အသက်က
သိပ်ပြီးကြီးနေလို့လား”

လာပြန်ပြီ မေးခွန်းတစ်မျိုး။

ဖြစ်ရုံမှာ

ဦးဇောတိကသည် လူတစ်ဖက်သားအား မေးခွန်းထုတ်ခြင်း
ကို ဝါသနာပါပုံရ၏။

“ရှင်”

လှစန်းကြည်သည် ရှင်တစ်လုံးတည်းသာ ပြောလိုက်နိုင်ပြီး
ကြောင်စိစိမျက်လုံးအုံ့ဖြင့်သာ ဦးဇောတိကကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းသမီး မင်းကိုကြည့်ရတာ ငါ့ရှေ့မှာထိုင်နေရတာကိုပဲ
စိတ်ထဲက ကြောက်နေသလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမှန်ပင်။

ဦးဇောတိကရှေ့တွင်ထိုင်နေသည်ကိုကပင် စိတ်ထဲကစိုးရွံ့
ကြောက်လန့်နေသလို ဖြစ်နေမိသည်။

ပြီးတော့

သည်အခန်းထဲတွင် ထိုင်နေရသည်ကိုပင် ဘာရယ်မသိသော်
လည်း အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုက သူမ၏စိတ်ကို လွှမ်းမိုးထားသကဲ့သို့

ခံစားနေရသည်။

ဦးဇောတိကသည် ထိုင်ရာမှထသည်။ လှစန်းကြည်အား
ကျောပေးပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်

နေခဲ့ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“လူတွေရဲ့ပါးစပ်က သိပ်ကိုကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကောင်းတာပြောဖို့တော့ ဝန်လေးတတ်တယ်။ အပြစ်တစ်ခုခုများ ဖြစ်မိရင်တော့ မကောင်းတာပြောဖို့တော့ သိပ်မြန်တယ်။ ကောလာဟလဆိုတာက တော့မီးလိုပဲ လူတွေရဲ့နားတွေထဲ၊ ပါးစပ်တွေထဲအရောက်သိပ်မြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လူတွေရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာ ငါဟာ လူကြမ်းကြီးတစ်ယောက်ဘဝကို အလိုလိုရောက်သွားရတော့တာပဲ။ အပြစ်မှန်ကိုတော့ လူတွေကမသိကြဘူး။ အကြောင်းရင်းမှန်ကိုလည်း လူတွေက တိတိကျကျ မစုံစမ်းချင်ကြဘူး”

ဦးဖောတိကသည် လှစန်းကြည်အား ဖြေရှင်းချက်တွေပေးသလို အဆက်မပြတ်ပြောနေ၏။

“မင်းရဲ့မန်နေဂျာ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေအားလုံး ငါ့နားနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဦးကျော်ဇေယျက အကုန်ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောလို့ မင်းရဲ့မန်နေဂျာကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကလည်းတစ်ဆင့်နားတစ်ဆင့်ကြားခဲ့ရတာကိုး။ အမှန်က ငါ့အိမ်ကလူတွေကိုက မကောင်းတာပုံးရမိရမယ့်ကိစ္စကို မပုံးမိတဲ့အပြင် တစ်စိတ်ကိုတစ်အိတ်လုပ်ပြီး စကားကိုကားလိုက်တော့ ရတနာ ခြင်္သေ့မှာရှိနေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးက မဟုတ်တာရော ဟုတ်တာပါ အကုန်သိကုန်တော့တာပေါ့”

လှစန်းကြည်သည် ဘာဖြစ်လို့ဘာဆိုရမှန်းပင်မသိတော့။

ကိုခော်မင်းပြောဆိုသွားသမျှစကားကို ဦးကျော်ဇေယျက အစအဆုံးတစ်လုံးမကျန် ဖောက်သည်ချသွားသည်ပဲ။

အလိုလိုနေရင်း ဦးဖောတိကအား မျက်နှာပူမိသည်။

“နှင်းနန္ဒာကိုလက်ထပ်လိုက်တုန်းက သူ့နောက်ကြောင်း သူ့မျိုးရိုးကို ဘာမှမစုံစမ်းဘဲနဲ့ သူ့အလှအပထဲမှာ ယစ်မှူးမိပြီးလက်ထပ်ယူလိုက်မိတာ၊ ယူလိုက်ပြီးမှ အကြီးအကျယ်မှားမှန်း သိရတော့တယ်။ နှင်းနန္ဒာဟာ ငါ့ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ဖို့အထိ ယုတ်မာသွားတာ ငါ အချိန်မီသိလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကငါ့လက်ထဲကနေ အလွတ်ရုန်းပြီး အဝေးကိုထွက်ပြေးသွားပြီလေ။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောရတာ ကောင်းတော့မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်နေမှာပဲ။ တကယ်လို့ မင်းက နှုတ်မလှုံဘူးဆိုရင်တော့ ဒီစကားတွေက အခြင်ကိုပေါက်ကြားသွားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ မင်းကိုတော့ငါ့ယုံချင်သလိုပဲ မင်းက စကားများမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ငါသိတယ်”

မိမိပြောခိုင်းနေသည် မဟုတ်ပါဘဲလျက် သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သူ့ဘာသာသူစကားပြန်ပိတ်နေသည့် ဦးဖောတိကအပေါ်မှာ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင် မသိတတ်တော့။

ဦးဖောတိကသည် စိတ်အနေအထားမှာ မှန်ပါတ်လားမသိ။ သည်အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေရသည်ကို စိတ်ထဲက အလိုလိုပြီး ငွေ့လာသည်။

စကားဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည့် လှစန်းကြည်၏ခံစားမှုအခြေအနေကို ယခုမှသတိပြုမိသွားဟန်ဖြင့် ဦးဇောတိကသည် သည်မှာ ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး အပြုံးမျက်နှာနှင့်တောင်းဖန်စကားဆိုတော့၏။

“ဆောရီးနော် ခရီးပန်းလာတဲ့မင်းအနေနဲ့ အနားယူချင်နေမှာပဲ။ အဲဒါကို ငါက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိဘဲ မင်းကိုအကြာကြီး ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ပြောချင်တာတွေ ပြောနေမိတယ်။ ကဲ မင်းသမီး ဒီကိုရောက်လာတဲ့နောက် ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော်။ အစားအသောက်ကအစ နေရေးထိုင်ရေးအဆုံး အလိုမကျတာရှိရင်ချက်ချင်း ငါ့ကိုလာပြော။ မင်းတို့အဖွဲ့သားတွေအားလုံး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား။ ကျန်တဲ့ငွေကိုလည်း ပေးခိုင်းလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

အချုပ်အနှောင်တစ်ခုကနေ လွတ်မြောက်သွားသကဲ့သို့ စိတ်အသိမှာခံစားလိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲမှာပေါ့ပါးသွား၏။

“ဟုတ်ကဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒီမှာအားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ တွန့်မတို့ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်တိုင်းကျချက်စားကြတာဆိုတော့ ဘာအခက်အခဲမှမရှိပါဘူး။ လိုတာထက်ကို ပိုပြီးအဆင်ပြေပါတယ်ရှင်”

လှစန်းကြည်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ဦးဇောတိကက သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“အင်းလေး အားလုံးအဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲလေ။ ကဲ ကဲ သွား သွား။ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ”
လှစန်းကြည်သည် ဦးဇောတိကအားကျောခိုင်းကာ စာကြည့်ခန်းထဲကနေထွက်ခဲ့၏။

အခန်းအပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေသောစိတ်ကို တစ်ခါတည်း လျှော့ချလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း အသက်ကို မြင်းပြင်းရှုလိုက်မိသည်။

“အလှကို ဘာခေါ်ပြောတာလဲ၊ စကားပြောတာအကြာကြီးပဲနော်”

တန်းလျားသို့ရောက်သည်နှင့် ကိုဇော်မင်းက စိတ်တိုသည့်လေသံဖြင့် ဆီးကြိုမေးလိုက်၏။ သူ့ကိုအဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောလို့မဖြစ်။

ဦးဇောတိကပြောလိုက်သည့် စကားတွေကို အကုန်အစင် ပြော၍မရ။

ကိုဇော်မင်းစိတ်ကို လှစန်းကြည်ကောင်းကောင်းသိ၏။ ကိုဇော်မင်းက ရှူးခနဲ ခိုင်းခနဲသမား။ ရင်ထဲမှာမျိုသိပ်ထားတတ်သူမဟုတ်။ ပြောစရာရှိလျှင် ဘွင်းဘွင်းကြီးပြောတက်သူ။ လုပ်စရာရှိလျှင်လည်း ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်လုပ်တတ်သူ။

လူပုစိတ်တိုဆိုသည် စကားသာရှိသော်လည်း သူ့ကျတော့ လူရှည်သလောက် စိတ်ကမရှည်တက်၊

“ဘာမှထွေထွေထူးထူး ခေါ်ပြောတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ နေရလိုင်ရတာ၊ စားရသောက်ရတာ အဆင်မပြေရင် သူ့ကို ချက်ချင်း လာပြောတဲ့ သူ ချက်ချင်း အားလုံးအဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးမယ်ဆို တဲ့အကြောင်းရယ်၊ ကျွန်တို့ငွေကို ပေးခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကို ခေါ်ပြောတာပါ”

လှစန်းကြည်က ကြားခဲ့ရသည့်စကားတချို့တစ်ဝက်ကို ထိပ် ချန်ပြီး လိုရင်းတိုရှင်းပြောလိုက်၏။

“ဒါပဲခေါ်ပြောတာလား။ အလှသွားတာ အကြာကြီးပဲနော်” ကိုဇော်မင်းက လှစန်းကြည်၏မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့် ရင်း မသင်္ကာသလိုမေး၏။

လှစန်းကြည်စိတ်တိုရှင်းလာ၏။ အနှောင်အဖွဲ့မေးခွန်းတွေကြား က လွတ်လာလို့ စိတ်ချမ်းသာရမည်မှ မကြံသေး။

ယခုတစ်ဖန် စိတ်ညစ်စရာ မသင်္ကာမေးခွန်းထုတ်နေသူနှင့် လာ၍ ကြုံနေရပြန်ပြီ။

အလိုလိုနေရင်း သူတို့တွေကြားထဲကနေ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက် ပြေးချင်စိတ်တောင်ပေါက်၏။

“ဪ ကိုဇော်ရယ် အလှကိုတောင် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေပြီ လား။ အလှ ဘယ်တုန်းက ကိုဇော်ကို အလှလိမ်ဖူးလို့လဲ”

လှစန်းကြည်သည် မကျေမနပ်နှင့် ပြောလိုက်မိသည်။

မိမိအသံအနည်းငယ်ကျယ်လောင်ပြီး မာကျောသွားသည့် အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိနေမိ၏။

ကိုဇော်မင်းမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ မျက်စိမျက်နှာလည်း အတော်လေးပျက်သွားခဲ့ရာမှ

“ဪ အလှကခုတော့ ကိုဇော်ကိုတောင် လေသံမာမာနဲ့ ဟောကံလား၊ ဟိန်းလား၊ လုပ်လာပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ခက်တော့တာပဲ ကိုဇော်ရယ်၊ ကိုဇော်က လူတစ်ဖက်သားကို အလကားနေရင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတာကို။ အလှစိတ်တိုတာ ပေါ့လို့ ဒီမှာကိုဇော်ရယ် စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ။ ကိုဇော်နဲ့ပတ် သက်ပြီး အလှ ဘယ်တော့မှ မလိမ်တူ။ မညာတူစိတ်ချ”

“အလှကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကိုတော့ မယုံ ချင်ဘူး။ ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲကြောင့် အလှနဲ့ကိုဇော်ဝေးသွား ရမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်မိတယ်ကွယ်”

ကိုဇော်မင်း၏ အသံသည် သိသိသာသာကြီး တုန်ယစ်လှိုက် လှဲ့နေ၏။

သူသည် လှစန်းကြည်အားစွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာကို အလွန် အမင်း စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

လှစန်းကြည်သည် သူမ၏ ကိုဇော်အား ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါ ၏။

မိမိအားချစ်လွန်းအားကြီးပြီး အစိုးရိမ်လွန်နေသည်ကိုလည်း နားလည်မိရပါ၏။

လှစန်းကြည်သည် သူမ၏ ကိုဇော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် ရာမှ

“အလှအပေါ်မှာ ဒီလောက်အထိတောင် စိုးရိမ်နေရသလား ကိုဇော်ရယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အလှကို ကိုဇော်မယုံတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူးအလှ၊ အလှကို ကိုဇော်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကံကြမ္မာ ဆိုတာကြီးကို မယုံတာပါလို့ဆိုနေ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ကိုဇော်စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားအောင် အလှ ကတိတစ်ခုကို အခုကတည်းကပေးလိုက်မယ်”

လှစန်းကြည်၏စကားကြောင့် ကိုဇော်မင်း၏ မျက်လုံးအစုံ အနည်းငယ် ပြူးကျယ်သွားခဲ့ရာမှ

“ဘာကတိများလဲ”

“နောက်နှစ်ဒီအချိန်၊ ဒီလိုရာသီ၊ ဒီလိုလမျိုးမှာ ကိုဇော်အလို ဆန္ဒပြည့်သွားအောင် အလှကိုဇော်ကိုလက်ထပ်ခွင့်ပေးမယ်လေ”

“ဟား ဒီစကားက တကယ်ပြောတာနော်အလှ”

“ကြည့် မယုံသလိုထပ်မေးနေပြန်ပြီ၊ ကိုဇော်နဲ့တော့ ခက် တော့တာပါပဲလေ”

သည်တော့မှ
သည်တစ်ခါထပ်ပြီးမှားသွားပြန်ပြီဟု သိနားလည်လိုက်ရာမှ

“ဆောရ်၊ ဆောရ်၊ ကိုဇော်မှားသွားတယ်၊ အင်း ဘာပဲ ပြောပြော ကိုဇော်စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အလှဆီက ဒီစကားကို ကြားရတာ ကိုဇော်အတွက် မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ၊ ကိုဇော်အရမ်း ဝမ်းသာတယ်၊ ကိုဇော်အပေါ်မှာအလိုက်သိသိနဲ့ နားလည်ပေးတဲ့ အတွက်လည်း အလှကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် အလှရယ်၊ တကယ်ပါ”

ဪအခုလိုဆိုတော့လည်း သူ့မ၏ကိုဇော်သည် တကယ့်ပီတိ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်အတိုင်းပါပဲလား။ မျက်နှာမှာရွှင်လို့ ပြုံးလို့၊ အူကိုမြူးလို့၊ ကြည့်လေ။

လှစန်းကြည်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်မှာ တင်း တင်းကျပ်ကျပ်၊

လှစန်းကြည်၏လက်ဖဝါးနုနုလေးသည်ပင် သွေးခြေဥမတတ် ဖြစ်သည်။

“ကိုဇော်ရယ် အလှရဲ့လက်ကိုလည်း လွှတ်ပေးပါဦး၊ ကိုဇော် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တာ အရမ်းနာလိုက်တာကိုဇော်ရယ်”

သည်တော့မှ
ကိုဇော်မင်းတစ်ယောက် သတိတရရှိလိုက်သလို လှစန်းကြည်

၏လက်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“အားဒီတစ်ခါလည်း မှားသွားပြန်ပြီကွယ်၊ ကိုဇော်လည်း ပျော် လွန်းအားကြီးလို့ သတိလစ်သွားတာပါ”

“ကဲပါ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ အလှတို့ အလကားနေရင်း

အချိန်ကြီးနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်
လေ၊ အဖွဲ့သားတွေကိုလည်း နေရာတကျဖြစ်အောင် နေရာချပေးရ
မယ့်ကိစ္စတွေလည်း ရှိသေးတယ်လေ၊ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝ
တစ်ခုကို တည်ဆောက်လို့မရသေးဘူးလေ ကိုဖော်ရဲ့”

ဪ လှစန်းကြည်မင် အချစ်နှင့်ဘဝကို ပိုင်းခြားသိခဲ့ပြီကိုး။

အသက်အရွယ်ရသည်နှင့်အမျှ အတွေးအခေါ်လည်း ရင့်
ကျက်လာရောသလားပဲ။

အခန်း (၄)

ပွဲစာအုပ်

ယောကြား စနေ၊ တနင်္ဂနွေ
သည်သုံးညစလုံး လှစန်းကြည်အဖို့ အမောရဆုံးညတွေသာ
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အဝေးပြေးသမားတစ်ယောက်အဖို့ အဆက်မပြတ် ပြေးနေ
ရလျှင်အကြောင်းမဟုတ်။

ထိုသို့မဟုတ်မူဘဲ

ခေတ္တခဏအနားယူပြီးမှ ပြန်ပြေးလျှင် အမော့ဆိုသကဲ့သို့
ပင်

လှစန်းကြည်သည်လည်း တစ်လနီးပါးမျှ အနားယူပြီးမှ ပြန်
ကရ လေသောအခါ၌ အရင်အရင်တုန်းကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ နည်း

နည်းအမောဆိုချင်လာ၏။ နည်းနည်းပင်ပန်းချင်လာ၏။ ကနေစဉ် အတွင်း ထွက်လိုက်သည့်ရွေးစေးရွေးပေါက်တွေကလည်း အလုံး အရင်းနှင့်ဖို့ ရေချိုးထားသလား၊ မှတ်ထင်ရလောက်အောင်ပင် အဝတ် အစားတွေ ရွဲရွဲနစ်နေ၏။

အလှည့်ကိုစောင့်ရင်း အခန်းနားမှာအနားယူနေစဉ် မိခင် ဖြစ်သူ ဒေါ်လှလှရောက်လာပြီး လှစန်းကြည်၏မျက်နှာလေးကို စိုးရိမ်သလို အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း

“သမီးရယ် သမီးလေးကိုကြည့်ရတာ အရင်နဲ့မတူတော့ဘဲ အခုတစ်ခေါက် ကရတာ အရမ်းပင်ပန်းနေတဲ့ပုံပဲ၊ သမီးလေးအနေနဲ့ ကောင်းကောင်းအနားယူဖို့လိုပြီထင်တယ်ကွယ်”

ဒေါ်လှလှသည် သမီးဖြစ်သူ လှစန်းကြည်၏မျက်နှာပေါ်မှ ရွေးသီးရွေးပေါက်တွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးဖြင့် အသာတို့သုတ် ပေးသည်။

လှစန်းကြည်သည် နှမ်းယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း

“မေမေရယ် အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်နေရလို့ကတော့ သမီး အနေနဲ့ ပင်ပန်းတယ်ရယ်လို့ သဘောမထားပါဘူးအမေ၊ ဘဝအရည် အချင်းစစ်စာမေးပွဲတစ်ခုကို ဖြေဆိုနေတယ်လို့ပဲ သဘောပိုက်ထား ပါတယ်၊ ကဲပါ မေမေသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ။ သမီးတို့အတွက် ဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ သမီးတို့ ဒီလိုညတွေကို အများကြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ ဖူးပြီးပြီပဲ၊ ဝိုပြီးထူးမသွားတော့ပါဘူး မေမေရယ်နော်၊ ပြီးတော့

သမီးတို့အတွက်က ဒီမှာနောက်ဆုံးညပဲ ဥစ္စာ၊ မနက်ပြန်ဆိုရင် သမီးတို့ အိမ်ကိုပြန်ပြီပဲ”

“ဪ သမီးလေးရယ်၊ သွားလေသူကြီးသာသမီးကိုမြင်ရင် တွေ့ရင် ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းသာလိုက်မလဲနော်”

ဒေါ်လှလှသည် တစ်ကိုယ်တည်းရွေ့လာသလိုလေး ရွေ့လာ သည်။

တကယ်တော့

ဒေါ်လှလှ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်ကြည်သည် လှစန်းကြည် လူပုန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းကပင် သေဆုံးသွားခဲ့၏။

ဦးအောင်ကြည်မှာ ဆိုင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ ပတ္တလားတီးဆရာ ဖြစ် သည်။ ဒေါ်လှလှကတော့မှ နောက်ကွယ်မှ အဆိုရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ယခုသမီးလေးဖြစ်သူ လှစန်းကြည်ကမူ လှရတနာအငြိမ့် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့မှ ဦးစီးခေါင်းဆောင်အကမင်းသမီး။

အနုပညာမျိုးရိုးဆိုသည်မှာဤသည်ကိုပင် ခေါ်ဆိုလေသည် လားမသိတတ်တော့။

ရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးထဲရှိ ခန်းမဆောင်ကြီးတွင်းမှ ဆိုင်းသံ ဗုံသံ၊ သီချင်းသံတွေက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေဆဲ။

အနိ (၅)

ပေါင်းလည်တော် ပပေါင်းလည်တော်

သုံးရက်ဆက်တိုက်က လိုက်ရသောကြောင့် လှစန်းကြည်အ
ပါအဝင် လှရတနာအဖွဲ့သားတွေအားလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြ၏။
လေးရက်မြောက်နေ့သို့ရောက်သည်နှင့် သူတို့သည် စောစီး
စွာပင်ထကာ ပတ်စာသိမ်း၊ ကားလိပ်ဖြုတ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

သည့်နောက်

အသင့်ငှားရမ်းထားသည့် လော်ရီကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းများကို
တင်ကြ၏။ ကားက နှစ်စီး၊ တစ်စီးက လူစီးဖို့၊ တစ်စီးက ပစ္စည်းတင်

ဖို့။

ကားနှစ်စီးစလုံး လူအပြည့်၊ ပစ္စည်းအပြည့်နှင့်ပို့ ကျပ်တောက်

နေ၏။

ကိုရီးယားကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာသည့် ပရီးဇက်ကား
နက်လေးကစောစီးစွာပင်ရောက်လာ၏။

“သုံးရက်သာသာပဲ ကလိုက်ရသေးတယ်၊ အလှူရဲ့မျက်နှာ
တော်တော်ချောင်ကျလွှားတာပဲနော်၊ ကိုတော်စိတ်သတောအတိုင်း ပြော
ရရင်တော့ အလှူကို ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်တွေ မလုပ်စေချင်တော့ဘူး။
အေးအေးဆေးဆေးပဲ အနားယူစေချင်ပြီ၊ ပြီးတော့ အလှူကို ကိုယ်
ပိုပြီး စိတ်မချတော့ဘူး၊ အလိုလိုနေရင်း စိုးရိမ်လာတယ် အလှူရယ်”

မြေပူရာကင်းမှောင်းသကဲ့သို့ လူပင်ပန်းနေရတဲ့အထဲ ကိုရော်
မင်း၏စကားတို့က စိတ်ကို ပိုပြီးညစ်နွမ်းစေတော့၏။

ကိုရော်မင်းသည် အားပေးရမည့်အစား စိတ်တတ်ကျအောင်
လာလုပ်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။

တကယ်တော့

ကိုရော်မင်းပြောသမျှစကားတို့သည် သူ့လိုအင်ဆန္ဒတစ်ခု
တည်းသို့ ဦးတည်နေ၏။

ကြာတော့လည်း

လှစန်းကြည်သည် ကိုရော်မင်းပြောသမျှစကားတွေကို ငြီးငွေ့
ချင်လာ၏။ ထပ်မံတလဲလဲ မရပ်မနားစားနေရသည့် အစားအသောက်
တစ်ခုကဲ့သို့ကိုရော်မင်း၏ နှုတ်ဖျားမှထွက်လာသမျှ စကားတွေကို
ရိုးအိချင်လာ၏။

“ကိုရော်”

“ပြောလေ”

“အလှတို့ပင်ပန်းနေကြတာကို ကိုဇော်သိတယ်နော်”

“အင်းလေ”

ဖြေရင်း ကိုဇော်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဒီတော့ပင်ပန်းနေရတဲ့အထဲ စိတ်ညစ်ရမယ့်၊ စိတ်ဓာတ်ကျရမယ့်စကားတွေကို ထပ်ပြီးမကြားချင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ကိုဇော်ကို အလှ အတိအလင်း ကတိပေးထားပြီးပြီမဟုတ်လား။ ကတိပေးထားပြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက်နဲ့လည်း ထပ်ထပ်ပြီး အပူမတိုက်ပါနဲ့တော့လို့ အလှ တောင်းမန်ပါရစေလား။”

လှစန်းကြည်က ကိုဇော်မင်းနောက်ထပ်မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်အောင် ပိတ်၍ပြောလိုက်၏။

ကိုဇော်မင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ကာ ဦးခေါင်းငုံ့ထားတော့၏။

ပစ္စည်းတွေအားလုံး အစားတွေပေါ်သို့ ရောက်သွားသလို လူအချို့မှာလည်း ကားပေါ်မှာ နေရာယူထားကြပြီးဖြစ်သည်။

“အလှနဲ့ ခေါ်ဒေါ်ကိုဇော်ကားနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ် လား”

ကိုဇော်မင်းကမဝံ့မရဲပေးသည်။

လှစန်းကြည်ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကိုဇော် အခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဦးနောက်အနေထားပဲ မမှန်လို့လား၊ မှတ်ဉာဏ်တွေပဲ တုံးကုန်လို့လားပဲ၊ အခါတိုင်း

ကိုဇော်ကားနဲ့ပဲပြန်နေကျဥစ္စာ အခုမှ ဘာအထူးအဆန်းလုပ်ပြီးမေးနေရတာလဲ ကိုဇော်၊ အဆားလေးဘာလေး သောက်ဦး၊ သတိလေးဘာလေးထားဦး၊ တစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာမှကြာတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာအဲဒီတစ်နှစ်ကိုရောက်ခါနီးမှ ကိုဇော်တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ အလှ ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့ ဟင်းဟင်း”

စကားအဆုံးတွင်

လှစန်းကြည်သည် မျှဉ်းသွဲ့သွဲ့ရယ်၏။

ကိုဇော်မင်းသည် အလိုလိုနေရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ယောင်းယမ်းဆုပ်လိုက်မိသလို၊ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိ၏။

သို့တစေ

ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်၏။

တော်သေးသည်။

သူ စိတ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်ကို လှစန်းကြည်မမြင်တွေ့လိုက်။

လှစန်းကြည်၏အာရုံက အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဦးကျော်ဇေယျာသည် ရတနာသိမ်စံအိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ကာသူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာနေ၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ ဦးကျော်ဇေယျာ”

ကိုဇော်မင်းက ဆီးကြိုမေးလိုက်သည်။

ဦးကျော်ဇေယျသည် လှစန်းကြည်ထံသို့ မေးတစ်ချက်ငေါ့ပြ
လျက်

“ဆရာကြီးဦးဇော်တိကက မင်းသမီးကိုစာကြည့်ခန်းထဲကို
လွှတ်လိုက်ပါလို့ပြောလိုက်လို့”

ချက်ချင်းပင်

ကိုဇော်မင်း၏မျက်နှာသည် ညိုခနဲဖြစ်သွား၏။

လှစန်းကြည်၏ရှေ့မှာပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်အောင်
လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ရင်မှ မကျေမနပ်

“ဒီလူကြီးဘာထပ် ရှုပ်ချင်ပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

ကိုဇော်မင်းပြောလိုက်သည့်စကားကို ဦးကျော်ဇေယျလည်း
ကြားသွားပုံရ၏။ ဦးကျော်ဇေယျမျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ကို
ဇော်မင်းကိုလည်းစူးရှတောက်လက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစူးရဲရဲ
ကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကြားထဲက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ရသည်က လှစန်းကြည်ပင်
ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်လူစိတ်ကျေနပ်မှုရစေရန် ကိုယ့်လူကို မာန်မဲရတော့
၏။

“ကိုဇော် ကိုဇော်ကို အလှဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ။ ကိုယ်နဲ့
မဆိုင်တဲ့စွဲကို ဝင်ပြီးမပါပါနဲ့ဆိုတာ ကိုဇော်တော့ ဘယ်လောက်
ပြောပြော နားလည်မယ့်လူတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ကိုဇော်ကြောင့်

နဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း

ကိုဇော်မင်းသည် မည်သည့်စကားမျှမဆိုဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား
တော့၏။

ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လိုသတ်မှတ်ရမှန်း မသိတော့။

ပေါင်းရလည်းခက်၊ မပေါင်းရလည်းခက်ဆိုသည့်လူစားမျိုး
ထဲက ဖြစ်မည်ထင်သည်။

လှစန်းကြည်သည် ဟင်းခနဲနေအောင် သက်ပြင်းချလိုက်ရာမှ
တစ်ဆက်တည်း

“ကဲပါ ကိုဇော်သွားစရာရှိရင် သွားလေ၊ အလှနဲ့မေမေ သူတို့
နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့တော့မယ်၊ ကိုဇော်အားရင်တော့ ညနေကျမှ
အိမ်ကိုလှည့်ဝင်ခဲ့ပေါ့နော်”

ထို့နောက်

ရပါတယ်ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲကာ ဦးခေါင်း
တညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆိုက်ရပ်ထားသော သူ့ရဲ့
ပရင်ဖက်ကားဆီသို့လျှောက်သွားပြီး တစ်ဆက်တည်း ဘေးတံခါး
ဖွင့်ကာ စက်နိုးပြီး အရှိန်ပြင်ပြင်းဖြင့် ကားကိုမောင်းထွက်သွားတော့၏။

သူမ၏ကိုဇော်သည် သူမအပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးဝါးသထွက်သွား
ပြီကို နားလည်လိုက်မိ၏။

မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ။

သူ စိတ်ပြေသွားလျှင် သူမထံသို့ ရောက်လာမည်ပင် မကြာခဏဆို သလို သည်လိုပဲစိတ်ဆိုးနေကျ မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့်

ကိုဇော်မင်း . စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သည့်အဖြစ်ထက် လှစန်း ကြည်အဖို့ ထပ်ပြီးအဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့ပြီ။

“ကဲ မင်းသမီး ဆရာဦးဖေတော်ကဆီသာ ဝင်သွားပေတော့၊ ဆရာကြီးဦးဖေတော်ကက မင်းသမီးကို တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံ ရတယ်”

ဦးကျော်ဖေယူက ထပ်ပြီးသတိပေး၏။

လှစန်းကြည်သည် ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးဘက်သို့ ပြန်လျှောက် သည်။

ညစဉ်သုံးရက်ဆက်တိုက် အိမ်ရေးပျက်ထားသောကြောင့် ထင် သည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ ကျိန်းစပ်ဖန်တွတ်နေ၏။ ခြေထောက်တွေ လေးလံနေသည်။ လျှောက်လှမ်းခြေလှမ်းတို့က ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်း ဖြစ်ကာ လူမှာ ယိမ်းထိုးနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ထို့ထက်မှာမူ စိတ်တွေ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိဘဲ ရှုပ်ထွေး နေ၏။

ဦးနှောက်တွေ သုန်မှိုင်းနေ၏။

အနုပညာအလုပ်ကိုဝါသနာပါလွန်းအားကြီး၍သာ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ငွေရေးကြေးရေးတစ်ခုတည်း အတွက်သာဆိုပါမူသည်အ ငြိမ်တည်အလုပ်ကို တစ်ခါတည်းစွန့်လွှတ်လိုက်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်

သည်။ လှစန်းကြည်၏ ပင်ကိုစိတ်ကိုကအေးအေးနေလို၏ နားအေး ပါးအေးဖြင့် ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝကိုသာ လိုလားတောင့်တ၏ စိတ် ရှုပ်သွားရမည့် ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်ချင်ရှားချင်၏။

ယခု သခွပ်ပင်က မီးတကျည်ကျည်လုပ်နေသလို ကျိတိုက် လွန်းအားကြီးနေသော ကိုဇော်မင်းကြောင့် တော်တော်ကလေးကို စိတ်ညစ်မှိုင်းနေမိသည်အမှန်။

ကိုဇော်မင်းအား အသည်းအသက်မကချစ်လွန်းအားကြီး၍သာ သည်းခံနေရသော်လည်း ကြာရှည်သည်းခံနိုင်ပါ့မလားဟုလည်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်သံသယဖြစ်မိသည့် အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မရေတွက်နိုင် တော့။

ရတနာသိင်္ခံအိမ်သည် သုံးထပ်အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ တစ်ထပ်တွင် အခန်းငယ်ပေါင်း ဆယ်ခန်းရှိ၏။

အခန်းငယ်တွေအားလုံး လမ်းမဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားပြီး ဝရန်တာမှာတစ်ခုတည်းဖြစ်ကာ ရှည်လျားစွာရှိနေ၏။

အဆောက်အအုံပုံစံမှာ နိုင်ငံခြားမှ ကော့စတုပုံစံဖြစ်ကာ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ရဲတိုက်လိုလို ရှေးဟောင်းပြတိုက်တစ်ခု လိုလို မှတ်ထင်ရသည်။

စာကြည့်ခန်းမှာ ခဏကထပ်တွင်ပင်ရှိကာ ထောင့်အစွန်ဆုံး အခန်းပင်ဖြစ်သည်။

လှစန်းကြည်ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန်တွင် စာကြည့်ခန်းတံခါး

သည် အဆင်သင့်ပွင့်နေ၏။

လှစန်းကြည် စာကြည့်စန်းတွင်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့်

“လာ လာ မင်းသမီး”

ဦးဖောတိကသည် စားပွဲခုံတစ်လုံးနောက်ဘက်ရှိထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေကာ လှစန်းကြည်အား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်း၏။

ဦးဖောတိကသည် တွေ့မြင်စနေ့ကထက်ပင် ပို၍ပင်နုနေ သလား မှတ်ထင်ရသည်။

နောက်လှန်ပြီးထားသည့်ဆံပင်များ အရွှေသားလိမ်းထားသော ဆီမွှေးကြောင့် နက်ပြောင်ပြီး တစ်ခန်းလုံး မွှေးယျံနေသည်။

မျက်နှာတွင် ပေါင်ဒါအနည်းငယ်လိမ်းကျံထားပုံရသည် အ သားရောင်မှာ အနည်းငယ်ပြာနမ်းနေသလို ှင်။

ငါးရှည်သွေးရောင် ရှုပ်အင်္ကျီမှာ ခေါက်ရိုးပင်မကျိုးသေး။

လှစန်းကြည်သည် ဦးဖောတိကညွှန်ပြသည့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

လှစန်းကြည်က လေသံတိုးကလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီသုံးရက်စလုံး မင်းသမီးတော်တော် ပင်ပန်းသွားမှာပဲနော်၊ အင်းလေ မင်းသမီးက တော်တော်ကလေးကိုကြိုးစားထားတာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း နာမည်ကျော်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်နော်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ချိုးမွမ်းလိုက်

သည်စကားကြောင့် လှစန်းကြည်၏ရင်ထဲမှာ ရှိန်းခဲမြစ်သွား၏။ မျက်နှာဘယ်သွားထားရမှန်းပင် မသိတတ်တော့။ မနေတတ်မထိုင် တတ် ဖြစ်သွား၏။

“လာကြည့်တဲ့ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကလည်း မင်းသမီးကို တော် တော်ကလေးသဘောကျသွားကြတယ်။ အဲ ကျန်တဲ့လူတွေကိုလည်း သဘောကျကြပါတယ်။ ဒီလိုအငြိမ်ဇာတ်ပွဲကို ငှားပြီးပြပေးတဲ့ အတွက်လည်း သူတို့က ငါ့ကို အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်နေကြတယ် လေ။ ဘာပဲပြောပြော မင်းကြောင့် ငါ ပိုပြီးဂုဏ်တက်သွားတာပေါ့ ကွာ။ ဒီအတွက် မင်းကိုအများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းသမီးကိုလည်း အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးဖို့လည်း စိတ်ကူးရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ခေါ်လိုက်ရတာပါ”

“ကျွန် ကျွန်မ ဘာလက်ဆောင်မှ မယူချင်ဘူးရှင်၊ ကျွန် မတို့အတွက် အနုပညာကြေးရပြီးပြီပဲ”

လှစန်းကြည်သည် အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း

ဦးဖောတိကပေးမည့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို မလိုချင်။ ထိုလက်ဆောင်ပစ္စည်းကြောင့် နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းတွေ

ဖြစ်လာမှာ အလွန်စိုးရိမ်မိသည်။

အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေသည့် လှစန်းကြည်ကိုကြည့် ကာ ဦးဖောတိက သဘောကျသလိုပြုံးသည်။

“မင်းသမီးကိုကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အရိပ်က မင်းသမီးကို အုပ်စိုးနေသလိုပဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြောက် နေသလိုပဲ၊ ဒီမှာမင်းသမီး ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ။ မင်း ဟိုလူ့ကို ကြောက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဟိုလူ ဒေါသထွက်မှာ၊ စိတ် ဆိုးမှာကိုလေ သေမလောက်လန့်နေတယ်မဟုတ်လား”

လှစန်းကြည်သည် ဦးဖောတိကအားဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့် လိုက်မိ၏။

“ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုကြောက်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလန့်ရ မှာလဲ”

“ဒီလူ့ကိုပေါ့”

ဦးဖောတိကသည် ပြောပြောဆိုဆို ဘေးမှအံ့ဆွဲကို ဖွင့်၍ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်ကာ လှစန်းကြည်၏ရှေ့သို့ချပေးလိုက်၏။

လှစန်းကြည်သည် သူမရှေ့မှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဓာတ်ပုံဖြစ်၏။

ဓာတ်ပုံထဲမှ အမျိုးသားသည် မပြုံးမရယ်တည်တည်ဖြင့် ရှိနေ၏။

ဓာတ်ပုံထဲမှ အမျိုးသားပုံကို ကြည့်ပြီး လှစန်းကြည်မျက်စိ မျက်နှာသိသိသာသာကြီး ပျက်သွား၏။

ဦးဖောတိက ဆက်၍ပြော၏။

“ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ သူ့ကိုဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေဟာ

ဘာကြောင့်ကြောက်ကြတာလဲမသိဘူး၊ လန့်ကြတာလဲမသိဘူး၊ အင်း ပေါ့လေ ဒီလူကရုပ်ချောပြီး ယောက်ျားပီသတာကို”

“ဦးဖောတိကပြောနေတာတွေကို ကျွန်မဘာမှနားမလည်ဘူး ဒီလူနဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုင်လို့ ဒီစကားတွေပြောနေရတာလဲ”

လှစန်းကြည် လေသံမှန်အောင်ထိန်းပြီး ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဆိုင်လား၊ မဆိုင်လားတော့မပြောတတ်ဘူး၊ မင်း ဦးကျော် ဇေယျနဲ့စကားပြောနေတာတောင် သူ့မျက်နှာက တော်တော်ကြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကို ငါသတိထားမိတယ်၊ အမှန်တော့ သူက မင်းကို တကယ်ချစ်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့လက်ထဲက အဖိုး တန်ပစ္စည်းတစ်ခု တခြားသူနောက် ပါသွားမှာကြောက်လန့်ပြီး စိုးရိမ် နေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့အတွက်တော့ မင်းဟာ တကယ့်ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်းကြီးပဲလေ၊ သူ့လက်ထဲကို ရောက်သွားလို့ကတော့ မင်းကို သူလိုသလို အသုံးချတော့မယ်လေ”

မသိမဆိုင်စကားတွေ ပြောနေသောကြောင့် လှစန်းကြည်သည် အလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုချင်လာသည်။

“တခြားပြောစရာစကားတွေ မရှိတော့ရင် ကျွန်မပြန်တော့မယ် ဦးဖောတိက အပြင်ဘက်မှာ ကျွန်မရဲ့အဖွဲ့သားတွေ ကျွန်မကို စောင့် နေကြတယ်ရှင့်”

လှစန်းကြည်ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

ဦးဖောတိကသည် ကသောကမြောလေးပင် လက်တကာ

တာလုပ်လျက်

“နေ နေပါဦးလေ၊ ခဏလေးနေပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်လောကြီးနေရတာလဲ၊ အခွင့်အရေးရတုန်းလေးမှာ ဒီကရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း နားထောင်သွားဦးမှပေါ့၊ ခဏလေး နေပေးပါဦးလို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါရစေလား”

တစ်ဖက်လူက အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေသောကြောင့် လှစန်းကြည်သည် စိတ်ကိုလျှော့ချထားလိုက်၏။ နှုတ်မှဘာမှမပြောတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်၏။

“ဒီဓာတ်ပုံကို ဘယ်ကရတယ်ထင်လဲ”

ဦးဇောတိကက မေးသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ”

လှစန်းကြည် လေသံမာမာဖြင့်ပြန်ဖြေမိသည်။

ဦးဇောတိကသည် ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ခဲ့ရာမှ တစ်ဆက်တည်း ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ရှိသည့် လေသံဖြင့်

“ငါ့မိန်းမ နှင်းနန္ဒာကို ငါအရမ်းယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ ကိုးစားခဲ့တယ်၊ သူဟာငါ့ဘဝလို့ မှတ်ယူခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုငါ အသည်းအသက်လောက် ချစ်ခဲ့တယ်၊ သူကလည်း ငါ့အပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ မြတ်နိုးခဲ့လိမ့်မယ်လို့ မှတ်ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ နှင်းနန္ဒာဟာ ငါ့ကို အသုံးချဖို့ခွားကြီးတစ်ကောင်လို

သဘောထားခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကို နောက်ကျမှ ငါသိခဲ့ရတယ်၊ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါဟာအများ ကြီးအချိန်နှောင်းသွားပြီလေ”

ဦးဇောတိကသည် သူ့ဖုန်းဖြစ်သူ ဒေါ်နှင်းနန္ဒာအပေါ်တွင် ယခုထက်ထိ စွဲလမ်းနေပုံရသည်။

ပြေးသူကပြေးသွားပေမယ့် ဆွေးပြီးကျန်နေရစ်ခဲ့သည့်သူကတော့ တစ်သက်တာ မေ့နိုင်စွမ်းရှိပုံမရ။

တစ်ခုတော့ လှစန်းကြည်စဉ်းစားမရ။ သည်အကြောင်းတွေကို သူမရှေ့မှာမှ ဘာကြောင့်လာပြောနေပါလိမ့်။

ဒေါ်နှင်းနန္ဒာနှင့်ပတ်သက်သည့် မကျေနပ်ချက်တွေကို သူမရှေ့မှာ ဘာကြောင့်လာပြီးဖွင့်အံ့နေပါလိမ့်။

တကယ်တော့ သူမသည် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာနှင့် မည်သို့ပျံ့ပတ်သက်စပ်မှု ရှိနေသည်မဟုတ်။

ပြောမည်ဆိုလျှင် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာအား လူချင်းတွေ့ဖူးဖို့ ဝေးစွဲ နာမည်တောင်မှ ကိုဇော်မင်းပြော၍သာသိရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမအနေဖြင့် ဦးဇောတိက၊ ဒေါ်နှင်းနန္ဒာတို့နှင့်စပ်လျဉ်းနေသည့် အရှုပ်အထွေးတစ်ခုကြားထဲသို့ မသိမသာတိုးဝင်စပြုနေပြီဖြစ်

သည်ကို ခိုင်စားမိလိုက်၏။

သည်အရှင်အထွေးတွေကြားထဲထပ်ပြီး နစ်မွန်းမသွားအောင် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ပဲလို၏။

အစကတည်းကသာ သည်လိုဖြစ်မယ်မှန်းသိလျှင် ဦးစေတီက တို့ငှားရမ်းသည်ကို လက်ခံမိမည်မဟုတ်။

ဗုဒ္ဓတော့မူ

သုံးရက်ဆက်တိုက်က၍ ပင်ပန်းသည်ကတော့ မှန်၏။

ထို့ထက်

ဦးစေတီက၏ရှေ့မှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက်ထိုင်နေရသည် က ပိုပြီးပင်ပန်းနေသလိုရှိ၏။

“အဲဒီတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို စောစောစီးစီး သိထားခဲ့ရင် နင်းနန္ဒာကိုယူမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က လည်း လူမသိသူမသိတွေ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့နေခဲ့ကြတော့ သူတို့ အကြောင်းကို ငါ အချိန်မီမသိလိုက်ဘူးလေ။ အများရဲ့အမြင်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က မောင်နှမဝမ်းကွဲပေါ့လေ။ ဟင်းဟင်း တကယ် တမ်းကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က တိတ်တိတ်ပုန်းလင်မယားပေါ့ တွယ်”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ရသောစကားကို ကြား လိုက်ရသည်မို့ လှစန်းကြည်သည် အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်သွားခဲ့ရာ

မှ မျက်လုံးပြူးမျက်စိပြူးဖြင့် အာမေဓိတ်သံကို လွှတ်ထုတ်လိုက်မိ တော့၏။

ဦးစေတီကက ပြုံးလျက်

“ဘယ့်နှယ့်လဲ အဖြစ်မှန်ကို ကြားလိုက်ရလို့ တော်တော်အံ့ အားသင့်သွားတယ်ထင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ကိုဇော်မင်းအကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူဒီလိုလူစားမျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး”

လှစန်းကြည်သည် ကိုဇော်မင်းဘက်မှနေ၍ အတင်းပင်ငြင်း ပယ်မိသည်။

“အေး မင်းက ဒီဇော်မင်းဆိုတဲ့လူကို လုံးဝအပြစ်မမြင်သလို ငါလည်း အစတုန်းက အဖြစ်မှန်ကို မသိခင်တုန်းက နင်းနန္ဒာအ ပေါ်မှာ တစ်စက်ကလေး အပြစ်မမြင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက အချစ်တွေ ဝင်နေခဲ့တာကို။ အင်း မင်းကိုလည်း ကြည့်ရတာ ဒီ ဇော်မင်းဆိုတဲ့ လူအပေါ်မှာ တော်တော်ချစ်နေပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းလည်း သူ့ အပေါ်မှာ အဆိုးမမြင်ဘဲ အကောင်းချည်းပဲမြင်နေတာ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဦးစေတီက ဘယ်လိုပင်ပြောနေပါစေ

ကိုဇော်မင်းသည် ဦးစေတီကပြောသလိုတော့ ဟုတ်မည် မထင်။

ကိုဇော်မင်းနှင့်ဆက်ဆံနေခဲ့သည့် အချိန်ကာလအတွင်းမှာ

ကိုဇော်မင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သူကမျှအကောင်းအဆိုး မပြောခဲ့ကြပါ။ နောက်ကွယ်တွင်လည်း မကြား။ ရှေ့မှာလည်းမကြား။

ယခုတော့

ဦးဇောတိကဆိုသည့် ဒီလူကြီးကတော့မူ ကိုဇော်မင်းအား သူ့ဇနီးဒေါ်နှင်းနွာနှင့် နောက်ကွယ်တွင် တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်နေသူဟူ၍ အတိအလင်းပင်ပြောနေပါလေပြီ။

ကိုဇော်မင်းသည် ဦးဇောတိကပြောသလို လူစားမျိုးတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ကောင်းပါ။

သူမ၏ကိုဇော်ကိုတော့ လှစန်းကြည် လုံးဝဥသယုံ အယုံအကြည် ရှိသည်လေ။

“အို ဦးဇောတိကပြောသလို ကိုဇော်မင်းက အဲသလိုလူစားမျိုးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးဇောတိကက အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ့အပေါ်မှာ အထင်လွဲနေတာပဲဖြစ်မယ်”

လှစန်းကြည်က အခိုင်အမာပင် ထပ်မံပြောမိသည်။

“အေး လူတစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲတော့မယ်ဆိုရင် သက်သေသာကမမခိုင်လှဘဲနဲ့ စွပ်စွဲလို့မရဘူးဆိုတာကိုတော့ ငါ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ တကယ့်ကို သက်သေသာကမအခိုင်အလုံမရှိဘဲနဲ့ စွပ်စွဲမိခဲ့ရင်လည်း စွပ်စွဲတဲ့လူအပေါ်မှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတွေ ရှိလာတတ်တယ်ဆိုတာကို ငါသဘောပေါက်တယ်။ နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်အဲဒီလိုတိတ်ကျကျ စွပ်စွဲရလောက်အောင် ဦးဇောတိ

ကမှာ သက်သေခံအခိုင်အလုံ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

လှစန်းကြည်က ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

ဦးဇောတိကသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ပွတ်သပ်သပ်ပြုခဲ့ရာမှ အောင်နိုင်သူအပြုံးကိုပြုံးရင်း တစ်ဆက်တည်း

“သိပ်ရှိတာပေါ့ကွယ်။ သက်သေခံအခိုင်အလုံမရှိဘဲနဲ့ ငါက ဘယ်စွပ်စွဲမလဲလေ။ သူ့နစ်နာသွားမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်”

“ပြမယ်လေ။ အဲဒါကို ကြည့်ပြီး ဖတ်ပြီးမှဆုံးဖြတ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

စကားအဆုံးတွင်

ဦးဇောတိကသည် စားပွဲအံ့ဆွဲအတွင်း စာရွက်ခေါက်လေးနှစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ လှစန်းကြည်၏ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။

“အဲဒီစာရွက်ခေါက်ကလေးနှစ်ရွက်ကိုသာ ဖြန့်ပြီးဖတ်ကြည့်ပေတော့။ ဒီဇော်မင်းဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ကျားနဲ့ဖား ကွဲပြားသလိုကွဲပြားသွားလိမ့်မယ်”

လှစန်းကြည်သည် ဦးဇောတိကမျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စာရွက်ခေါက်တစ်ရွက်ကိုယူကာ ဖြန့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့၏။

အခန်း (၆)

ယဏ်ရေးစာ

အချစ်ဆုံးမမနှင်း

မောင်လေးခေတ် စာရေးလိုက်တယ်။

ဒီရက်ထဲမှာ မောင်လေးမအားဘူး။

အလုပ်တွေ ပိနေတယ်။

မမနှင်းဆီကို လာချင်လိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ။

သတိရလိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ။

မောင်လေးခေတ်ကိုပေးလိုက်တဲ့ မမနှင်းရဲ့ငွေတွေ အခုထက်

ထိကျန်နေသေးတယ်။

လိုတော့မှ မမနှင်းဆီကို လှမ်းမှာမယ်၊

မမနှင်းကိုအစဉ်အမြဲသတိရနေမယ်

ခေတ်မင်း

စာက တိုသည်။ ပြတ်သည်။

သည်လက်ရေးကို လှစန်းကြည်ကောင်းစွာကျက်မှတ်မိသည်။

မိမိအား ချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်း စာသင်စာလွှာပါစဉ်က ရေးသားခဲ့သည့် ကိုခေတ်မင်း၏လက်ရေးနှင့် တစ်ထပ်တည်း။

အသက်၊ ယပင့်ယရင့်၊ သဝေထိုးမှအစ အားလုံးတစ်ထပ် တည်း။

လှစန်းကြည်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် သေသေသပ် သပ် ပြန်ခေါက်ကာ စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ပေးထားလိုက်၏။

“တကယ်လို့ မင်းရဲ့ခေတ်မင်းရဲ့လက်ရေးကို မှတ်မိမယ်ဆိုရင် ဒီစာထဲက လက်ရေးဟာသူ့ရဲ့လက်ရေး ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ မင်း ကွဲကွဲပြားပြားသိမှာပေါ့နော်”

ဦးဇောတိကသည် လှစန်းကြည်ဖတ်ပြီးသွားသည့် စာရွက် ခေါက်ကလေးကို သူ့အံ့ဆွဲဖွင့်၍ ပြန်ထည့်ထားလေသည်။

“ကဲပါ ကျန်တဲ့စာကိုလည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦးလား။ မင်းရဲ့ ခေတ်မင်း ဘာတွေများရေးထားသလဲဆိုတာ သိသွားရအောင်လို့လေ”

လှစန်းကြည်သည် ဦးခေါင်းကို အသာယမ်းခါပြလိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်း စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဦးဇောတိကရှေ့သို့ တွန်း ပေးလိုက်၏။

“မဖတ်တော့ပါဘူး ဦးဇောတိက၊ ဒီစာတွေက ကျွန်မအတွက်

ဘာမှပိုပြီးထူးမလာပါဘူး။ ကျွန်မမှာလည်း စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ် တဲ့ဦးနောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ကိုဖော်မင်းဟာ ချစ်သူတွေအဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လိုပါသေးတယ်”

“အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မဖြစ်ခင်ကတားနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ မှားသွားပြီးမှဆိုရင် ဘယ်လိုမှနောက်ဆုတ်လို့ ရ တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ်ဆိုတာ မှန်းဆရ ခက်သားပဲ။ ငါ့အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းကိုသတိပေးချင်လို့ မင်းရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ကိုငှားပြီး ဒီကိုခေါ်လိုက်ရတာပဲ။ ဒီအတိုင်းကြီး မင်းကို လာပြောဖို့ဆိုတာက တော်တော်အူကြောင်ကြောင်နိုင်မယ့် ကိစ္စပဲလေ ကဲပါ ဒါတွေကို အသာထားလိုက်ပါ။ ငါပေးတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်း ကိုတော့ မင်း ငြင်းဖို့မကောင်းပါဘူး။ ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းက လည်း တခြားတာမှထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။ စိန်လက်စွပ်တစ် ကွင်းပါပဲ”

ဦးဖောတိကသည် စားပွဲအံ့ဆွဲတွင်းမှ ဘူးဝိုင်းငယ်တစ်ဘူးကို အဖုံးဖွင့်၍ပေး၏။ ထိုဘူးလေးထဲတွင်ကား ဝါဂွမ်းခံပြီးထည့်ထား သော စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း။ အရည်တလဲ့လဲ့နှင့် ရွှေနှင့်ကွပ်ထား၏။

တော်တော်ကို အဖိုးထိုက်တန်မည့် စိန်လက်စွပ်ကလေးပါပဲ။

“အဲဒါကိုတော့ မင်းမငြင်းစေချင်ဘူး။ သုံးညစလုံး ဆက်တိုက် ကြီးစားပမ်းစားကခဲ့တဲ့မင်းသမီးကို ဆုတော်လာတိတော်အဖြစ် ပေး တယ်လို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပေါ့ကွယ်”

သည်တစ်ခါတော့

လှစန်းကြည် ငြင်းဆန်မနေတော့ပါ။

စိန်လက်စွပ်ထည့်ထားသည့် ဘူးလေးကိုကောက်ယူလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်းထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“အခုလိုပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မပြန် တော့မယ်။ ကျွန်မရဲ့အဖွဲ့သားတွေ အပြင်မှာစောင့်နေတာကြာပြီ”

“အာသွားပါကွယ်။ သွားပါ။ ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လက် ခံပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီလေ။ မင်းသမီးနဲ့ငါ မကြာခင်မှာ ပြန်ဆုံကြရဦးမှာပါ ဟဲ့ဟဲ့”

“ရှင်”

ဦးဖောတိက၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် လှစန်းကြည်သည် အာမေဇိုတ်သံကို လွှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

တကယ်တော့

ဦးဖောတိက၏နောက်ဆုံးစကား အဓိပ္ပါယ်ကို လှစန်းကြည် နားမလည်။ သဘောမပေါက်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပင်။

ဦးဖောတိကက သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ဖြေရှင်းချက်ပေး၏။

“ဪ ငါပြောချင်တာကမင်းတို့ရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ကို ငှားချင်ငှားဦး မယ်ဆိုတဲ့သဘောပါ”

လှစန်းကြည်သည် မည်သည့်စကားမျှပြန်ပြောမနေတော့ပါ။

ဦးဖောတိကအား တစ်ခါတည်း ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့၏။
တာကြောင့်ရယ် မသိ။

ဦးဖောတိက၏ရှေ့မှောက်ကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့သော်လည်း
တစ်စုံတစ်ခုသော အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုသည် သူမ၏နောက်ပါးကနေ
ကပ်၍လိုက်ပါလာသလို စိတ်အသိမှာ ခံစားလိုက်ရလျက် အလိုလို
နေရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ဖြန်းခနဲထသွားတော့၏။

စင်စစ်

ဦးဖောတိကသည် အငြိုးကြီးသူဖြစ်သည်။

တော်ရုံတန်ခိုးကိစ္စမျိုးကို အလွယ်တကူလက်လျှော့တတ်မည့်
ပုံ မရှိ။ ရေဆုံးရေဖျားအထိ အရှင်းဆုံးလိုက်လုပ်မည့်အနေအထား
မျိုးမှာ ရှိနေသည်။

မိမိအနေဖြင့် တစ်ခုပဲစိုးရိမ်သည်။

သူတို့တွေ၏ပြဿနာကြားထဲမှာ မိမိကြားညှပ်ပြီးအရောင် ဓား
စာခံဖြစ်သွားမှာပဲ ကြောက်၏။

အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုကတော့ မိမိအား တစ်စတစ်စဖြင့် ရစ်
နှောင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိနားလည်လိုက်မိရာမှ စိတ်မောလှမောဖြစ်
သွားသလို လေပူတွေကိုသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတော့သည်။

အိပ်ရေးတွေပျက်ခဲ့တာကြောင့် ထင်၏။

အိပ်ချင်စိတ်က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ။

မျက်လုံးအစုံမှာ ကျိန်းစပ်ဖန်တွတ်နေ၏။

လူမှာတစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်မူညှင်းချင်နေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင်တော့ အခန်းထဲဝင်ပြီး တစ်ခါတည်း ထိုး
အိပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

မေမေ ဒေါ်လှလှဖြစ်သည်။

လှစန်းကြည် မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်သည်။ အသိတရားကို နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်အောင်လုပ်သည်။

ကြည့်စမ်း

မိုးပင် အတော်ချုပ်နေပြီပဲ။

အခန်းမီးတို့ပင် ထွန်းလင်းထားပြီးဖြစ်သည်။

“သမီးလေး ပင်ပန်းသွားလို့ထင်တယ်၊ တော်တော်ကို အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

ဒေါ်လှလှကပြောရင်း လှစန်းကြည်၏နဖူးပြင်မှ ကပိုကရိုဝဲကျနေသော ဆံစဆံနက်တွေကို အသာဟင်ပေး၏။

“ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲမေမေ”

“ခုနစ်နာရီထိုးခါနီးနေပြီကွဲ့၊ အပြင်မှာ မောင်ဖော်မင်းလည်း ရောက်နေတယ်၊ သူရောက်နေတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ သူရောက်ကတည်းက သမီးကိုနှိုးမလိုပဲစွာ သူကတားတာနဲ့ အဲဒါနဲ့ မေမေလည်း သူ့ကို အဖော်လုပ်ပြီး စကားပြောနေလိုက်ရတယ်” သို့ဆိုပါမူ

မေမေဒေါ်လှလှသည် ဦးစောတိကလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်သော စိန်လက်စွပ်အကြောင်းကိုရော ပြောလိုက်လေပြီလားမသိ၊

“မေမေ”

အခန်း (၇)

စိန်လက်စွပ်ပြဿနာ

ပင်ပန်းခြင်း၏ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံလိုက်ရသည်။

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့်

အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်တက်၍ တစ်ခါတည်းတန်းအိပ်ပစ်လိုက်၏။

အိပ်မောကျသွားသည်မှာ ကုလားသေကုလားမော၊

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘာတွေဖြစ်၍ဖြစ်နေမှန်းမသိတော့လောက်အောင်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်ကိုလာ၍ လှုပ်နှိုးနေသောကြောင့် ဆတ်ခနဲအိပ်ရာမှနိုးထဖြစ်သွား၏။

“သမီးလေးထတော့လေ၊ မိုးချုပ်နေပြီကွဲ့”

“ဘာလဲသမီး”

“မေမေ ဟိုစိန်လက်စွပ်အကြောင်းကို ပြောဖြစ်သွားသလားဟင်”

ဒေါ်လှလှ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလျက်

“အင်း ပြောမိတယ်ထင်တာပဲ၊ စကားတွေအများကြီးတော့ ပြောဖြစ်တာပဲ၊ ဒီစိန်လက်စွပ်အကြောင်း ပါသွားသလား၊ မပါဘူးလားဆိုတာကိုတော့ အမေလည်း သတိမထားမိတော့ဘူးကွယ်၊ အသက်ကြီးလာလို့လားမသိဘူး မေမေကလည်း အခုတလော သတိကလည်း ခပ်မေ့မေ့ရယ်လေ”

ဒါဆို သေချာသွားပြီ။

မေမေသည် ဟိုစိန်လက်စွပ်အကြောင်းကို ပြောလိုက်ပြီဆိုသည့် အဖြစ်ကတော့ ယုံမှားသံသယရှိစရာမလိုတော့။

“အင်း ခက်တော့ခက်တာပဲ၊ သမီးကလည်း မေမေ့ကိုသတိပေးဖို့ မေ့သွားတယ်”

လှစန်းကြည်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောမိသည်။

ဒေါ်လှလှသည် လှစန်းကြည်အား မျက်စောင်းထိုးသလို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ခဲ့ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“အိုကွယ် သမီးကလည်း ယူတောင်မယူရသေးဘူး အခုက တည်းက သူ့ကိုကြောက်နေပြီလား”

မေမေဒေါ်လှလှသည် ဦးဇေတိကနှင့် ကိုဇော်မင်းတို့၏ အဖြစ်

သနစ် အကြောင်းခြင်းရာကို မသိသေးသောကြောင့် သူဖြစ်ချင်ရာကို စွတ်ပြောနေ၏။

လှစန်းကြည်သည် ခေါင်းထက်ရှိဆံပင်တွေကို အသာ ကုတ်ဖွလိုက်ရာမှ

“မေမေရယ်သူတို့ရဲ့အကြောင်းတွေကို မေမေ ဘာမှမသိရသေးဘဲနဲ့ အရမ်းစွတ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ သူတို့ရဲ့အကြောင်းတွေကို မေမေ မသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်မေမေရဲ့၊ သမီးတော့ စိတ်ညစ်ချင်လာပြီ မေမေရယ်”

“နို့ ငါမှသူတို့အကြောင်းတွေကို သိမှမသိဘဲကွယ်၊ သမီးက မေမေ့ကိုကြိုပြီးပြောမထားတာ”

နောက်ဆုံးတော့

မြားဦးက မိမိတက်သို့ လှည့်လာတော့၏။

“ကဲပါ သမီး အခုလာခဲ့မယ်လို့ သူ့ကိုပြောထားလိုက်ပါ”

လှစန်းကြည်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ရသည်နှင့် သူမ၏မေမေ ဒေါ်လှလှအားအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခိုင်းလိုက်၏။

ဒေါ်လှလှထွက်သွားသည်နှင့်

လှစန်းကြည်သည် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်တင်ခဲ့ရေတွင်ထိုင်ကာ ကန့်ကန့်ဖြစ်နေသော ဆံစဆံနက်တို့ကို စုစုစည်းစည်းဖြစ်အောင် ဖြီးသင်သည်။ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါအနည်းငယ်ဖို့သည်။

ကြည့်ကောင်းသာပြင်ဆင်ပြီးနောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့

ထွက်ခဲ့သည်။

မှုန်တေတေမျက်နှာနှင့် ထိုင်နေသည့် ကိုဇော်မင်းကိုတွေ့ရ၏။

လှစန်းကြည်သည် ကိုဇော်မင်းဘေးမှာ မထိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ရောက်နေတာကြာပြီဆို”

လှစန်းကြည်က စတင်စကားဆိုသည်။

ကိုဇော်မင်းသည် နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲရွဲပြုံးလိုက်ရာမှ

“ဟုတ်တယ် ကြာပြီ၊ အင်း အလှအခြေအနေ တော်တော် ကောင်းနေပြီထင်တယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုဇော်၊ အလှတော့နားမလည်ဘူး”

လှစန်းကြည်က အရိုးခံအတိုင်းပြောမိသည်။

“ဪ အရင်တုန်းကဆိုရင် အလှဟာ ကိုဇော်ဘေးမှာ အမြဲထိုင်နေကျပါ။ ဒီကနေတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း နေရာပြောင်း ထိုင်တာတွေလို့ အိတ်ဖောင်းလို့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီထင်လို့ မေးမိတာပါ”

တမင်သက်သက်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်မှန်း လှစန်းကြည်သတိထားမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်

ကိုဇော်မင်းသည် ထိုမျှအထိ အသည်းငယ်လိမ့်မည်ဟု ခိုးစဉ်းမှု

မမှတ်ထင်ခဲ့ရိုး အမှန်။

လှစန်းကြည်သည် ကိုဇော်မင်းအားလက်မှန်မစွတ် အထင်ကြီးခဲ့သမျှ ခုတော့လည်း အထင်သေးသွားမိသည်။

“ကိုဇော် စကားပြောတာတွေက အနှောင့်အသွားတွေ သိပ်မလွတ်ချင်တော့ဘူးနော်၊ ဒီရက်ထဲမှာ ကိုဇော်အလှကို ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အခုတလော ကိုဇော်အလှကို အရမ်းကို ရိုလားထေ့လားထေ့လုပ်လွန်းတာ သိပ်များနေပြီနော်”

သည်တစ်ခါတော့

လှစန်းကြည်သည် သည်းခံစိတ်ကို မျှသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ကိုဇော်မင်းအား အတိအလင်းပင် ဝေဖန်လိုက်မိသည်။

ကိုဇော်မင်းပြုံးသည်။ မချီပြုံး။

“ဒါက အလှစိတ်ထင်လို့ပါ၊ အလှနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုဇော်တစ်ခါမှ မရိုမထေ့မိပါဘူးလေ၊ အလှကိုယ်တိုင်က အခုတလော ကိုဇော်အပေါ်မှာ အပြစ်မြင်နေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အလှကိုယ်တိုင်က ကိုဇော်ကို ဆက်ဆံတာအရင်နဲ့မှ မတူတော့တဲ့ဥစ္စာ၊ အထူးသဖြင့် ဦးဖောတိကဆိုတဲ့လူ လှရတနာအဖွဲ့ကို လာငှားပြီးကတည်းက အလှဟာ ကိုဇော်အပေါ်မှာ ပြောင်းလဲလာတယ်လို့ထင်တယ်၊ အလှဟာ ကိုဇော်အပေါ်မှာ စိတ်ပြောင်းလဲလာသလိုပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဇော်နားလည်တတ်ပါတယ် အလှရယ်၊ ကိုဇော်က မျက်နှာခွဲထစ်

ယောက်ျားပါ”

လှစန်းကြည်၏မျက်နှာတင်းနဲ့ ခြစ်သွား၏။

“ဒီမှာကိုဖော် အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ကိုဖော်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာတွေကို ထင်ကြေးနဲ့ လာပြောမနေနဲ့၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ အလှရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ အလှရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကိုဖော်နဲ့ ထားခဲ့တဲ့ကတိသစ္စာပဲ ရှိတယ်။ ကိုဖော် ဘာသာကိုဖော် သံသယစိတ်နဲ့ လျှောက်ပြီးရမ်းနေရင်တော့ ရှေ့လျှောက် ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုဖော်နဲ့ အလှလည်း ဝေးသထက်ဝေးစို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

မတူးတော့ပြီနို့

တင်းတင်းမာမာပင် အကြောင်းမှန်ကို ပြောလိုက်မိသည်။

ဤမှာပင်

ကိုဖော်မင်းသည် မမျှော်လင့်မထင်မှတ်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို ရုတ်တရက်မေးလာတော့၏။

“ဒါဖြင့်ဦးဖေတိကဆီက လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရတာလဲ”

“အို ဒါကတော့ သူ့ဆီမှာကနဲတဲ့ သုံးညအတွက် သဘောကျလို့ ဆုအဖြစ်ချီးမြှင့်တာပဲ။ လက်မခံလို့ရမလား အရင်တုန်းကလည်း တခြားလူတွေ ဒီလိုပဲဆုချီးမြှင့်ခဲ့ဖူးတာပဲဥစ္စာ၊ သူ့ဆုချီးမြှင့်တာကို လက်ခံတာ ဘာများထူးဆန်းသွားလို့လဲ”

အမှန်ပင်၊

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆုချီးမြှင့်သည့်ကိစ္စသည် တကယ်တော့ဘာမှ သိပ်ပြီးမထူးဆန်းပါ။

ယခင်တုန်းကလည်း

ယခုကဲ့သို့ပင် ဆုချီးမြှင့်ခံရဖူးသည်ပင်။

“အို အလှမသိဘူး။ အရင်တုန်းက ဆုချီးမြှင့်ခံတာကို ကိုဖော် ဘာမှမပြောချင်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဦးဖေတိကဆိုတဲ့လူကြီးက တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး။ အင်မတန်ယုတ်မာကောက်ကျစ်လို့ပဲ။ သူ့ဆီကလက်ဆောင်ပစ္စည်းက တခြားလူတွေရဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းနဲ့ မတူဘူး”

ကြားရလေပြန်ပြီ စကားအဆန်းတစ်မျိုး။

“ဘာကိုမတူတာလဲ ကိုဖော်၊ ကိုဖော်ဆီကစကားတွေကြားလိုက်ရရင် အဆန်းတွေချည်းပဲ”

“ဆန်းရမယ်လေ အမှန်က ဦးဖေတိကနဲ့ပတ်သက်လာရင် အားလုံး ဆန်းကိုဆန်းရမယ်၊ ဦးဖေတိကဆီကလာတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံး ဆရာဆရာကြီးတွေနဲ့ ကျိန်စာတိုက်၊ အစီအရင်တွေလုပ်ထားတာချည်းပဲ။ သူ့ဆီက ဘာပစ္စည်းပဲ ရသွားရသွား ရသွားတဲ့လူဟာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းပဲ အချစ်ရေးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဖျက်စီးရတာချည်းပဲ။ မမနင်းနန္ဒာလည်း သူ့ဆီကနေ စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းရဖူးတယ်။ အဲဒီစိန်လက်

စွပ်ရတဲ့နေ့ကစပြီး မမနှင်းနန္ဒာရဲ့မိဘတွေ စီးပွားပျက်ပြီး ဒုက္ခရောက်
 လိုက်တာ၊ နောက်ဆုံး စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အသက်သေဆုံးရတဲ့အထိ
 ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက မမနှင်းနန္ဒာ ဦးဖောတိကနဲ့ မရသေးဘူး။
 စီးပွားရေးပျက်လို့ ခိုကိုးရာမဲ့နေလို့ ဦးဖောတိကကို လက်ထပ်ယူခဲ့
 တယ်။ အမှန်တော့ ဦးဖောတိကနဲ့ မမနှင်းနန္ဒာအဖေက အစကတည်း
 က သိနေကြတာကို။ ဆိုပါတော့ မမနှင်းနန္ဒာရဲ့အဖြစ်က တယ်
 လောက်တောင်ဆိုးသွားသလဲဆိုတော့ သူ့အင်မတန်သံယောဇဉ်တွယ်
 တာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်
 ပြေးသွားရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ဦးဖောတိက
 စိန်လက်စွပ်လက်ဆောင်ပြုပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖြစ်ခဲ့ရတာချည်းပဲ”

ဒေါ်နှင်းနန္ဒာ အင်မတန်သံယောဇဉ်တွယ်နေတဲ့လူဟာ ကိုဇော်
 မဟုတ်လားဟု စိတ်ထဲကမေးလိုက်မိသည်။ နှုတ်မှတော့ ထုတ်မမေး
 ဖြစ်လိုက်။

“အဲဒီတုန်းက မမနှင်းနန္ဒာရဲ့အဖေ ဦးအောင်ခဲဦးဖောတိက
 တို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သိကြတယ်ဆိုပေမယ့် စီးပွားပြိုင်
 ဘက်တွေလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စက်လှေတွေရှိတယ်။ ဦး
 ဖောတိကက အင်မတန်အပြုံးကြီးတယ်။ မမနှင်းနန္ဒာကို မရအရ
 ယူခဲ့တယ်။ မမနှင်းနန္ဒာဟာ ပင့်ကူအိမ်ထဲရောက်သွားရတဲ့ ပိုးကောင်
 ငယ်လေးလို့ပဲ သူပြုသမျှ နှုတ်ရတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ဒဏ် မခံနိုင်တော့
 လို့ ထွက်ပြေးရတဲ့အထိဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ဒေါ်နှင်းနန္ဒာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကြောင်းအရာတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
 ကြားနေရ၏။

တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကတော့ မည်သို့ရှိမည်မသိ။

ဦးဖောတိကပြောသည့်စကားကပဲ အမှန်လား။

ဒါမှမဟုတ်

ကိုဇော်မင်းပြောသမျှ ဒေါ်နှင်းနန္ဒာ၏အဖြစ်သနစ်တို့ကပဲ အမှန်
 တွေလား။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြားခံနားထောင်နေရသည့် လှ
 စန်းကြည်ပင် မျက်စိလည်၍ အလိုလိုနေရင်း ဦးနောက်ခြောက်ချင်လာ
 သည်။

အမှန်တိုင်းသိအောင် တစ်ခုတော့ ကိုဇော်မင်းအားဖွင့်မေးရ
 ပေမည်။

“ကိုဇော်ကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်။ အလှမေးတာကို ကိုဇော်အ
 မှန်အတိုင်းပြောစေချင်တယ်နော်”

“မေးလေ တာမေးမှာလဲ”

“ကိုဇော်ဒေါ်နှင်းနန္ဒာဆီကိုစာတွေ ဘာတွေရေးခဲ့ဖူး သလား။
 ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေကောပေးဖူးသလား”

လှစန်းကြည်သည် သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ တဲ့တိုးပင်မေးချ
 လိုက်၏။

ကိုဇော်မင်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလှမေးတာကို ဖြေပါကုန်အော်၊ အလှကိုပြန်ပြီးမေးခွန်းမထုတ်ပါနဲ့”

လှစန်းကြည်က စိတ်မရှည်သလို ဝေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အလှဘာမေးမလဲ မေးလေ”

“ဒေါ်နင်းနန္ဒာဆီကို ကိုဇော် စာဘယ်နှစောင်ပေးဖူးသလဲ၊ အဲဒီရေးတဲ့စာတွေထဲက အကြောင်းအရာတွေကရော ဘာတွေလဲ”

လှစန်းကြည်က မေးခွန်းနှစ်ခုကို တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ကိုဇော်မင်း၏ မျက်နှာကို မသိမသာအကဲခတ်နေလိုက်၏။

ကိုဇော်မင်းသည် လှစန်းကြည်၏မေးခွန်းတွေကို အပြုံးမပျက်ပင် အဖြေပေးခဲ့သည်။

“ရေးခဲ့တဲ့စာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ဘယ်နှစောင်ရှိမှန်း တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ မမနင်းနန္ဒာနဲ့ ကိုဇော်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တွေ့ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူးလေ၊ ဦးဇောတိကက မမနင်းနန္ဒာကိုအမြဲတမ်း မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေတော့ စာနဲ့ပဲ အဆက်အသွယ်လုပ်နေရတယ်။ ကိုဇော်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတောင် မမနင်းနန္ဒာဆီကို ပို့မိသေးတယ်ထင်တယ်။ အဲ ကိုဇော်ဓာတ်ပုံမှာရေးထားတာတွေကတော့ အများအားဖြင့် သာကြောင်းမာကြောင်း၊ သတိရကြောင်း ဒါတွေရည်းပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကိုဇော်မှာလည်း အခက်အခဲ

လေးတွေရှိနေတော့ သူ့ဆီကပဲ ငွေရေးကြေးရေးအကူအညီတောင်းနေရတယ်။ မမနင်းနန္ဒာနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားမှာကို ကိုဇော်သေမလောက်ကြောက်နေရတဲ့အချိန်လေ၊ အင်း အဲဒီတုန်းက ကိုဇော်မမနင်းနန္ဒာကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတောင် ပေးလိုက်မိသေးတယ်ထင်တယ်”

သို့ဆိုပါမူ

ဦးဇောတိက ထုတ်ပြခဲ့သော စာနှစ်စောင်သည် ကိုဇော်မင်း ဒေါ်နင်းနန္ဒာအားပေးခဲ့သောစာများထဲမှ လက်ရွေးစင် စာနှစ်စောင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အလိုလိုကမှ

စီးပွားရေးအရ ဒေါ်နင်းနန္ဒာတို့အပေါ်မှာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် ဦးဇောတိကသည် ကိုဇော်မင်းနှင့် ဒေါ်နင်းနန္ဒာတို့၏ ဆက်ဆံရေးဆက်သွယ်မှုကို နှိပ်ကွက်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ပုံရ၏။

“ဒါဖြင့် ကိုဇော်နဲ့ ဒေါ်နန္ဒာတို့က ရိုးရိုးသားသားပဲဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ အလှက ကိုဇော်အပေါ်မှာသံသယဝင်နေလို့လား။ ဦးဇောတိကက အလှကို ဘာတွေကတုံးကတိုက်လုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ၊ ကြည့်ရတာ မမနင်းနန္ဒာဆီကိုရေးထားတဲ့ ကိုဇော်ရဲ့စာတွေကို အလှကိုထုတ်ပြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲအောင် သွေးထိုးစကားတွေ ပြောလိုက်တယ်နဲ့တူတယ် ဟုတ်လားအလှ”

ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံသည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် အိုးမလုံအံ့ဖွင့်

သည်လားတော့ မသိ။

ကိုဇော်မင်းက လှစန်းကြည်အား မဝံ့မရဲကြည့်ရင်း မေးခွန်း ပြန်ထုတ်သည်။

“ကိုဇော်ကို အလှ အစကတည်းက ပြောထားတယ်နော်၊ အလှကို ဘာမှပြန်မမေးပါနဲ့လို့၊ အလှမေးတာကိုပဲ ပြန်ဖြေရမယ်လို့ လေး၊ ကိုဇော်မေးလည်း အလှကတော့ ဖြေချင်မှဖြေမှာပဲ ကိုဇော်”

လှစန်းကြည်က ကိုဇော်မင်း နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေထုတ် မလာအောင် စကားကိုပိတ်၍ပြောလိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း

ကိုဇော်မင်းသည် နှုတ်ခမ်းကို မဲရွဲ၍ပြုံးလိုက်ရာမှ

“အင်းပေါ့လေး အခုအချိန်မှာ ကိုဇော်က ကံနိမ့်နေတဲ့အချိန် ကို ရောက်သွားပြီဆိုတော့ အလှပြုသမျှကို နုရတော့မှာပေါ့လေ ဟင်းဟင်း”

သည်စကားကိုဆိုစဉ်က ကိုဇော်မင်း၏အမူအရာသည် တော် တော်ကိုရယ်စရာကောင်းနေသည်။ နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့နှင့် ကိုယ်ကတော့ကို လှုပ် ခါ၍ ပြောနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့တစေ

လှစန်းကြည်သည် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ထား၏။ မျက်နှာ ကို ခပ်ထန်ထန်လှုပ်ထား၏။ ကိုဇော်မင်းရောင့်တက်လာမည်ကိုစိုး သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဒီကနေ့ အလှဘယ်မှသွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူးလား”

ကိုဇော်မင်းစကားလွှဲပြောင်း၍ မေးလာသည်။

အခါတိုင်း ပွဲနားရက်တွေမှာ သူနှင့်အတူ ဖြို့ထဲထွက်လိုက် တတ်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

လှစန်းကြည်သည် ဦးခေါင်းကို တယ်ညာလှည့်ကာ ဇော်မင်းကို လက်ဖြင့်အသာဖိနှိပ်၍ ညည်းညည်းညာညာကလေး

“အလှအနားယူချင်သေးတယ်ကိုဇော်၊ ဒီတစ်ညတော့ ခွင့် လွှတ်ပါကိုဇော်၊ နောက်နေ့တွေ နောက်နေ့တွေကျမှပေါ့ နော်ကိုဇော်”

ကိုဇော်မင်းမျက်နှာ ညိုခနဲဖြစ်သွား၏။

စိတ်လှုပ်ရှားသလိုလည်း ဦးခေါင်းကြီးငုံ့၍ လက်နှစ်ဖက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပွတ်ပွတ်သပ်သပ်လှုပ်နေ၏။

“ကိုဇော် ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုနေရာတကာ လိုက် ပြီး စိတ်မကောက်ရဘူးနော်၊ ဒီကနေ့ ကိုဇော်ခေါ်တဲ့နောက်ကို မလိုက် နိုင်တာ အလှခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ တခြား ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလှအပေါ်မှာ နားလည်ပေးပါ နော်”

လှစန်းကြည်သည် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပင် ပြောလိုက်မိ သည်

ကိုဇော်မင်းသည် တင်းမာနေသည့် သူ့စိတ်ကို လျှော့ချလိုက် ပုံရ၏။ မျက်နှာအနေအထားမှာ အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းလာ၏။

“အင်းလေ အလှကပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတော့လည်း ကိုဇော် ဘက်က နားလည်မှုပေးရတော့မှာပေါ့။ ဪ ဒါထက် အလှကို လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ဦးဖေတိကရဲ့စိန်လက်စွပ်ကို ကိုဇော် ကြည့် ခွင့်မရှိဘူးလား”

“ကိုဇော်က ဘာဖြစ်လို့ကြည့်ချင်တာလဲ”

လှစန်းကြည်က ဆတ်ခနဲ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလိုပါ။ ကိုဇော်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာတစ်ခုရှိတယ်။ တကယ် ဟုတ်မဟုတ်တော့ အတိအကျမသိဘူးပေါ့လေ။ အလှရဲ့ စိန်လက်စွပ် ကွင်းရဲ့အောက်ဘက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး အိပ်ချ်(H) ထွင်းထားတာ ပါလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုဇော်ကအဲလိုထင်တာလဲ”

“အဖြေက ရှင်းရှင်းပဲလေ။ မမနှင်းနန္ဒာရဲ့စိန်လက်စွပ်အောက် မှာ အိပ်ချ်(H) ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးပါတယ်လေ။ နှင်းကို အင်္ဂလိပ်လို ပေါင်းရင်စာလုံးရဲ့အစက အိပ်ချ်(H)ပဲလေ။ အဲဒီတော့ အခု အလှရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့လက်စွပ်ဟာ အင်း”

ကိုဇော်မင်းစကားအဆုံးမသတ်မီ လှစန်းကြည်ကဖြတ်၍

“ဒေါ်နှင်းနန္ဒာရဲ့စိန်လက်စွပ်လို့ ကိုဇော်ပြောချင်တာလား”

ကိုဇော်မင်းက ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်ရာမှ

“ဟုတ်တယ်။ ကိုဇော်စိတ်အထင်သာ မှန်နေမယ်ဆိုရင် တော့ဒီ လက်စွပ်ဟာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့လက်စွပ်ပဲ။ ကဲပါ ကိုဇော်ကြည့်မနေ

တော့ပါဘူး။ အလှတာသာကြည့်ပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ ကိုဇော်ပြန်တော့ မယ်နော်”

အခုလိုကျတော့လည်း ကိုဇော်မင်း၏လေသံတင်မက အမူ အရာ အသွင်သဏ္ဍာန်ကပါ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေပြန်၏။

ကိုဇော်မင်း၏စိတ်ကို မည်သို့ နားလည်ရမန်းမသိတတ်တော့။

အခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး၊ အပြောင်းအလဲကတော့ ပြန်ဆန်လွန်းလှ၏။

ပြောမည်ဆိုလျှင်

လူကောင်ကြီးကထွားသလောက်၊ စိတ်ကတော့ ကလေးစိတ် မျိုးဖြစ်နေ၏။

လှစန်းကြည်သည် ကိုဇော်မင်းအား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေး ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့အလျင်အမြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဘူးကိုယူကာ စိန်လက်စွပ်ကို ထုတ်ကြည့်သည်။

အမှန်ပင်

စိန်လက်စွပ်၏ကွင်းအောက်ဘက်တွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံး အိပ်ချ် (H) ကိုထင်ထင်ရှားရှားကြီးတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သည်စဉ်မှာပင်

ခေါင်းရင်းပေါက်တံခါးသည် လေအတိုးကြောင့် ဒိုင်းခနဲအ သံပေးပြီးပိတ်သွား၏။

ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွား၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထသွားသကဲ့သို့ ဖျင်းခနဲ။
ကိုဇော်မင်းပြောသွားသည်စကားကိုလည်း နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

“ဒီလက်စွပ်က ကျိန်စာသင့်နေတဲ့လက်စွပ်ပဲ”
သူ့လက်ထဲသို့ရောက်နေသော လက်စွပ်သည် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာ၏ လက်စွပ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာအား ဒုက္ခရောက်စေသည့် ကျိန်စာသင့်နေသောလက်စွပ်။ ဆရာဆရာကြီးများ၏အစီအရင်ဖြင့်ပြုလုပ်စီရင်ထားသော ကျိန်စာသင့်နေသော လက်စွပ်ဖြစ်ပါသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
သည်စိန်လက်စွပ်ကြီးကို ဘာလုပ်ရမည်နည်း။
မသိ၊ မသိ၊ မသိတတ်တော့ပါ။

အခန်း (၈)

အန္တရာယ်လက်အောင်

လှစန်းကြည်နှင့်လမ်းခွဲခွဲပြီးနောက် စိတ်ထဲမှာလည်း လုံးဝ မကြည်လင်တော့။

အကြောင်းအရာတစ်ခုက သူ့စိတ်ကိုလွှမ်းမိုးအုပ်စိုးသွားသလို ခံစားနေရသည်။

လိပ်ခဲတည်းလည်းပြုသာနာတစ်ခုက ဦးနှောက်ထဲသို့ အလိုလို ချောက်လာသလို ခံစားနေရသည်။

သည်စိန်လက်စွပ်

ထိုစိန်လက်စွပ်ရပြီးနောက်တွင် မမနှင်းနန္ဒာ၏ဘဝသည် ခြောင်းဆန်ခဲ့ရသည်။

ဦးဖောတိကပြုသမျှနုရသည့် အခြေအနေသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဦးဇောတိကာက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်အနေအထားသို့ ရောက်
ခဲ့ရသည်။

မိမိနှင့် မမနှင်းနန္ဒာသည် ရိုးရိုးသာမန်သက်ဆံ့မှုမျိုးသာရှိခဲ့
သည်။ မောင်နှင့်နှမ ဆိုသည်အနေအထားမျိုးသာ ရှိခဲ့သည်။

သို့သော်

ဦးဇောတိကာက ထိုသည်ကိုပင် ရမယ်ရှာကာ အပြစ်ဖွဲ့ခဲ့သည်။
မမနှင်းနန္ဒာအား စိတ်ဓာတ်ရေးရာဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့သည်။

နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးသုံးပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့

မမနှင်းနန္ဒာသည် အဝေးသို့ပဲ ထွက်ပြေးသည်လား။

ဒါမှမဟုတ်

အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာများကျရောက်ခဲ့လေသည်လား။

မသိတတ်နိုင်။

ထားတော့။

မမနှင်းနန္ဒာကိုစွဲကို ထားပါတော့။

ယခုတစ်ဖန်

ဦးဇောတိကာ မြားဦးသည် လှစန်းကြည်ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်
လေပြီ။

မမနှင်းနန္ဒာအား စိန်လက်စွပ်လက်ဆောင်ပေးခဲ့သလို လှ
စန်းကြည်ကိုလည်းပေးခဲ့ပြန်လေပြီ။

အမှန်စစ်စစ်

ဦးဇောတိကာသည် မမနှင်းနန္ဒာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မိမိအပေါ်မှာ
မကျေမနပ်ဖြစ်နေခြင်းသာ။

မိမိအားလက်စားချေလိုသောကြောင့် မိမိနှင့်ပတ်သက်စပ်
လျဉ်းပြီး ချစ်ကြိုသွယ်နေသည့် လှစန်းကြည်ဘက်သို့ မြားဦးလှည့်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စေ့စေ့တွေးကြည့်လေ ရင်နာဖို့ကောင်းလေပင်။

ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်းတွေးရင်း ဦးနောက်တွေ ခြောက်
ခန့်။ စိတ်မှာ ညစ်နွမ်းနေရသည်ကြားထဲ တစ်ပုပေါ်နှစ်ပုဆင့်သလို
ပြဿနာတစ်ရပ်က ထပ်ဆင့်ဝင်ရောက်လာပြန်၏။

လှစန်းကြည်၏အိမ်မှထွက်လာပြီး လမ်းခရီးတစ်ဝက်လောက်
အရောက်တွင် ဖြစ်သည်။

လမ်းကွေ့ချိုးတစ်ခုနားသို့အရောက်တွင် ကားအရှိန်လျှော့ဖို့
ကားဘရိတ်ကိုဖိနှင်းလိုက်ရာ လုံးဝနှင်းမရဘဲဖြစ်နေသည်။ စိတ်
မကျေနပ်သောကြောင့် ထပ်ပြီးနှင်းကြည့်၏။

မရပါလေ။

ထူးမခြားနားသာ ဖြစ်သည်

သူ မျက်လုံးဖြူးမျက်ဆံဖြူးဖြစ်သွား၏။

တကာယ်တော့ ကားဘရိတ်သည် ပုံမှန်အတိုင်းမဟုတ်တော့ပြီ။

ချွတ်ချော်နေပြီဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကားဘရိတ်ပေါက်နေပြီ

ဖြစ်သည်။

ကားက အရှိန်ဖြင့်ပြေးနေဆဲဖြစ်သည်။
 သူ့မှာတော့ ဇောရွေးတွေပြန်နေသည်။
 ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်းဖြစ်နေသည်။
 စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသည်။
 လမ်းပေါ်မှာ ကားအသွားအလာရှင်းနေလို့သာ တော်တော့

သည်။

သို့တစေ
 သိပ်တော့စိတ်မချရသေး။
 တစ်နေရာရာတွင် ကားအရှုပ်ထွေးတွေနှင့်တွေ့လိုက်ရလို့
 ကတော့ အကြီးအကျယ်ပြဿနာတက်တော့မည်လေခြင်း။
 ဘုရား ဘုရား စိန်လက်စွပ်ကျိန်စာသည် သူ့အပေါ်မှာ စူး
 ရောက်ခဲ့လေပြီလား။
 ထိုအတွေးရောက်လာသည်နှင့် အလိုလိုနေရင်း ခေါင်းနုပမ်း
 ကြီးသွား၏။
 အယောင်ယောင်အရမ်းရမ်းဖြင့်လည်း ခြေထောက်က ကား
 လီဟာကိုဖိနှင်းလိုက်မိ၏။
 ကားက ဆောင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။
 အရှိန်ဖြင့် ရှေ့သို့ပြေးထွက်သွား၏။
 သူငယ်ထိပ်မြွေပေါက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကားစက်ကို အမြန်သတ်သည်။
 သို့တစေ
 ကားကအရှိန်ဖြင့်အဆက်မပြတ်ပြေးနေဆဲ။
 ရှေ့တွင် လမ်းမီးများပျက်နေသောကြောင့် မှောင်နေသည်။
 ကားကသိပ်သည်းနက်ရှိုင်းသော အမှောင်အတွင်းသို့ စွတ်ဝင်
 တိုးနေတိသို့ရှိ၏။

လမ်းဘေးတွင် ပေါက်ရောက်နေသောသစ်ပင်ကြီးတွေက နိုင်
 ခနဲ နိုင်ခနဲဖြင့် နောက်ကျန်ရစ်၏။

ညဉ့်အမှောင်ထုအောက်တွင် ထိုသစ်ပင်ကြီးတွေကို မြင်တွေ့
 နေရသည်မှာ သွားဖြဲပြနေသည့် သရဲသဘက်တစ္ဆေနာနာတာဝ
 ကောင်တွေအလား မှတ်ထင်ရသည်။

ကားအရှိန်က မြန်နေပြီဆိုတော့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လေက
 လည်း ဝင်ရောက်လာလေရာ နားထဲမှာ တစိုးတိုးဖြင့် အော်မြည်သံ
 ပေးနေသလိုရှိ၏။

အန္တရာယ်သည် အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်မှန်း
 သိနားလည်သည်။

ဦးဖောက်က၏ စိန်လက်စွပ်ကျိန်စာသည် သူ့အပေါ်မှာ စူး
 ရောက်ခဲ့လေပြီလားဟုလည်း မဆီမဆိုင် အတွေးသံသယစိတ် ဝင်မိ
 သည်။

ကြည့်စမ်း

ကားပြတင်းပေါက်ကနေ လေတွေဝှဲဝင်သည်ကြားမှပင်
 သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေခွဲခွဲနစ်နစ်နုန်းနေ၏။ ဝေဝေချွေးတွေပဲ ဖြစ်မည်။
 ကားမောင်းနေရင်းမှာပင်
 ကားလမ်းက တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းမြောင်းလာသည်ကို စိတ်မှ
 မှတ်ထင်လာ၏။

လမ်းဘေးတွင် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်တို့မှလည်း
 တစ်စစဖြင့် သူ့ကားနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာနားသို့ ရောက်ရောက်
 လာသည်ဟု မှတ်ထင်လိုက်စဉ်မှာပင်

‘ခွီး’

မာန်ဖိသံအဆုံး

ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင်သည် သစ်ပင်ပေါ်ကနေ သူ့
 ကားမှန်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသည်။

‘ခွမ်း’

သူ့ကားရှေ့မှန် ကွဲထွက်သွားသည်။

ထိုနှင့်အမျှ

သူသည်ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ရုတ်တရက်ဆွဲချလိုက်မိရာမှ
 ကား သည်လမ်းဘေးသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးဆင်းသွားပြီးနောက်ဆုံး
 ရှိမ်းခနဲ မြည်ဟည်းသံကြီးထွက်ပေါ်လာခဲ့တော့၏။

လမ်းဘေးသစ်ပင်ကို အရှိန်ဖြင့် တိုက်မိသည့် ပရီးဖက်ကား
 လေးသည် ခေါင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး ကြေမှု့သွားသလို ကိုဇော်မင်းသည်

လည်း လူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မျက်ကွယ်ပြုသွားသည်အခြေ
 အနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားတော့၏။

သူ့မျက်စိအမြင်မှာ အမှောင်ထုတစ်ခုလုံး ပုံလွှမ်းသွားခဲ့ရ
 တော့သည်။

အနီး (၉)

ညဉ့်ဈ

အိပ်မယ့်သာအိပ်သည်။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်မယ့်သာ မှိတ်ထားသည်။

တကယ်တမ်းကတော့ လုံးလုံးလျားလျား အိပ်ပျော်ဖြစ်သည်

တော့ မဟုတ်။

နိုးတစ်ဝက်အိမ်မက်များဖြင့် နပန်းလုံးနေသည်။

စိတ်မှာ အိပ်တစ်ဝက်နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသည်။

အိပ်နေရင်း အပင်ဘက်ဆီမှ အသံဗလံတွေကို ကြားနေရသ

လိုရှိ၏။

အဝေးဆီမှကားသံ၊

ကင်းတဲမှ သံချောင်းခေါက်သံ၊

ဗျူးစာပေ

ကျိန်စာအုပ်

တစ်နှိုးနှိုးအသံပေး၍ တိုက်ခတ်နေသောလေတိုးသံ၊

တစ်ချက်တစ်ချက် ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကြိုးအူလိုက်သော ခွေးအူသံ၊

ထိုအသံဗလံတွေက အဆက်မပြတ် စိတ်အနှောင့်အယှက်

ပေးလျက်ရှိ၏။

စိတ်စွဲလမ်းမှုသည် တော်တော်ကိုကြောက်မိကောင်း၏

ကိုဇော်မင်းပြောသွားသည့် စိန်လက်စွပ်ကျိန်စာသည် လှ

စန်းကြည်၏ ဦးနှောက်ထဲမှာ သံနှိုက်သလို စွဲကပ်လျက်၊ အစွဲအလမ်း

တစ်ခုဖြစ်သွား၏။

ထိုစိန်လက်စွပ်ကျိန်စာဆိုသည့် စကားလုံးကို ဦးနှောက်ထဲ

ကနေ ဖွတ်အတင်းဖယ်ထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ

ဖျက်ထုတ်မရဘဲ ရှိ၏။

ထိုအစွဲအလမ်းစိတ်ကြောင့်လည်း သူ့အနေဖြင့် အိပ်သည်

တိုင် အိပ်၍မရဘဲဖြစ်၏။

ဟိုလိမ့်သည်လူးဖြင့် အချိန်တွေတဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်း၍

သန်းခေါင်ကျော်၍ တစ်ချက်ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း လှမ်းပြီးသတိပေးသလို

ရှိ၏။

‘ဂျလောက် ဂျလက်’

‘ဂျလောက် ဂျလက်’

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညကို မစိုးရိမ် ထိုမှအသံလေး

သည်ပင် အတော်ကြီးကို ကျယ်လောင်နေသလိုရှိ၏။

ဗျူးစာပေ

အလိုလိုကမှ စိတ်အားငယ်တတ်သလို ဤကဲ့သို့သန်းခေါင်
ကျော်အချိန်မျိုးမှာ ထိုအသံက စိတ်ကိုပို၍ ချောက်ချားအောင်ဖန်
တီးနေသကဲ့သို့ရှိ၏။

ထိုအသံကား မည်သည့်အသံနည်း။

ထိုအသံလာသည့်နေရာကား ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်ဆီမှ ဖြစ်
သည်။

လှစန်းကြည့်၏။ မျက်လုံးအကြည့်က ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်
ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်တော့လည်း

လေအတိုးကြောင့် ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်ဖြစ်နေသော ပြတင်းတံခါး
ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စောစောတုန်းက

ကြားလိုက်ရသော အသံသည်လည်း ထိုပြတင်းတံခါး အဖွင့်
အပိတ်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဟင်း ရယ်စရာတော့အမောင်သား။ တံခါးအဖွင့်အပိတ်ဖြစ်
နေသည့်အသံကိုပင် စိတ်ချောက်ချားနေရတယ်လို့။

အကြောက်လွန်သွားမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေ့မိပြီး တစ်
ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘အူဂူးဂူးဂူး’

ခွေးအူသံ

ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကြီး အူလိုက်သော ခွေးအူသံဖြစ်သည်။
အိမ်၏အနောက်ဘက်ဆီမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုခွေးအူသံတိတ်သွားပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို
“ဂစ်ဂီးဂစ်”

ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးက ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ကြက်သီးထစရာကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

အတိတ်နိမိတ်ဆိုးတွေများလား။

မိမိတို့၏ အိမ်နားသို့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေများ ကပ်နေလေ
ရောသလား။

ကျိန်စာ ကျိန်စာ

စိန်လက်စွပ်ကျိန်စာ

မဆီမဆိုင် စိန်လက်စွပ်ကျိန်စာဆိုသည့်အတွေးက ဦးနှောက်
ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာနေ၏။

အလိုလိုကမှ စိတ်ချောက်ချားနေရသည့်ထဲ ထိုအတွေးဝင်
လာသောအခါတွင်မတော့ လှမှာ ဆောက်တည်ရာမရတော့လောက်

အောင် ဖြစ်နေတော့၏။
သူမိခင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၍ကောင်းနေမည်လား။

တစ်ဖက်အခန်းတွင် အိပ်နေသော မိခင်ဖြစ်သူအား လှမ်း
ခေါ်ဖို့ပင် စိတ်ကအတွေးပေါက်မည့်လာ၏။

အင်းလေ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ မိခင်ဖြစ်သူအား စိတ်အနှောင့်

အယုဂ်ပေးလို့ မကောင်းပါဘူးလေဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမှီကာ
မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းမခေါ်ဖြစ်တော့။

‘ဘုတ်’

ဘုတ်ဆိုသောအသံက ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

အခန်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာသောအရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြုတ်ကျ
လာသံဖြစ်သည်။

လှစန်းကြည်၏အကြည့်က အသံထွက်ပေါ်လာရာ ပြတင်း
ပေါက်ဆီသို့ ကျရောက်သွားပြန်၏။

အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီး
တစ်ခုကို မီးရောင်အောက်မှာ အထင်အရှားတွေ့မြင်လိုက်ရ၏

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဘောင်းဘီအနက်၊ အင်္ကျီအနက်၊ မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်ပေါက်
သာဖောက်ထားသည့် ခေါင်းစွပ်ကလည်း အနက်ရောင်၊

အရပ်အမောင်းကလည်း ထွားကျိုင်းသည်။

ခြေတံလက်တံတွေကလည်း ရှည်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ထိုလူနက်ကြီးသည် ပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

စောစောတုန်းက

ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သည့် ခွေးသည် ထိုလူနက်ကြီးကို တွေ့
မြင်လိုက်၍ပဲဖြစ်မည်။

“ရှင် ရှင်”

လှစန်းကြည်သည် ကြောက်လန့်သောကြောင့် နှုတ်မှအထစ်
ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။

အပြင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံဖို့လည်း
မေ့လျော့နေ၏။

“မင်း အော်မယ်မကြုံနဲ့၊ တစ်ချက်ကလေး အသံထွက်သွား
တာနဲ့ အသက်ပါတစ်ခါတည်း ထွက်သွားမယ်”

လူနက်ကြီးက လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ထတိပေးရင်း လက်
ထဲကိုင်ထားသည့် မားတိုလေးကို လှစန်းကြည် မြင်သာအောင် မသိ
မသာ ထုတ်ပြ၏။

လှစန်းကြည်အသံထွက်ဖို့ အင်အားမရှိတော့။

ကြောင်စိစိဖြင့်သာ လူနက်ကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။

လူနက်ကြီးသည် ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည့် လှစန်းကြည်အ
နားသို့ လှစ်ခနဲ တိုးကပ်လိုက်ရာမှ တစ်ထက်တည်း မေ့ဆေးစွပ်ထား
ပုံရသည့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နှာခေါင်းကိုအုပ်လိုက်၏။

လှစန်းကြည် တိမ်းရှောင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသေး၏။

သို့တစေ

မရပါလေတော့။

မိမ်းရွှေရွှေအနံ့တစ်မျိုးကို ရှုလိုက်ရပြီးနောက် ဦးခေါင်းထဲတွင်
မူးနောက်နောက်ကြီးဖြစ်သလို ခံစားလိုက်ရလျက်လူမှာ တစ်ခါတည်း

ပျော့ခွေကျသွားတော့၏။

လှစန်းကြည်သည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်ထားသည့်မေ့ဆေးကြောင့် လူ့လောကကြီးနှင့် အစိုက်အတန့်မျှ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

လူနက်ကြီးသည် မေ့ဆေးကြောင့် ပျော့ခွေကျသွားသည့် လှစန်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို စွေခနဲပွေ့ယူလျက် ပန်းပေါ် ထမ်းတင်လိုက်၏။

လှစန်းကြည်မမျှာ အရှုပ်ကြီးပြတ်နေသော အရှုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ပမာ လူနက်ကြီး၏ပန်းပေါ်သို့ အလွယ်တကူပင် ရောက်ရှိသွား၏။

လူနက်ကြီးသည် လှစန်းကြည်အား ပန်းပေါ်ထမ်းပိုးထားလျက် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ကျော်နင်းထွက်သွား၏။

ထိုစဉ်

ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကြီး အူလိုက်သော ခွေးအူသံတစ်သံက ဝိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှန်နှိုးလိုက်ပြန်၏။

“အူးဝူးဝူးဝူး”

နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ငှက်ဆိုးထိုးသံက ဂစ်ခနဲ ဂီးခနဲ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ

လှစန်းကြည်အား ပန်းပေါ် ထမ်းပိုးထားသည့် လူနက်ကြီးက

တော့ သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းသော အမှောင်အရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားပါလေပြီတည်း။

(၀၁) (၀၂)

ကျိန်စာအုပ်ကြီး

၁၀၀

၁၀၁

၁၀၂

၁၀၃

၁၀၄

၁၀၅

၁၀၆

၁၀၇

၁၀၈

၁၀၉

၁၁၀

အခန်း (၁၀)

အိပ်မက်လေလား ပိုးကဝါး

အိပ်မက်လေလား။

အပြင်မှာ တကယ်ပဲလား။

အတိအကျ မသိ။

နားထဲမှာ တတောက်တောက်ဆိုသည့်အသံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသလိုရှိသည်။

အသံက နာရီလက်တံလှုပ်ရှားသွားလာနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံမျိုး။

ပိတ်နေသည့် မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

မျက်လုံးအစုံမှာ ရုတ်တရက်ဖွင့်မရဘဲ ရှိသည်။ မျက်ခွံတွေ လေးလံနေဘိသလိုရှိ၏။

သံရှိနက်ထားသလို ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း မူးနောက်နောက်နှင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေ၏။

နားထဲမှာတော့ တောက်တက်တောက်တက်ဆိုသည့်အသံကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရဆဲ။

ထိုအသံကလည်း ဦးခေါင်းကို တစ်စစ်စစ်ဖြင့်ကိုက်ခဲအောင် လှုံ့ဆော်၏။

မိမိ ဘယ်ကိုရောက်နေသည်လဲ။

မိမိ တာတွေဖြစ်ခဲ့သည်လဲ။

အဖြေရှာရင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဦးနှောက်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့လည်း အဖြေမှန်ကို သိမြင်လာရသည်။

သည်စဉ်က

မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ လဲလှောင်းနေစဉ် တစ်ကိုယ်လုံးနက်ပေဆိုသည့် အဝတ်အစားတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူနက်ကြီးတစ်ယောက် မိမိ၏အခန်းထဲသို့ရောက်လာ၏။

ထို့နောက်

မိမိ၏နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖိအုပ်လိုက်သည်။ နောက်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ကာ သတိလစ်သွားခဲ့ရသည်။

သည်နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်တွေကို မိမိမသိတော့။

ယခု လောလောလတ်လတ် မိမိရောက်ရှိနေသောနေရာသည်
မိမိ၏အိပ်ခန်းမဟုတ်မှန်းတော့ သိ၏။

သို့ဆိုပါမူ

မိမိသည် မည်သည့်နေရာသို့ရောက်နေသနည်း။

ထို လူနက်ကြီးကရော မည်သို့သော သဘောအဓိပ္ပါယ်ဖြင့်
မိမိအားမေ့ဆေးပေးပြီး သတိလစ်အောင်လုပ်ရသနည်း။

အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ လူနက်ကြီး မိမိ၏အိပ်ခန်းထဲ
သို့ဝင်ရောက်ခဲ့မည် မဟုတ်။ မိမိအား မေ့ဆေးပေးပြီးသတိလစ်အောင်
လုပ်မည်မထင်။

သည်လိုလုပ်ရအောင် ခိုင်လုံသောအကြောင်းအချက်တွေ လူ
နက်ကြီးထံတွင် မလွဲမသွေရှိရပေမည်သာ။

လှစန်းကြည်သည် မျက်လုံးအစုံကို မသိမသာဖွင့်ကြည့်သည်။

အသိတရားကို နီးနီးကြားကြားလုပ်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်
သို့ မသိမသာစောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

ထွန်းထားသော လေးပေမီးချောင်း၏အလင်းရောင်ကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းမွန်စွာတွေ့မြင်ရ၏။

မိမိသည် မကျဉ်းမကျယ်အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေ
ခြင်းပါပဲလား။

အခန်းထဲတွင် လူတစ်ရပ်စာမြင့်လွန်းသည့် ဗီရိတစ်လုံး။

ထိုဗီရိနှင့်အထက်နား နံရံပေါ်မှာတော့ ရှေးဟောင်းတိုင်ကပ်

နာရီအိုကြီးတစ်လုံး။

ထိုနာရီဆီမှ ချိန်သီးကြီးက အဆက်မပြတ်လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်
နေလေရာ ထောက်တက်တောက်တက်ဆိုသည့်အသံက မှန်မှန်ကြီး
ထွက်ပေါ်နေသည်။

စောစောတုန်းက

မိမိမျက်လုံးအစုံမှိတ်ထားစဉ်က ကြားနေခဲ့ရသော အသံသည်
ထိုရှေးဟောင်းတိုင်ကပ်နာရီကြီးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာနေသော အသံ
ပေပဲ။

မိမိသည် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်၊ စာရေးစားပွဲခုံ၊ သောက်ရေ

အိုးမှအစ အားလုံးလိုလေးသေးမရှိ ပြည့်စုံနေ၏။

လှစန်းကြည်သည် လဲလှောင်းနေရာမှ ထသည်။

တံခါးမဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ပိတ်ထားသောတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ဖို့ကြိုးစား၏။

အပြင်ကနေ ပိတ်ထားသောကြောင့် ထင်သလို တံခါးမှာ
ဆွဲဖွင့်လို့မရဘဲ ရှိသည်။

အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကြားရနိုး တံခါးကိုလက်
ဖြင့် အသာပုတ်ကြည့်သည်။ တစ်ဆက်တည်း နားစွင့်သည်။

ထူးမြဲသွား။

လူသံ သူသံကို စိုးစဉ်းမျှမကြားရ။

စိတ်ဓာတ်ကျကာ ငိုချင်စိတ်ပင်ပေါက်မိသည်။
 လှစန်းကြည်သည် တံခါးကိုကျောပေးရပ်ကာ အံတင်းတင်း
 ကျိတ်၍ ဦးခေါင်းမော့ထားလိုက်မိသည်။
 မိမိသည် ပိတ်လှောင်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။
 ပြန်ပေးဆွဲလာခြင်းများလား။
 သို့မှမဟုတ်
 အခြားအကြောင်းအရာကိစ္စတစ်ခုခုကြောင့်လား။
 မည်သို့သော အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ မိမိကတော့
 ရုန်းထွက်ခွင့်မရသလို ထောင်ချောက်တစ်ခုအတွင်းသို့ သက်ဆင်း
 နေရပြီဆိုသည့်အဖြစ်ကတော့ ယုံမှားသံသယရှိစရာမလိုတော့။
 သည်စဉ်မှာပင်
 ဗီရိုကြီးဘေးရှိ နံရံထက်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကား
 ချပ်တစ်ချပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ တည့်တည့်မတ်မတ်အနေအထား
 ကို ကိုယ်တစ်ပိုင်ပုံစံအနေအထားဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပုံတူပန်းချီ
 ကားချပ်ဖြစ်၏။
 ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီး၏ အသက်အရွယ်မှာ
 လေးဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။
 မျက်နှာအနေအထားမှာ အနည်းငယ်ရင့်၏။
 မျက်နှာမျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှို ထုံး

နောင်ထား၏။
 တစ်ခုတော့ထူးဆန်းသည်။
 ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ အမျိုးသမီး၏ ရုပ်ပုံလွှာနှင့် မိမိ၏ ရုပ်
 ပုံလွှာသည် တစ်ထေရာတည်းဖြစ်နေ၏။
 တစ်ခုပဲကွာခြား၏။
 အသက်ကြီးခြင်း၊ အသက်ငယ်ခြင်း။
 ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးသည် မည်သူနည်း။
 အင်း အခန်းထဲတွင် လှောင်ပိတ်ခံနေရသည့်အထဲ ထူးဆန်း
 ငံထွလာပန်းချီကားချပ်နှင့် လာ၍ဆုံတွေ့နေရ၏။
 ‘ဂလောက် ဂလောက်’
 တံခါးအပြင်ဘက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တံခါးသော့
 ကို လာ၍ဖွင့်နေပါလေပြီ။
 လှစန်းကြည်သည် အလျင်အမြန်လေးပင် တံခါးနားက ခွာခွဲ
 သည်။ ခုတင်ပေါ်တက်ကာ မျက်လုံးအစုံမှေ့မှိတ်၍ အိပ်ချင်ယောင်
 ဆောင်နေလိုက်၏။
 အခန်းတံခါးရွက်တစ်ဖက် ပွင့်သွား၏။
 အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ခြေလှမ်းမှန်ဖြင့် ဝင်ရောက်
 လာ၏။ ခုတင်ဘေးမှာ လာ၍ရပ်ကာ
 “ဘယ်လိုလဲ မင်းသမီး၊ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့လူကို
 အနီးရောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်နော် ဟဲ့ ဟဲ့”

ဦးဇောတိက၏ အသံပေပဲ။

ဦးဇောတိကသည် စကားအဆုံးတွင် သူ့စကားသူ သဘောကျ သကဲ့သို့ မှည်းသွဲ့သွဲ့ဖြင့်ရယ်သည်။

အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလို့လည်း မထူးတော့ပြီမို့ လှစန်း ကြည်သည် မှေးမှိတ်ထားသောမျက်လုံးအစုံကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ရာမှ

“ရှင် ရှင် ဘာသဘောနဲ့ အလှကို ဒီအခန်းထဲမှာ ပိတ် လှောင်ထားရတာလဲ”

ဦးဇောတိကသည် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက် တည်း

“ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မိန်းနန္ဒာရဲ့ နေရာမှာအစားထိုးဖို့ မင်းကို ဒီကိုခေါ်လာတာပဲ”

“အမိဖွယ်မရှိလိုက်တာ ရှင်လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်ရအောင် အ လှက စက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်မှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ အလှပျောက် နေရင် ကိုမော်ကလည်း ရှင်ခေါ်သွားမှန်းသိပြီး ဒီကိုလိုက်လာမှာ ပဲ၊ ကိုမော်က ရှင့်အပေါ်မှာ လုံးဝအယုံအကြည်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

လှစန်းကြည်သည် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောမိသည်။

ဦးဇောတိကသည် လှစန်းကြည်အား သနားစရာသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကိုကြည့်သလို မျက်လုံးအစုံကိုမှေးစင်း၍ကြည့်ခဲ့ရာမှ

“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် မင်းလေးက အဖြစ်မှန်ကို ဘာမှ မသိရှာသေးဘဲကိုး”

“အလှတာကို သိရမှာလဲ၊ ဘာအဖြစ်မှန်လဲ”

စိတ်ထဲမှာ ဇေယျဝေါဖြစ်ခဲ့ရာမှ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“မင်းရဲ့ကိုမော်က မင်းထိကအပြန်မှာ ကားဘခိုက်ပေါက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နဲ့ ဝင်တိုက်မိလို့ အခုလောက်ဆို တမလွန်ကို မျက်မှောက်ပြုနေလောက်ပြီလေ၊ အဲဒါကို မင်းမသိသေးဘူးမဟုတ် လား၊ အေးလေ ဒီအကြောင်းကို မင်းဘယ်သိရဦးမလဲ၊ မင်းက ဒီ အခန်းထဲကိုရောက်နေတာကိုး”

ဦးဇောတိကသည် လေအေးကလေးဖြင့်ပင် ကိုမော်မင်း၏ အကြောင်းကိုပြောနေသည်။

ကြားလိုက်ရသောစကားတွေကြောင့် လှစန်းကြည်၏ ရင် ထဲမှာတော့ မှန်တိုင်းထန်ပြီး လှိုင်းတံပိုးထဲခွဲပြီဆိုက မှားမည်မ ဟုတ်၊

ဦးဇောတိက၏ စကားကိုလည်း သိပ်တော့မယုံချင်၊

ဦးဇောတိကသည် မိမိစိတ်ဓာတ်ကျသွားအောင် တမင်သက် သက် လုပ်ကြံစကားတွေပြောနေခြင်းပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သည့်နယ်ပင် စိတ်ထဲက မှတ်ယူလိုက်မိရာမှ

“ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေကို အလှမယုံဘူး၊ ကိုမော် ဘာမှမဖြစ် သေးဘူးဆိုတာ အလှအသေအချာသိတယ်၊ ရှင်ပြောသလို ကိုမော် 'သေသွားတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဦးဇောတိကသည် ပခုံးကိုကြုံပြုလျက် “ယုံတာ မယုံတာကတော့ မင်းရဲ့အပိုင်းပဲလေ၊ ငါကတော့

အဖြစ်မှန်အတိုင်း မင်းကိုတစ်လုံးမကျန် ပြောပြပြီးပြီပဲ။ မင်းရဲ့ဖော်မင်းဟာ ငါ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာတွေများနေပြီ။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ သူကအနှောင့်အယှက်ပေးနေဦးမှာပဲ။ ဒီလိုလူစားမျိုးကို လူ့လောကကြီးမှာထားနေလို့ရော ဘာအကြောင်းထူးမှာမို့လို့လဲ။ သူ့ကြောင့်မိနင်းနန္ဒာ ငါ့လက်ထဲကနေ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ မိနင်းနန္ဒာအစား မင်းကိုငါတွေ့လာတယ်။ မင်းနဲ့ မိနင်းနန္ဒာဟာ အသက်ချင်းသာ ကွာချင်ကွာမယ်။ ရုပ်ရည်ချင်းကျတော့ တော်တော်ကို ဆင်တယ်။ တခြားနေရာတွေမှာ မင်းတို့ရဲ့ဇာတ်အဖွဲ့ကပြတုန်းကတည်းက မင်းကို ငါကြည့်ဖူးထားတော့ မင်းကို မိနင်းနန္ဒာရဲ့နေရာမှာ အစားထိုးဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ။ အခုတော့ မင်း ငါ့လက်ထဲကိုရောက်လာပြီ။ ဒီကိုရောက်လာပြီးတဲ့နောက် မင်း ဒီကနေ ထွက်ပြေးဖို့ဆိုတာတော့ စိတ်တောင်မကူးလိုက်လေနဲ့”

ဦးဇောတိကသည် ဦးနှော့အနေအထားမှ မှန်သေးရဲ့လားမသိ။

သူပြောနေသည့် စကားတွေက တစ်မျိုးကြီးပင်။ သူဖြစ်စေချင်သလို အားလုံးဖြစ်ရမည်ဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်ဆိုရင်ကော”
 လှစန်းကြည်ကလည်း သွေးတိုးစမ်းသလိုမေးလိုက်မိသည်။
 “အော်ချင်လည်းအော်လိုက်လေ။ မင်းရဲ့လည်ချောင်းတွေ

ကွဲထွက်သွားရုံအပြင် အကျိုးထူးကတော့ ဘာမှရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအခန်းက အသံလုံတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာက ရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံးက ငါ့လူတွေချည်းပဲ။ ဒီလောက်ဆို မင်း သဘောပေါက်လောက်ရောပေါ့ကွယ်”

“ရှင် တော်တော်အကြံပက်စက်ပြီးယုတ်မာတဲ့လူပဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ အလကား။ ရှင်ဟာ လူစိတ်တစ်စက်ကလေးမှ မရှိတဲ့လူ၊ တိရစ္ဆာန်လိုလူ”

မကျေမနပ်ဖြင့် ဒေါသတကြီးပြောဆိုရေရွတ်ရင်း လှစန်းကြည်သည် ခုတင်ပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလျက် ဦးဇောတိက၏ မျက်နှာကိုလက်သည်းချွန်တွေဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ဖို့ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

ဦးဇောတိကသည် နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း လှစန်းကြည်၏လက်နှစ်ဖက်၏လက်ကောက်ဝတ်ကိုဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိမ်ချိုးလိုက်သလို လူကိုလည်း အင်နှင့်အားနှင့် တွန်းထုတ်လိုက်၏။

လှစန်းကြည်သည် အရှိန်လွန်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့နောက်ပြန်လဲကျသွား၏။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ငါ့စိတ်ကွဲထွက်ကို လက်ခံရင် ကောင်းမယ်။ မင်းကို ငါမကြမ်းချင်ဘူး။ အခုအချိန်မှာ မင်းကိုရဖို့ အတွက်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ မင်းရဲ့ဦးနှောက်

ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်၊ ငါဆိုတဲ့အကောင်က အပြုံးအတေးကြီး တတ်တယ်”

လှစန်းကြည်သည် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့မဲ့ခွဲခွဲလုပ်လိုက်ရာမှ

“အဲဒီဒဏ်တွေကိုပဲ ရှင် တစ်နေ့ ကောင်းကောင်းကြီးခံစား ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကိုလည်း ရှင့်ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ သေသေချာချာမှတ် ထားလိုက်လေ၊ ကျွန်မအဲသလိုပြောနိုင်ရသလဲဆိုတာကိုကော ရှင် မမေးတော့ဘူးလား”

ဦးဇောတိကက ဘာမှမပြောပါ။

မျက်မှောင်ကြွတ်၍သာ လှစန်းကြည်၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာ မည့်စကားကိုနားစွင့်နေ၏။

လှစန်းကြည်ကပဲ

“ရှင်ပဲ ကျွန်မကိုစိန်လက်စွပ်ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ရှင်တို့ ကိုယ်တိုင် ဆရာဆရာကြီးတွေနဲ့ အစီအမံတွေလုပ်ထားတဲ့ စိန်လက် စွပ်လေ၊ ကျိန်စာတိုက်ထားတဲ့စိန်လက်စွပ်လေ၊ ဒေါ်ခင်နုနု ရှင့် လက်ထဲကနေ ကြောက်လန့်ပြီးယွှက်ပြေးသွားပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင့်လက်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှထွက်မပြေးဘူး။ ရှင့်ကို ကျိန်စာကောင်း ကောင်းတိုက်မယ်၊ ရှင့်ကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးဦးမယ်၊ နောက်ဆုံး ရှင်အသက်ထွက်တဲ့အထိ ကျွန်မလုပ်ပြမယ်၊ ဒီဘဝတင် မကဘူး။ ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်းမှာလည်း ရှင့်လို ယုတ်မာတဲ့လူတစ်ယောက် ကို လိုက်ပြီးလက်စားချေနေမှာပဲ၊ အဲဒါကိုလည်း ရှင့်ရဲ့ခေါင်းထဲမှာ

စွဲစွဲမြဲမြဲကြီးမှတ်ထားလိုက်စေချင်တယ်၊ ရှင် အပြုံးအတေးကြီးသလို ကျွန်မလည်း သွေးနဲ့ကိုယ်သားနဲ့ကိုယ် တည်ဆောက်ထားတဲ့လူတစ် ယောက်ဆိုတော့ ရှင့်လိုပဲ ကျွန်မလည်း အပြုံးအတေးကြီးတတ်တာပဲ အခု ဒီစကားတွေကိုပြောနေတာ စာတ်တွေပေါ်မှာ အငြိမ့်တွေပေါ်မှာ ပြောသလို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲအသည်းထဲက လာတဲ့ ခံစားချက်နဲ့ပြောနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ရှင့်ရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ မှတ်ထားစေချင်တယ်”

စကားတွေအများကြီးပြောလိုက်ရသောကြောင့်လည်း လူတစ် ကိုယ်လုံး နိုးချည့်သွားသလိုရှိသည်။ မောပမ်းနွမ်းနယ်သွားသလို ရှိ သည်။ အသက်ကိုပြင်းစွာရှုနေရသောကြောင့်လည်း ရွှေရင်အခုံမှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေ၏။

ဦးဇောတိကသည် လှစန်းကြည်၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြိုးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာမြင့်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ နောက်မှ ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်ရာမှ

“အေးလေ အခုအချိန်မှာ မင်း ဘာတွေချည်းပဲ ပြောနေနေ ဆိုနေနေ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကတော့ မင်းဟာ ငါ့လက်ခုပ်ထဲကရေပဲ ဒီအချိန်မှာ မင်းကိုငါလိုလလို အသုံးချနိုင်နေပြီ”

“ဟင်း ဟင်း လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ရှင့် လက်ခုပ်ထဲကရေပေါ့လေ၊ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်တော့ ကျွန်မဟာ ရှင့်ခါး ပိုက်ထဲက မြွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့်နေပါရှင်”

လှစန်းကြည်သည် အံကလေးကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ အတင်အစီးမခံ ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဦးဖောတိကသည် လှစန်းကြည်အား တခဏမျှစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ကျောချမ်းကာ အခန်းအပြင်သို့ထွက်သွား၏။ တံခါးကိုလည်း ဆောင့်ပိတ်ကာ သော့ခတ်သွားသည့်အသံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရ၏။

ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။

ဆိုမယ့်သာ ဆိုလိုက်ရသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မိမိကျရောက်နေသည့် အခြေအနေသည် စိတ်ဓာတ်ကျဖို့ကောင်းလှ၏။

ဦးနောက်အနေအထား မှန်ပုံမရသည့်လူတစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ သက်ဆင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ဘဝအကျိုးပေးအခြေအနေက တစ်စက်ကလေးမှမကောင်းပါလား။

တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ချစ်မိရသည့် ကိုဇော်မင်းကလည်း မိမိကြောင့် တမလွန်သို့ထွက်ခွာသွားပြီ။

ဦးဖောတိကထံမှ ကြာဆီရသလောက် ကိုဇော်မင်းသည် ကားဘရိတ်ပေါက်၍သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့်ဝင်တိုက်မိရာမှ တစ်ခါ တည်း အသက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအကြောင်းတွေကို ဦးဖောတိကမည်သို့ သိရှိနေရသ နည်း

သိပ်ပြီးရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးနေစရာမလို၊
အဖြေကရှင်းရှင်းကလေးပင်၊

ဦးဖောတိက ကိုယ်တိုင် ကိုဇော်မင်း၏ ကားဘရိတ်ကို ဖောက်ထားခဲ့လေသောကြောင့်ဖြစ်ပေမည်။

သူ့မယားလိုချင် သူ့လင်လုံနဲ့ထိုးဆိုသည့်စကားအတိုင်း မိမိအား အပိုင်စီးလိုသောကြောင့် ဆူးငြောင့်ခလုတ်သဖွယ်ဖြစ်နေသည့် ကိုဇော်မင်းအား သူ့သွားမည့်လမ်းကြောင်းပေါ်ကနေ တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်လိုက်သည်ဖြစ်ချိန်မည်။

ကိုဇော်မင်းသေဆုံးခြင်း၏ အဓိကတရားခံသည် ဦးဖောတိကဖြစ်သည်။

သို့မို့ကြောင့်

ဦးဖောတိကအား သည်တစ်သက်မက ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း မကျေနပ်။

ဆုံစည်းမိသည့်ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်းတွင်ဦးဖောတိကအားလက်စားချေမည်ဟု စိတ်ထဲက သံနှိဋ္ဌာန်ချထားမိ၏။

ဘုရားရှင်ထံတွင်လည်း တောင်းဆိုပြုမိသေး၏။

“အရှင်ဘုရား ဒီဘဝတင်မက ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ဒီလူယုတ်မာနဲ့ပြန်ပြီးဆုံစည်းခွင့်ပေးပါ။ ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ဒီလူယုတ်မာကြီးကို လက်တုံ့ပြန်ခွင့်ပေးတော်မူပါအရှင်ဘုရား”

တကယ်တော့

လှစန်းကြည်သည် ဆုမတောင်းသင့်သည့်အရာကို ဘုရားမြတ်
ထံမှာ တောင်းဆိုပြုနေမိသည်ဆိုသည့်အဖြစ်ကို လှစန်းကြည်သည်
သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်။

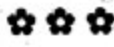
ထိုစဉ်အချိန်က

လှစန်းကြည်၏စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုပဲရှိ၏။ တစ်ခုပဲသိ၏။

ယင်းမှာ

သူ့အသည်းအသက်မကချစ်ရသည့် ချစ်ရသူကိုခဏ်မင်း တမ
လွန်သို့ပို့ဆောင်ခဲ့သူ ဦးဇောတိကအား လက်တုံ့ပြန်လိုစိတ် တစ်ခု
တည်းသာ သိထား၏။

စိတ်နာကြည်းမှုဆိုသည့် ဒေါသအပြိုက်တရားက သူ့မ၏ တစ်
ကိုယ်လုံးကို လောင်ကျွမ်းစေခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၁၁)

တစ်လမ်းပြောသူ

ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသားတိုင်တိုက်များ ကင်းစင်နေ၏။
မိုးရွာမည့်ဟန် မရှိ။

မနေ့ညကတော့ မိုးက အဆက်မပြတ်ရွာခဲ့သလို အံ့၊ အင်း
သရေဖြင့်ဖြစ်သလို ရေပြည့်အိုးတွေကို ဆက်တိုက်ခွဲချလိုက်သကဲ့
သို့ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့ မနက်ကျတော့ မိုးက လုံးဝတိတ်သွား၏။
နေရောင်ပင်ထွက်လာသေး၏။

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် သည်ကနေ့ တစ်နေ့လုံးမိုးလုံးဝမရွာ
တော့သည်မှာ ယနေ့ညနေစောင်းအချိန်အထိဖြစ်သည်။ ဝင်လုဆဲ
နေရောင်ကိုပင်တွေ့နေရ၏။

မိုးသက်နဲ့ပါသည့်လောက ခပ်ပြေပြေလေးသာ တိုက်ခတ်နေ၏။
အေးသလိုလို နွေးသလိုလို ခံစားနေရ၏။

မနက်ကတည်းက မြိုင်သာယာကနေ ထွက်လာခဲ့သည် သူ
တို့သည် ရတနာမြိုင်ထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကားက ကိုယ်ပိုင်ကား။ ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်လိပ်ခုံးကား။

ကားကို မရပ်မနားမောင်းနှင်နေသူ မိုးသူဖြစ်သည်။ သူ့နံဘေး
မှာတော့ လောလောလတ်လတ် သူလက်ထပ်ယူထားသည့် ပူပူခွေး
ခွေး ချစ်ခန်းသည် နွယ်နွယ်။

ကားက တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေသလို နွယ်နွယ်၏နဖူးပြင်ပေါ်မှ ဆံ
နွယ်ဆံစတုဂံကလည်း တလူလူတလွင့်လွင့်ဖြစ်နေသည်။

မိုးသူသည် မြိုင်သာယာမှ စတင်ထွက်လာသည်နှင့် ရတနာ
သိမ်ခံအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသည့် ဦးဖေတိက၊ ဒေါ်
နန်းခွား ကိုဖော်မင်းနှင့် လှစန်းကြည်တို့၏အကြောင်းကို သူသိသမျှ
ကြားသမျှတို့ကို ပြန်ပြောပြလာခဲ့၏။ ဇာတ်စုံခင်းရသည်မှာ မောပန်း
နွမ်းနယ်သွားသလို အခိုက်အတန့်မျှ စကားပြတ်သွား၏။

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်သွားသလဲ ကိုကိုမိုး”

နွယ်နွယ်က နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းကို ကြားသိလိုဟန်ဖြင့်
မအောင့်နိုင်မအည်းနိုင် မေးသည်။

မိုးသူက ပြုံးသည်။ တစ်ဆက်တည်း

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ နွယ်ရယ်၊ ဇာတ်လမ်းကို လမ်းတစ်လျှောက်

လုံးပြောခဲ့ရလွန်းလို့ ကိုယ့်ရဲ့အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်နေပါပြီကွယ်။
အခုအချိန်မှာ သံပုရာရည်လေးတစ်ခွက်လောက်သောက် လိုက်ရရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“အယ် ကြည့်စမ်း၊ စောစောတုန်းက လမ်းမှာ အအေးဆိုင်
တွေတွေ့သားပဲ၊ နွယ်လည်း အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားတယ်၊ ကိုမိုး အခုလို
ရေဆာနေမယ်မှန်းသိရင် နွယ်ဆင်းပြီးဝယ်ပေးတာပေါ့ ကိုမိုးရယ်”

“တော်ပါ အခုမှ၊ သူ့မိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထမနေစမ်းပါနဲ့၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုက်ကန်းဆိုးသိရမှာပေါ့နွယ်ရယ် ကိုယ့်ယောက်ျား
အာခေါင်ခြောက်လောက်အောင် ဇာတ်လမ်းကို တစ်လမ်းလုံးပြော
လာတာ ရေတော့တော်ရှာမှာပဲလို့ အလိုက်သိရမှာ ပါ မိန်းမရယ်”

မိုးသူသည် ကားကိုဂရုတစိုက်မောင်းနှင်ရင်း နွယ်နွယ်အား မခံ
နိုင်အောင်စသည်။

နွယ်နွယ်က မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးလျက် တစ်ဆက်
တည်း

“ဟွန်း ညားတာဖြင့် တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး၊ မိန်းမတွေ
ကော၊ ယောက်ျားတွေရောဆိုပြီး တဖွဖွခွဲ အသားယူနေလိုက်တာ
မိုးကိုညွှန်နေတာပဲ”

အမှန်ပင်

ဆယ်တန်းကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူဘဝကတည်းက ချစ်
သူရည်စားဖြစ်ခဲ့ကြသည့် သူတို့နှစ်ဦး

အတန်းပညာပြီးဆုံး၍ တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်အကိုင်လုပ်ကာ အစားအသောက်ရွှေ့တာ၍ ငွေရေးကြေးရေးစုဆောင်းခဲ့ရာမှ ပြီးပြည့်စုံသည်နှင့် နွယ်နွယ်၏မိဘနှစ်ပါးထံခွင့်ပန်ကာ ရုံးတွင်လက်မှတ်ရေးထိုး နွယ်နွယ်တို့၏ဒိမ်တွင် အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေအချို့အား လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်တိုက်ကျွေးကာ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ်သို့ရောက်စေခဲ့၏။

နွယ်နွယ်မိဘထံတွင် တစ်ပတ်မျှနေထိုင်ပြီးနောက် ခွင့်ပန်ကာ ဗိုလ်သည် နွယ်နွယ်အားခေါ်ကာ စုဆောင်းငယ်ယူထားသည့် ကိုယ်ပိုင်ဘောက်စိပ်ကုန်ကားဖြင့် သူ့မိဘများရှိရာ ရတနာမြိုင်သို့ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲပါ ကိုမိုး ရတနာသိမ်အိမ်ကြီးရဲ့အကြောင်းကို စကားဆက်စမ်းပါဦး။ ဦးဖေတိကနဲ့ ဒေါ်လှစန်းကြည်တို့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းကို အရမ်းသိချင်လှပြီ ကိုမိုးရဲ့”

မိုးသူက ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်လျက် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြော၏။

“ဒေါ်လှစန်းကြည်ဟာ အပြီးအတေးလည်းကြီးတယ်။ အစွဲအလမ်းလည်းသိပ်ကြီးတယ်။ သူဟာ ဦးဖေတိကကို နောက်ပိုင်းမှာ အလျှော့ပေးခဲ့တယ်။ အလိုက်သင့် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဦးဖေတိက သူ့အပေါ်မှာ လုံးဝညသံယုံကြည်မှုရှိလာတဲ့အထိ ဟန်မောင်ခဲ့တယ်။ ဦးဖေတိကကတော့ ထင်သွားတာပေါ့လေ သူ့ကိုတော့ ဒေါ်

လှစန်းကြည်ဟာ တကယ်ချစ်နေပြီလို့ပေါ့လေ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒေါ်လှစန်းကြည်ဟာ ရတနာသိမ်အိမ်ရဲ့သုံးလပ်တိုက်ပေါ်က သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူကြိုချွဲချွဲပြီး သတ်သေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဦးဖေတိက အသည်းဟက်တက်ကျဲပြီး အရှူးကြီးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ပိုပြီး ဆိုးသွားတာကတော့ သူ့တပည့် မိုးနက်ကို ပုလိပ်ကဖမ်းမိသွားတာပဲ။ အကုန်ဖွင့်ပြောတော့တာပဲ။ ကိုဖော်မင်းဆိုတဲ့လူရဲ့ကားကို ဦးဖေတိကပိုင်းလို့ ဘရိတ်ဖောက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းရော၊ ဒေါ်လှစန်းကြည်ကို မေ့ဆေးပေးပြီး ဖမ်းခေါ်လာတဲ့လူဟာလည်း သူပဲဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အားလုံးတစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့ ပုလိပ်က ဦးဖေတိကကို လာဖမ်းတော့တာပေါ့။ ဦးဖေတိက ထောင်ကျသွားတယ်။ ထောင်ထဲမှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သေသွားခဲ့တယ်။ မိမိမှာတင် ဦးဖေတိကနဲ့ ဒေါ်လှစန်းကြည်တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကပြီးသွားပြီဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ မပြီးသေးဘူးဆို လည်းမုန်တယ်”

“ဟင် ကိုမိုးရဲ့စကားကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါလား။ ပြီးတယ်ဆိုလည်း ပြီးတယ်ပေါ့။ မပြီးသေးဘူးဆိုလည်း မပြီးသေးဘူးပေါ့။ အခုတော့ ဇာတ်လမ်းက ဟိုမရောက်ဒီမရောက်နဲ့ တိုးလို့တန်းလန်းကြီး”

နွယ်နွယ်က စိတ်ထဲမှာမရှင်းသလို မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး ပြောသည်။

“ပြောပြမယ်လေ ဒီအဖြစ်အပျက်က အနစ်နစ်ဆယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့အကြောင်းကို ရတနာမြိုင်ကလူတွေ ဒီနေ့ ထက်ထိ ပြောလို့မဆုံးသေးဘူး။ သူတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ဒုက္ခာရီလိုလို၊ ပုံပြင်လိုလိုနဲ့ ရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပြောနေတုန်းပဲ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ဒေါ်လှစန်းကြည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားတဲ့အခန်းထဲကနေ ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွေမှာ ငိုသံလိုလို၊ သီချင်းသံလိုလိုကြားရတယ်ဆိုပြီး ရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးရဲ့ ဘေးနားက ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်တဲ့လူတချို့က သတင်းလွှင့်လာကြတာပဲ”

မိုးသူ၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် နွယ်နွယ်၏ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းပင်ထဲသွားချင်၏။

“ဒါနဲ့ ကိုယ့်အဖေက ဒေါ်လှစန်းကြည်ရဲ့အခန်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မနေခိုင်းတော့ဘဲ တစ်ခါတည်းသော့ခတ်ထားလိုက်တာ ပြီးတော့ အန္တရာယ်ကင်းအောင်ဆိုပြီးတော့လည်း တတ်သိနားလည်တဲ့ ဆရာသမားတွေကိုခေါ်ပြီး အခန်းရှေ့မှာ ပရိတ်ရွတ်ပြီး ပရိတ်ရေဖျန်းတယ်။ အဆောင်တွေ၊ အစီအရင်တွေနဲ့လည်း အန္တရာယ်တွေ တားဖို့ လုပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက လူတွေကတော့ ပြောမြဲအတိုင်း ပြောနေကြတာပဲ။ အဲဒီအခန်းထဲကနေ ငိုသံကြားတာတို့၊ သီချင်းဆိုတဲ့အသံကြားတာတို့ တစ်ခါတစ်ခါ လူတစ်ယောက်ကနေ တဲ့အတိုင်း ခြေကွင်းအသံကိုတောင် ကြားရသေးတယ်လို့ အထွန်တက်

လာကြပြန်တယ်။ အစတုန်းကတော့ ကိုယ်အဖေက ဒါတွေကို သိပ်မယုံချင်ဘူး။ လူတွေပြောဖန်များလာတော့ ကြာတော့ ကိုယ့်အဖေတောင် လူတွေပြောပြောနေတဲ့ ကောလဟာလတွေယုံချင်သလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်တဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုယ့်ဆီကို စာနဲ့လှမ်းရေးပြီး အကြောင်းကြားခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ်ကတော့ သိပ်မယုံချင်ဘူး။ အစကတည်းက ဒါမျိုးတွေကို ကိုယ်က ယုံမှမယုံခဲ့တဲ့ဥစ္စာ”

တကယ်တော့

မိုးသူသည် စိတ်ပညာကိုလိုက်စားနေသူဖြစ်သည်။

မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စတွေကို တော်ရုံတန်ရုံ ယုံစားတတ်သူမဟုတ်။

“အခု ရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူတွေရှိသလဲ”

“ကိုယ့်ဖေဖေ ဦးဘမောင်ရယ်၊ မေမေဒေါ်တင်တင်မိုးရယ်၊ ဦးလေးဦးလေးမောင်ရယ်၊ ဒေါ်မိမိလွင်ရယ်၊ သူတို့ရဲ့သမီး လွင်မိုးမြင့်ရယ်၊ လွင်မိုးမြင့်ရဲ့မောင်လေး ဝင်းမြင့်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးဒေါ်ခင်ခင်လတ်ရဲ့တူမ မခင်လေးရယ်။ အဲ အားလုံး ခုနစ်ယောက်ဆိုပါတော့လေ။ အခု ကိုယ်နဲ့နွယ်တို့ ရတနာသိခံခံအိမ်ကိုရောက်သွားရင် အားလုံးကိုးယောက်ဖြစ်သားပြီပေါ့။ နွယ်ရယ်၊ အင်း ရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးကတော့ ကိုးနဝင်းကျော်ပြီပေါ့လေ”

“ဦးဖေဖေက ကိုမိုးရဲ့ ဘကြီးတော်တာပေါ့နော်”

မိုးသူက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလျက်

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်အဖေရဲ့ အစ်ကိုဆိုပါကတော့လေ၊ အခု သူ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးက အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးဖြစ်သွားပြီပေါ့နွယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဦးလေးငဲ့မိသားစုရယ်၊ ကိုယ်တို့ သားအဖတွေရဲ့ အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးဆိုပါတော့လေ”

“နွယ်ကတော့ ကိုမိုးရဲ့ ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးကို သိပ်သဘောမကျချင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတ်သေထားသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွတ်တမ်းမဝင်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေကလည်းရှိနေသေးတယ်ရှိတော့ နွယ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရမှာကို စိတ်ထဲက ကြောက်ချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်ချင်လာပြီ၊ ကိုမိုးကိုချစ်လွန်းအားကြီးလို့သာ နွယ်လိုက်လာတာ၊ နို့မို့ဆို ကိုမိုးသိက ဦးဖေတော်ကနဲ့ ဒေါ်လှစန်းကြည်တို့ရဲ့ အတိတ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ကြားရပြီးကတည်းက နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ချင်နေပြီ”

နွယ်နွယ်က သူ့စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း ဖွင့်ဟသည်။
ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။
ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးထဲတွင် လူတစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေထား၏။ အစိမ်းသေဖြစ်သည်။

ပြီးတော့
ထိုကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေထားသော အခန်းဆီမှ ငိုသံတွေ သီချင်းဆိုသံတွေ၊ လူတစ်ယောက်က ကြိုးဆင်နေသည့်အသံတွေ ကလည်း ရှိသေး၏။

ထိုကဲ့သို့ အနှောင်းအဖွဲ့တွေ၊ အစွယ်အပွားတွေ မကင်းသည့် ခံအိမ်ကြီးထဲတွင် နေထိုင်ဖို့ဆိုသည်က တော်ရုံတန်ခိုးနုနှင့် မဖြစ်နိုင်။

သူမ၏ကိုမိုးကြောင့်သာ အားကိုးတကြီးလိုက်လာခဲ့ မိသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားချင် စိတ်ဖြစ်မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

နွယ်နွယ်သည် ရင်ထဲမှာတင်းကျပ်လာသလို သက်မလေး တချက်ချလိုက်မိသည်။

မိုးသူသည် ရှေ့ဆီသို့သာ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြည့်နေရင်း

“နွယ်ကလည်းကွာ၊ နွယ်လည်း စာတတ်ပေတတ် မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ခေတ်မီတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲခွာ၊ ဒီသရဲ တို့ တစ္ဆေတို့၊ ဝိညာဉ်တို့ဆိုတာတွေ တကယ်ရှိတယ်၊ မရှိဘူးဆိုတာ ဦးနောက်နဲ့စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွယ်၊ အမှန်တော့ ဒါတွေဟာ လူတွေက စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတကယ်ဟုတ်နီးနီးနဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ ဖြစ်ကုန်တာ၊ တကယ်မရှိတာကို တကယ်အရှိထင်ပြီး စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းကုန်ကြတာ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကိုလူတွေက ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ တကယ်ဟုတ်နီးနီးတွေဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ဒါတွေကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ကျောင်းမှာကတည်းက ကိုယ်က စိတ်ပညာကိုအဓိကယူခဲ့တာ၊ နွယ်နဲ့တွေ့သွားလို့သာ မဟုတ်ရင် ကိုယ် အခုလောက်ဆို စိတ်ပညာပါရလှဘွဲ့တွေ ဘာတွေ

တောင်ရပြီး စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တွေ ဘာတွေတောင် ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

မိုးသူ၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် နွယ်နွယ်သည် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သလို

“အမယ် မယ် အလကားနေရင်း စကားနဲ့ အသားယူနေပြန်ပြီ စကားပြောရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြောပါ၊ တခြားလူကို လာလာပြီး မထိခိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့”

သို့တစေ

မိုးသူကတော့ မျက်နှာကိုခပ်တည်တည် မပြုံးမရယ်။

“ကိုယ် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာနွယ်၊ နောက်တဲ့ ပြောင်တဲ့စကားတစ်ခုမှမပါဘူး။ ကိုယ့်နဲ့အင်မတန်ခင်တဲ့ ကိုယ့်သူငယ် ချင်းဇော်ဦးတောင် စိတ်ရောဂါဆရာဝန်တွေ ဘာတွေတောင်ဖြစ် လို့ အခုဆိုရင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာညလာခံကိုတက်ဖို့အတွက် နိုင်ငံခြားကိုတောင်ထွက်သွားပြီ၊ ကိုယ့်ကိုတောင် ဟိုတစ်လောကပဲ လာနှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်”

“အင်းလေ ထားလိုက်ပါတော့၊ အဲဒါက ကိုမိုးရဲ့အပိုင်းပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော နွယ်ကတော့ ဆရာကြီးမြစကြာတို့ မှော်စက်ရှင်တို့ရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ကိုကိုလေးရဲ့ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းဝတ္ထုတွေ ညမဖတ်ရ ဆိုတဲ့ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေကို အဖတ်များလို့လာမသိဘူး။ အဲဒီသရဲတို့ တစ္ဆေတို့ ဝိညာဉ်တို့ဆိုတဲ့ဟာတွေ ယုံချင်သလိုလို့ မယုံချင်သလိုလို့ပဲ”

အခုတောင်မှ ပျင်းရင်ဖတ်ဖို့ဆိုပြီး အဲဒီစာအုပ်တွေကို ယူလာခဲ့သေးတယ်”

နွယ်နွယ်က ပြောရင်း ကားနောက်ခန်းဆီသို့ မေးပေါ့ပြန်။

“နွယ်ကို ကိုယ်အပြစ်မတင်ပါဘူး။ လူဆိုတာက ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲ၊ နွယ်မပြောနဲ့ ခေတ်မီပါတယ်၊ တိုးတက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားမှာတောင်မှ ဒီကိစ္စတွေကို အယုံအကြည်ရှိသေးတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဘယ်ကိစ္စမဆို တစ်ဖက်စွန်းမရောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အစစအရာရာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ချင့်ချိန်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲလေ”

စကားက ဤမှာပင်ပြတ်သွားတော့၏။

နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သွားကြ၏။

ဦးဖေတိက ဒေါ်နှင်းနုနု၊ ကိုဇော်မင်းနှင့် ဒေါ်လှစန်းကြည်တို့၏ အပြုံးဇာတ်လမ်းများ စတင်ခဲ့ရာ ရတနာသိင်္ခစံအိမ်ကြီး တစ်စတစ်စဖြင့် နီးကပ်လာခဲ့ပြီဆိုက မှားမည်မဟုတ်။

အနီး (၁၂)

ရတနာသိင်္ခံအိမ်

ရတနာသိင်္ခံအိမ်ရှေ့သို့ ကားထိုးဆိုက်မိချိန်တွင် ညအမှောင်က
 အစပျိုးနေပြီဖြစ်သည်။
 နေရောင်သည် လုံးဝမရှိတော့ပြီ။
 တစ်လောကလုံးကို အမှောင်ထုက တစ်စတစ်စဖြင့်သိမ်းပိုက်
 လွှမ်းမိုးထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
 တိုက်ခတ်နေသောလေက မသိမသာအေးစက်လာ၏။
 မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်လားမသိ။
 ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မီးရောက်များ ထိန်ထိန်
 လင်းနေပြီဖြစ်သည်။
 မီးရောင်အချို့က အပြင်ဘက်သို့တိုင် အံ့ကျနေ၏။

မိုးသူက ကားဟွန်းသံနှစ်ချက် တီးပေးလိုက်၏။
 “ဟေ့ တို့သားကြီးမိုးသူပြန်လာပြီဟေ့”
 ရှေးဦးစွာ ဖခင်ဖြစ်သူဦးဘမောင်၏ ဝမ်းသာအားရအသံကို
 ကြားလိုက်ရ၏။
 သည့်နေနက်မှာတော့
 ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးထဲကနေ လူတွေပြေးထွက်လာကြ
 တော့၏။

ဦးစွာရှေ့ဆုံးမှပြေးထွက်လာသူက ဖခင်ဖြစ်သူဦးဘမောင်၊ ၎င်း
 ၏နောက်မှ မိုးသူ၏မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်တင်တင်မိုး၊ သည့်နေနက်မှာတော့
 ဦးလေးတော်စပ်သူဦးလေးမောင်၊ ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်လွင်လွင်မော်၊ သား
 ဖြစ်သူ ဝင်းမြင့်၊ သမီးဖြစ်သူ လွင်မိုးမြင့်နှင့်အတူ မခင်လေး။
 တပြုတမကြီးမှ တကယ့်တပြုတမကြီးဖြစ်၏။
 အားလုံး၏မျက်နှာတွေက ရှင်ရှင်ပြုံးနေကြ၏။
 မိုးသူအဖို့ အိမ်တော်ပြန် မျက်နှာပန်းလှသည့်အဖြစ်ပါပဲ။
 သူတို့အုပ်စုကိုကြည့်၍ မိုးသူနှင့်နွယ်နွယ်တို့ပင် စိတ်ထဲမှာ
 ကြည်နူးကာ မျက်နှာတွင်အပြုံးသရုပ်များဝေဆာသွားရ၏။
 “ကိုယ့်ရောက်လာလို့ အိမ်သားတွေပျော်နေကြတာ ထင်တယ်”
 နွယ်နွယ်က တိုးတိုးကလေးပြောသည်။
 ‘အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ချက်က ကိုယ့်မှာ ချစ်
 ဇနီးချောလေးပါ ပါလာမယ်ဆိုတာသိလို့ ဝမ်းသာအားရစွဲ ထွက်ပြီး

ကြီးကြွထား ကိုယ်က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတည်းက အိမ်ကို ကြိုတင်ပြီးအကျိုးအကြောင်း စာရေးပို့ထားတယ်လေ”

မိုးသူက အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည့်နောက် နွယ်နွယ် သည် ပြုံးမိုက်နာလေးဖြင့်ပင် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရာမှ

“အိမ်ကို အကျိုးအကြောင်းစာရေးထားတာ နွယ်ကိုတောင် အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

မိုးသူ တာမှထပ်မပြောတော့။ ကားစက်သတ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

နွယ်နွယ်ကလည်း ဆင်းကာ မိုးသူဘေးမှာရပ်သည်။

ဦးဘမောင်သည် နွယ်နွယ်အား ခြေအဆုံးခေါင်းအဆုံးကြည့် ကာ ဝမ်းသာအားရ

“ဟား ငါ့သားယူလာတဲ့ မိန်းကလေးက မိန်းမချော လေးပဲဟေ့ တကယ် တကယ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ချိုးမွမ်းလိုက်သော ချိုးမွမ်းစကားကြောင့် နွယ်နွယ် မျက်နှာမထားတတ် အောင် ရိုရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်လှဲသလိုလို ဝမ်းသာသလိုလို ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လျက်။

သို့နှင့်အမျှ

ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းတို့ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်းခံစား လိုက်ရ၏။

နွယ်နွယ်သည် မိုးသူ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အသာဆုပ် ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

“အေးကွယ် ငါ့တူကြီးယူထားတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ တကယ့်ကို ချောမှချောပဲ၊ ငါ့တူကြီး မိန်းမအရွေးတော်တယ်ဟေ့”

ဒေါ်လေးဒေါ်လွင်လွင်မော်ကလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် ချိုးမွမ်း၏။

လွင်မိုးဖြင့်ကတော့မူ မပြုံးမရယ် မျက်နှာထားကတည်တည်၊ ဦးခေါင်းလေးငုံထားရင်း သူမ၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ မိုးသူအား မျက်လုံးလေးအထက်လှန်ပြီး မရဲတရဲအကဲခတ်နေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ ဖေဖေကော၊ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးတို့ကော နေထိုင် ကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား”

မိုးသူက စတင်စကားဆိုသည်။

ဦးဘမောင်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြလျက်

“အေးဟေ့ သားကြီးပိုသတဲ့မေတ္တာကြောင့်ထင်တယ်၊ အားလုံး ကျန်းမာကြပါတယ်ကွယ်”

ပြောမယ့်သာပြောရသည်။

ဖေဖေကော မေမေပါ အရင်ကထက်အနည်းငယ် ပိန်၍ အိုစာ သွားသလိုရှိသည်။ ပါးရိုးနှင့်နားထင်တွေ အနည်းငယ်စီ ချောင်ကျ သွားသလိုရှိသည်။

အသက်အရွယ်တွေကလည်း မနည်းတော့ပြီပဲ။

ဦးဘမောင်က ငါးဆယ်ကျော်လို့ ခြောက်ဆယ်နားကပ်နေပြီ။
ဒေါ်တင်တင်မိုးကတော့မူ အသက်ငါးဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ် နှစ်
လောက်ပဲရှိတော့သည်။

ဦးလေးမောင်လည်း ထို့အတူ အသက်ငါးဆယ်ကျော်၍ နှစ်
နှစ်စွန်းနေသလို ဒေါ်လွင်လွင်မော်ကတော့မူ အသက်လေးဆယ်
ကျော်၍သုံးနှစ်စွန်းနေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အနည်းငယ်ပိန်သွားသလိုရှိသည်။
ကြီးကောင်ဝင် လူကောင်တွေထွားလာသူတွေကတော့ လွင်
မိုးမြင့်နှင့်ဝင်းမြင့်တို့ မောင်နှမဖြစ်သည်။

လွင်မိုးမြင့်သည် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ။
ယခင်တုံးက ကလေးလေး ညှက်ညှက်နှင့် ပုံဆိုးပန်းဆိုးနှင့်
လွင်မိုးမြင့်သည် ယခုတော့လည်း ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့်တင်း တင်း
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါက ချောမောလှပနှင့်ဖြစ်လာ၏။

ရှည်လျားဖားဝေသည့် မဟူရာဆံကေသာတို့ကို တစ်ပတ်လျှို
ထုံးနှောင်ထားသလို မျက်နှာပြင်ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာလည်း သနပ်ခါး
ရေကျဲကို ခပ်ပါးပါးလေးလိမ်းခြယ်ထား၏။ နှင်းဆီအုံအဖူး ပူးပူး
အိအိနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပန်းရောင်နှုတ်ခမ်းနီကို မရဲတရဲလေး ဆိုးထား
၏။ အထက်အောက်ဆင်တူ ပြောင်ထသီနှင့် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို
ဝတ်ဆင်ထားလေရာ ဖြူနုသောသူကလေး၏ အသားအရေနှင့် လွန်စွာ
ပင်လိုက်ဖက်နေ၏။ အသက်ကတော့ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိမည်။

အပျိုဘော်ဝင်စအရွယ်၊ အလှသွေး အစွမ်းကုန်တက်နေသည့်အချိန်၊
မှတ်မိပါသေး၏။

မိုးသူ ရတနာသီလိပ်အိမ်တွင်ရှိစဉ် တစ်ချိန်တုန်းက လွင်မိုးမြင့်
က ဂါဝန်လေးနှင့်ဆံပင်ကပ်ခင်းနှင့်၊ သူကတော့တောင်းတီးတိုနှင့် ဆံပင်
က ဘိုကေဆံပင်နှင့်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြေးတမ်းလိုက်
တမ်း။ တူတူပုန်းတမ်း ကစားခဲ့ကြ၏။ သည်စဉ်က သူကလည်း
အသက်ကလေးငယ်ငယ်၊ လွင်မိုးမြင့်ကလည်း အရွယ်ကလေးငယ်
ငယ်။ ကလေးအရွယ် ဆော့ဖို့၊ ကစားဖို့၊ အိပ်ဖို့၊ စားဖို့သာ သိတတ်
သည့် အရွယ်။ လွင်မိုးမြင့်က သူ့အား ကိုကို ကိုကိုနှင့် သူကလည်း
လွင်မိုးမြင့်အား ညီမလေး၊ ညီမလေးနှင့် နှုတ်မှမချတမ်း တဖွဖွခေါ်
နေကြရ၏။

ဪ အခုတော့လည်း
အသက်အရွယ်တွေက ကြီးလာကြပြီ။

လွင်မိုးမြင့်က အပျိုအရွယ်သို့ရောက်ခဲ့သလို သူသည်လည်း
အိမ်ထောင်ရက်သားကျလို့ ဇနီးမယားပင်ရနေပြီ။

အတိတ်သည် အတိတ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီကော။

“ဟေ့ ညီမလေးလွင်မိုးမြင့် နင်လည်း တော်တော်ကြီးကို
ထွားလိုက်တာ၊ အပြင်မှာတွေ့ရင် နင့်ကိုငါ ရုတ်တရက်မှတ်မိမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အင်းလေ ငါ ဒီကနေထွက်သွားတာပဲ လေးငါးခြောက်
နှစ်ရှိနေပြီပဲ”

အမှန်ပင်

သူ ရတနာသိမ်စံအိမ်ကိုစွန့်သွားသည်မှာ ခြောက်နှစ်နီးပါး ရှိရောမည်။

မြိုင်သာယာရှိ ဖေဖေမိတ်ဆွေဦးမြင့်သိန်းအိမ်တွင် သွားရောက် နေထိုင်ရင်း ပညာသင်နေခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်နေခဲ့သည်။ ပညာ ရေးနှောင့်နှေးပြီး အိမ်သားတွေကိုသံယောဇဉ်တွယ်ပြီးသွားမည်ဖိုးသော ကြောင့် ဖေဖေက သူ့အား ရတနာသိမ်စံအိမ်သို့ အလည်အပတ်လေး ပင် လာခွင့်လုံးဝမပြု။

ယခုမှပင်

ပညာရေးစုံလို ကြင်ယာပါနေပြီးတော့မှပင် ရတနာသိမ်သို့ ပြန်လာခွင့်ရတော့၏။

“အစ်ကိုကြီးကိုမိုးသူ ကျွန်တော်ကော ပြောင်းလဲမသွားဘူး လား”

ဝင်းမြင့်ဖြစ်သည်။

လူကြားထဲကနေ ရှေ့သို့တိုးထွက်၍မေးသည်။

သူလည်း ပြောင်းလဲသွားသည်မှာ အမှန်ပင်။

အသက်အရွယ်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိမည်။

သို့တစေ

အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင်ပင် လူကောင်ထွား၏။

ခန္ဓာကိုယ်က တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အရပ်အမောင်းကရှည်ရှည်။

မျက်နှာကပြပြ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစေပင်ပေါက်နေ၏။

ဟာဝေယံရှုပ်အင်္ကျီအပြာနုရောက်နှင့် တက်စရက်ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်က တုတ်ခိုင်သည်သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။

“ကဲ ကဲ သားနဲ့သမီးတို့ အိမ်ထဲဝင်ကြဦးလေကွယ်၊ သား တို့လမ်းမှာ ဘာမှမစားခဲ့ရဘူး မဟုတ်လား”

ဦးဘမောင်ကပြောသည်။

မိုးသူက ဦးခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်လျက်

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ သားတို့မနက်ကတည်းက ထွက်လာကြ တာ၊ သားတို့ရဲ့ဗိုက်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်ပဲ ရှိတယ်”

“အေးပါ အေးပါ သားတို့ ဒီကနေ့လာမယ်မှန်းသိလို့ သား ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးသလောက်ပေါင်းရယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရယ်၊ ပြီးတော့ တို့စရာအစုံအလင်နဲ့ ငါးပိရည်ကိုငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ဖျော် ထားပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်တင်တင်မိုးကပြောသည်။

“ဟား မေမေက သားရဲ့အကြိုက်ကို အခုအချိန်အထိ မမေ့ သေးဘဲကိုး၊ အင်း မေမေ့သမီးရဲ့အကြိုက်တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

မိုးသူက နွယ်နွယ်စိတ်ကိုတမင်စလိုက်၏။

နွယ်နွယ်က မိုးသူ၏ပခုံးလေးကိုပုတ်လိုက်ရာမှ

“အိုး ကိုမိုးကလည်း ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ နွယ်အစက တည်းက ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုမိုးရဲ့အကြိုက်ဟာ နွယ်ရဲ့

အကြိုက်ပါပဲလို့”

သည်တော့လည်း

မိုးသူသည် သဘောကျသွားသလို တဟားဟားဖြင့် ကိုယ်ကို လှည့်ခါ၍ ရယ်မောလိုက်ရာမှတစ်ဆက်တည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် လေသံနှင့်

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဖေဖေခွဲမေမေတို့ သားယူလာတဲ့ မိန်းမ ဘယ်လောက်တော်သလဲဆိုတာ သားရဲ့အကြိုက်က သူ့ရဲ့ အကြိုက်ပါပဲတဲ့ ဟား ဟား ဟား”

နွယ်နွယ်ပျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီမြန်းသွား၏။ ရှက်သွေးဖြန်း သွားခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်း မိုးသူ၏ကျောပြင်လေးကို ခပ်ဖွဖွ ထုလိုက်ရာမှ

“သွား ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ မိဘတွေရှေ့မှာ အလကား နေရင်း အသားယူနေပြန်ပြီ သိပ်မှန်းဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ကဲ ကဲ သား မိုးသူ ကားထဲမှာဘာတွေပါသေးသလဲ”

ဦးလေးဦးလေးမောင်က စကားဖြတ်၍မေး၏။

“ဪ ဧည့်ဆောင်လက်ဆွဲအိတ်သုံးလုံးပဲ ပါပါတယ် ဦးလေး။ နေပါစေ။ ကျွန်တော်တို့ဘာသာကျွန်တော်တို့ သယ်ပို့မယ်”

မိုးသူကပြောလိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်း ကားထဲမှ ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်တွေကို သယ်ယူဖို့ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“သွားစမ်းပါကွယ်၊ မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ။

မင်းတို့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သွား ဝင်းမြင့်နဲ့ ခင်လေးတို့က သယ်ယူခဲ့ပါ မယ်ကွယ်”

ဦးလေးမောင်က ဇွတ်အတင်းပင်ပြောနေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေး။ သမီးရဲ့အဝတ်အစားတွေလည်းပါနေ တယ်၊ သမီးရဲ့လက်ဆွဲအိတ်ကို သမီးဘာသာပဲသယ်ပါရစေ”

နွယ်နွယ်ကပင်ပြော၏။

သို့တစေ

ဦးလေးမောင်က လက်မခံနိုင်တော့သလို

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ သူတို့သယ်လာခဲ့မယ်၊ သူတို့က သမီး ထက် အသက်ငယ်တယ်၊ သမီးရဲ့အဝတ်အစားတွေကို သယ်လို့ လည်း သူတို့ ငရဲအုံတွေ မကြီးနိုင်ပါဘူးကွယ်”

နွယ်နွယ် လက်လျှော့လိုက်တော့၏။ ဘာမှထပ်မပြောတော့။ ရှေ့ကသွားနေသောလူအုပ်စုနှင့်အတူ စံအိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

သူတို့ဝင်ရောက်ခဲ့သောအခန်းမှာ ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ် ကာ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်း၏။ ထိုခန်းမဆောင်၏ထောင့်တွင် စင်မြင့် ကိုပင် တွေ့ရ၏။ မိုးသူပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းထဲမှာပါသည့် လှ ရတနာဇာတ်အဖွဲ့သားများ ကပြရာစင်မြင့်ကြီးဖြစ်နေမည်လား မပြော တတ်၏။

အခန်းငယ်လေးတွေပွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အားလုံး တံခါးပိတ်ကာ သော့တွေခတ်ထား၏။

ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက်မှာ ကောဇောနီကြီးတွေခင်းထားကာ
စည်သည်များလာလျှင် ထိုင်နိုင်ရန်ဆိုဟ၊ ဆက်တိုကြီးတွေချထား၏။
ဝင်ပေါက်နှင့်နံရံတည်တည်တွင် လူတစ်ရပ်စာခန့်မြင့်သည်
ပန်းချီကားချပ်ကြီးတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထား၏။

အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည့် အမျိုးသားကြီး
တစ်ယောက်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံဖြစ်သည်။ မျက်နှာထားက ခန့်ထည်
၏။ မာန်မာနအလွန်ကြီးမားဟန်လည်းရှိ၏။

“အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ဘကြီးဦးဖောတိကရဲ့ပုံပဲ”

နွယ်နွယ်ကြည့်နေသည်ကို စိတ်စားမိလိုက်သည့် မိုးသူက အ
နားနားတိုးကပ်၍ တိုးတိုးကလေးပြော၏။

ဦးဖောတိက
အပြုံးအတေးကြီးမားသူ

နောက်ဆုံး ထောင်ကျသွားခဲ့ရာမှ ထောင်ထဲတွင် အသက်
သေဆုံးသွားသူ။

ထိုပန်းချီကားချပ်ကြီးကိုကြည့်နေဆဲမှာပင် ဦးဖောတိက၏
မျက်လုံးအစုံသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသလို မှတ်ထင်သည်။
ဦးဖောတိကသည် မိမိအားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး စိုက်ကြည့်နေခဲ့ရာမှ
ပါးစပ်မှာ သူ့အလိုလိုတင်းတင်းစေ့သွားပြီး မျက်လုံးအစုံမှာလည်း
နဂိုထက် ပိုပြီးပြူးပြူးကျယ်လာသည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။

သည်ရှုပ်ရည်၊ သည်မျက်လုံး၊ သည်မျက်နှာကိုကြည့်မြင်ရုံ

မျှဖြင့်ပင် အပြုံးတော်တော်ကြီးမည့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာ၏။

“ဒီကိုရောက်လာမှတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့နော်၊ သား
တို့ဒီကိုထွက်လာတော့ သမီးရဲ့မိဘတွေကိုကော ဝင်ပြီးအကြောင်း
ကြားခဲ့မှာပေါ့နော်”

ဦးဘမောင်က ဆိုဖာတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း မေး၏။

“ဝင်ပြီးအကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်ဖေဖေ၊ သားတို့ ဒီမှာ မင်္ဂလာ
ပွဲထပ်ပြီး ကျင်းပတဲ့အခါကျရင်လည်း ဒီကိုလိုက်လာကြပါလိမ့်မယ်၊
နွယ်နွယ်မိဘတွေက ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့လည်း တွေ့ချင်သေးတယ်လေ”

မိုးသူကပြောရင်း ဦးဘမောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ
ဝင်ထိုင်၏။ နွယ်နွယ်က မိုးသူဘေးမှဝင်ထိုင်၏။

“သမီးလွင်မိုးမြင့်”

ဦးလေးမောင်က သမီးဖြစ်သူကိုခေါ်၏။

“ရှင် ဖေဖေ”

လွင်မိုးမြင့်က ထူးသည်။ အသံလေးကသာယာကြည်စင်၏။

“သားနဲ့သမီးတို့အတွက် အမောပြေအအေးလေး တာလေး
လုပ်ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“သမီးရဲ့အစ်ကိုက သံပုရာရည်ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုတာကို
သမီးသိတယ်နော်”

ဦးလေးမောင်က ထပ်ပြီးသတိပေး၏။

လွင်မိုးမြင့်က ပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့်ဦးခေါင်းညှိတ်ပြလျက်
“သမီးသိပါတယ်ဖေဖေရဲ့၊ အစ်ကိုမိုးသူက ငယ်ငယ်က
တည်းက သံပုရာရည်ပဲသောက်တတ်တယ်ဆိုတာကို သမီးသိပါတယ်၊
သမီးကလည်း သံပုရာရည်ပဲဖျော်ခဲ့မလို့ပါ”

ဦးလေးမောင်က ခေါင်းတညှိတ်ညှိတ်လုပ်လျက်
“အေး အေး ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဖေဖေက သမီးမသိ
မှာစိုးလို့ သတိပေးရတာပါ”

လွင်မိုးမြင့် ထွက်သွား၏။
ကြီးကောင်ဝင်လာလို့လား မသိ။
လွင်မိုးမြင့်သည် ငယ်ငယ်တုန်းကကဲ့သို့ သူ့အပေါ်မှာသိပ်ပြီး
ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှသည်ကို သတိပြုမိ၏။

“ဪ လွင်မိုးမြင့်က ကလေးတစ်ယောက်မှမဟုတ်တော့ဘဲ၊
အပျိုမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား”

“သားနဲ့သမီးတို့ ဘယ်အခန်းမှာနေချင်သလဲ၊ ဒီအထဲက
အခန်းမှာပဲနေချင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် အပေါ်ထပ်တွေမှာနေချင်
သလား၊ အားမနာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်တဲ့နေရာမှာ နေနေနော်”

ဦးဘမောင်က ပြောသည်။
“နွယ် ဘယ်မှာနေချင်သလဲ၊ အပေါ်ထပ်မှာနေချင် သလား”
မိုးသူက နွယ်နွယ်ကို တိုးတိုးလေးကပ်၍မေးသည်။
“နွယ်သဘောကတော့ ဒီ ခန်းမဆောင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အခန်း

မှာနေရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ပျင်းရင် ဒီမှာဝင်ထိုက်လို့တာ
ပေါ့လေ၊ အပေါ်ထပ်မှာဆို တက်ရဆင်းရဲနဲ့မလွတ်လပ်ဘူး၊ ပြီးတော့
ဟို ဟိုအခန်း”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည့် နွယ်နွယ်စကားမဆုံးမီမှာ
ပင် မိုးသူကစကားဖြတ်ကာ

“တော်ပြီ တော်ပြီ ကိုယ်နားလည်တယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊
နွယ်စိတ်တိုင်းကျ ဒီမှာပဲနေလိုက်ကြတာပေါ့နော်”

“ဪ ပြီးတော့ ကိုမိုးကိုထပ်ပြီးတောင်းပန်ရဦးမှာပဲ၊ နွယ်
ခဏလောက်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတယ်”

နွယ်နွယ်တာဆိုလိုသည်ကို မိုးသူသဘောမပေါက်၊ ဒါကြောင့်
လည်း

“နွယ်ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“ကိုမိုး သဘောတူမယ်ဆိုရင် နွယ် ကိုမိုးနဲ့တစ်ခန်းစီခွဲပြီး
နေချင်သေးတယ်၊ နွယ်ခဏလောက် တစ်ယောက်တည်းအေးအေး
ဆေးဆေးနေချင်သေးလို့ပါနော်၊ တခြားတာအကြောင်းကြောင်း
ကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ နွယ်ကိုနားလည်ပေးပါနော် ကိုမိုး”

နွယ်နွယ်၏စကားကြောင့်
မိုးသူ သဘောကျသလို မြဲမြဲလေးပြုံးသည်။ နားလည်ခွင့်
လွတ်ပါတယ်ဆိုသည့် သဘော။

“ရပါတယ်နွယ်၊ ဘာမဆို နွယ်သဘောပါ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုမိုးကိုအရမ်းချစ်နေရတာ”

နွယ်နွယ်က မိုးသူ၏နားနားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“သားနဲ့သမီးတို့ ဘာတွေ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ကပ်ပြီးတိုင်ပင် နေကြတာလဲကွဲ့၊ ဒေါ်လေးတို့ကော သိခွင့်မရှိဘူးလား”

ဒေါ်လွင်လွင်မော်ကသူတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုး တိုးတိုးတွတ် တိုးနေသည်ကို ကြည့်၍မေးသလို ဒေါ်တင်တင်မိုးကလည်း

“ဟုတ်သားပဲ သားနဲ့သမီးတို့က ဘာတွေဟွတ်တိုးနေကြတာ လဲ၊ ပြောစရာရှိတာ တိုင်ပင်စရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြ ဆိုကြမှပေါ့ကွယ်၊ အခု သားနဲ့သမီးတို့ကိုကြည့်ရတာ မကောင်းတာ လုပ်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြတဲ့အတိုင်းပဲ ဟင်း ဟင်း”

သည်တော့လည်း မိုးသူက အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြဖို့ ကြိုးစား ရပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့တွတ်ထိုးနေကြတာ တခြား တော့မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ နွယ်က သူ ခဏလောက်လွတ်လွတ်လပ် လပ် နေချင်သေးတယ်တဲ့၊ အဲဒါ သူနဲ့သားကိုတစ်ခန်းစီထားပေးဖို့ ပြောပေးပါဆိုပြီး ပြောနေတာ မေမေရဲ့”

“ဟား ဟား ဟား မသိပါဘူးကွယ်၊ ဘာတွေများ အရေး တကြီးတိုင်ပင်နေကြတာလဲလို့ တစ်ခန်းစီလုပ်ပေးဆိုတော့လည်း လုပ် ပေးရတာပေါ့ကွယ်၊ ဖေဖေပြောပြီးပြီပဲ၊ သားနဲ့သမီးတို့ စိတ်ချမ်းသာ သလိုဖြစ်စေရမယ်လို့ ကဲ ကဲ သားနဲ့သမီးတို့ ဒီခန်းမတောင်ကြီးထဲက

အခန်းနှစ်ခန်းကိုသာ ယူထားလိုက်တော့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဦးဘမောင်က နွယ်နွယ်လိုအပ်နေသမျှကို အလွယ်တကူပင် လိုက်လျောခဲ့သည်။

လွင်မိုးမြင့်သည် သံပုရာရည်နှစ်ခွက်ကိုပင် ဗန်းပေါ်တင်ပြီး ယူလာ၏။ မိုးသူနှင့်နွယ်နွယ် တစ်ခွက်စီ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“အား ငါ့ညီမလွင်မိုးမြင့်ရဲ့လက်ရာကတော့ ကောင်းမှကောင်း ပဲဟေ့၊ ချဉ်ချဉ်ချိုချိုလေး အမောကိုပြောသွားတာပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ”

မိုးသူက သံပုရာရည်ခွက်ကို အောက်သို့ချရင်း သို့မ္မင်းစကား ဆို၏။

ခပ်တည်တည်ကြီးဖြစ်နေသည့် လွင်မိုးမြင့်၏မျက်နှာလေး သည်ပင် မသိမသာပြုံးရောင်သန်းသွားသလိုပင်။

ဪ သို့မ္မင်းစကားကို မည်သူသည် လက်မခံဘဲရှိပါမည် နည်း။ မကြည်နူးဘဲရှိပါမည်နည်း။

“ကဲ ကဲ မင်းတို့အခန်းထဲကို အိတ်တွေသွင်းပြီး ဝေရိုးချိုးဖို့ လုပ်ကြဦးလေ၊ ပြီးရင် အားလုံးတစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထမင်းစားကြ မယ်ဟေ့”

ဦးလေးမောင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆော်သြပေးလိုက်၏။

အခန်း (၁၃)

ကိုယ်အခန်းနှင့်ကိုယ်

အခန်းထဲသို့ အရင်ဦးလက်ဆွဲအိတ်တွေသွင်း၏။

မိုးသူ၏အခန်းထဲသို့ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး။

နွယ်နွယ်၏အခန်းထဲသို့ လက်ဆွဲအိတ်နှစ်လုံးဖြစ်သည်။

သူတို့အတွက် ရရှိထားသည့်အခန်းက ခန်းမဆောင်ကြီးထဲရှိ

ဘယ်ဘက်ထောင့်အစွန်ဆုံးအခန်းနှစ်ခန်းဖြစ်သည်။

သူတို့ရေမိုးချိုးကြပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲကာ အခန်းထဲ

ကနေ ပြိုင်တူထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရတနာသိမ်စံအိမ်၏ မိသားစုဝင်တွေအားလုံးက သူတို့နှစ်

ယောက်ကို စားသောက်ခန်းထဲကနေ အဆင်သင့်ထိုင်စောင့်နေကြ

၏။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာတော့ အစားအသောက်တွေက ဖွယ်ဖွယ် ရာရာအစုံအလင်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မေမေဒေါ်တင်တင်မိုးပြောသည့်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ငါးသလောက်ပေါင်းဟင်းခွက်က နှစ်ခွက်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော် ပန်းကန်ကလည်း ခပ်ကြီးကြီးပန်းကန်ထဲတွင် ကန်စွန်းရွက်ကြော် တွေက အပြည့်အမောက်၊ တို့စရာတွေအစုံအလင်ပါသည့် ပန်းကန် ကလည်း ရှိသည်ပဲ။ ထိုသည်အများအပြားထဲမှ မြင်ရုံနှင့် သွားရည် ကျလောက်စရာကတော့ အလှော်တောင့်လှော်သီးကို ထောင်းထူထူညှိ ထားသည့် ငါးပိရည်ပန်းကန်ဖြစ်သည်။

“လာဟော့ သားနဲ့သမီးတို့ကို စောင့်နေတာကြာပြီ၊ တို့တော့ ထမင်းဟင်းပန်းကန်တွေကိုကြည့်ပြီး မိုက်ဆာလွန်းအားကြီးလို့ သွားရည်တပြားပြားတောင်ကျနေကြပြီဟေ့”

ဦးလေးမောင်က ဆီးကြိုပြော၏။

မိုးသူသည် စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှ အစားအသောက်တွေကိုကြည့် ရင်း

“ဟား ထမင်း ဟင်းတွေကတော့ အလှုံ့ပယ်မှ အလှုံ့ပယ်ပဲ ဟေ့၊ အင်း ထမင်းတော့ တော်တော်မြိန်ဦးမှာ ကျိန်းသေသွားပြီဟေ့”

“ကျိန်းကတော့လေ ဣန္ဒြေကိုမရှိတူး၊ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး ထမင်းဆယ်ရက်လောက် မစားခဲ့ရဖူးတဲ့လူကျနေတာပဲ”

နွယ်နွယ်က မျက်စောင်းလေးထိုး၍ပြော၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ သားကြီးက ဒီလိုပဲကွယ် တာမဆိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း သမီးကြီး သူ့အကြောင်းမသိသေးတဲ့ လူအဖို့တော့ တစ်မျိုးကြီးပေါ့ကွယ်၊ နောက်တော့ အကြောင်းသိသွားတော့လည်း မထူးဆန်းတော့ဘူးပေါ့လေ”

ဒေါ်တင်တင်မိုးက မိုးသူနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အသိပေး၏။

“မေမေကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေပြောနေပြန်ပြီ၊ သူက သားအကြောင်းကိုမသိဘဲနေပါ့မလား။ ကောင်းကောင်းကြီးသိတာပေါ့၊ သူနဲ့ပေါင်းလာတာပဲ နှစ်နဲ့ချီနေပြီဥစ္စာ၊ သူ သားရဲ့အကြောင်းကို မေမေထက်တောင်ပိုပြီးသိနေသေးတယ်၊ အခုကိစ္စမှာ သူက တမင်သက်သက် မေမေတို့ရှေ့မှာ သားကိုဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တာ၊ သူကသားကိုပိုင်ပါတယ်၊ ဆိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး အာဏာတွေ ပါဝါတွေလူရှေ့မှာပြလိုက်တာ မေမေရဲ့”

မိုးသူက မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဤမှာပင်

ဦးဘမောင်ကလှမ်း၍

“ဒီမှာသား သားပြောသလို သူ အာဏာတွေ ပါဝါတွေပြမယ်ဆို ပြလောက်စရာပဲလေ၊ သား သူနဲ့ယူပြီးကတည်းက မေမေတို့မှာ သားကိုမပိုင်တော့တဲ့ဥစ္စာ၊ သားကို သူပိုင်သွားပြီလေ၊ မေမေတို့က ဆိုင်ရုံသာဆိုင်တော့တာလေ”

နွယ်နွယ်က တယ်နွယ်ရှိစ သဘောမျိုးဖြင့် မေးကလေး ဆတ်

၍ပြ၏။

မိုးသူက အံ့ကိုကြိတ်ကာ လက်သီးကလေးဆုပ်၍သာပြလိုက်၏။

သို့ဖြင့်

သူတို့မိသားစု ထမင်းခိုင်းလေးမှာ စည်စည်ကားကားပြင်ပိုပြည်ခဲ့၏။

စားလိုက်သောက်လိုက်ကြသည်မှာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်နှပန်းကန်ဖြစ်သွားလို့ ဖြစ်သွားမှန်းပင်မသိလိုက်ကြတော့။

ထမင်းစားပြီးကြပြန်တော့ အချိတ်ဖို့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး စီရကြ၏။

“ကဲ ကဲ သားနဲ့သမီးတို့စားပြီး သောက်ပြီးကြရင် အခန်းထဲဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးအနားယူကြဦး၊ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ကြဦး၊ မင်းတို့ကိုကြည့်ရတာ ခရီးပန်းလာကြပုံရတယ်၊ မနက်ကျမှ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ပြန်ဆုံကြမယ်နော်”

ဦးဘမောင်ကလမ်းခွဲစကားဆိုပြီးနောက် ခန်းမဆောင်ကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ထွက်သွား၏။ ဦးဘမောင်နှင့် ဦးလေးမောင်တို့၏ အိပ်ခန်းကား ခန်းမဆောင်ကြီးညာဘက်ဘေးတွင်ရှိကာ ဘေးချင်းကပ်လျက်အခန်းတွေဖြစ်၏။ ဦးလေးမောင်တို့မိသားစုကလည်း ဦးဘမောင်၏နောက်ကနေ လိုက်သွားကြ၏။

နွယ်နွယ်သည် သူမ၏အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ဝင်၏။

နောက်ကျောတက်ဆီမှ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံကြီးလိုက်ရသောကြောင့် နွယ်နွယ်သည် ရင်ထိတ်သွားလျက် နောက်ဘက်သို့ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ပိတ်ထားသည့်တံခါးကိုကျောမှီရပ်နေသည့် မိုးသူအား တွေ့လိုက်ရ၏။ မိုးသူမျက်နှာကစပ်မြဲမြဲ

“ကိုမိုးရဲ့အခန်းက ဟိုဘက်မှာလေ နွယ်အခန်းထဲကို ဘာလုပ်ဖို့ ဝင်လာတာလဲ”

နွယ်နွယ်က ငေါက်ဆက်ဆတ်လေသံဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“နွယ်ကလည်းကွာ သူစိမ်းကတော့တုတ္တကတို့ သူစိမ်းဆံနေပြန်ပြီ။ ကိုမိုးနဲ့နွယ်က ညားခါစလင်မယားလေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ကိုမိုးကို ဇွတ်အတင်းကြီးနှင်ထုတ်နေတာလဲ”

မိုးသူသည် ယောက်ျားရင်းမှာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် နွယ်နွယ်ရဲ့ရှုမှားမှုတွေ အပြောအဆိုကအစ နွယ်နွယ်အား ဖျော့ဖျောင်းသွား၏။ မှန်တောင်းခံနေသည့် ကလေးဆိုကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နွယ်နွယ်နဲ့ နေသော မိုးသူကိုကြည့်ကာ နွယ်နွယ်သည် ရယ်ချင်ပက်ကိုဖြစ်မိသည်။ သို့သော် မရယ်မိအောင် စိတ်ထိန်းထားလျက် မျက်နှာထားခပ်တည်တည်နှင့်

“အို မလိုချင်ဘူး။ ကိုမိုးကို နွယ်ပြောပြီးပြီပဲ။ ခဏလောက်တော့ နွယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်ပါသေးတယ်လို့။ နွယ်က ကိုမိုးကိုပိုင်ပြီးသလို ကိုမိုးကလည်း နွယ်ကိုပိုင်ပြီးပြီပဲ။ နောက်ပိုင်း

နောက်ပိုင်းအချိန်ကာလတွေဟာ ကိုမိုးအတွက်ချည်းပဲ။ အဲဒီ တခဏလေးတောင် ကိုမိုးမအောင်းအည်းနိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

နွယ်နွယ် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ဇွတ်အတင်းတောင်းခံနေလို့ကလည်း ရတော့မည်မဟုတ်သည်မို့ လောလောဆယ်အခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်လိုက်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။ မိုးသူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ သိသိသာသာကြီးချလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း စိတ်လျှော့ချလိုက်သလို

“အင်းလေ ကောင်းပြီလေ။ နွယ်နွယ်ဘက်က ဒီလောက်တောင်းဆိုနေမှတော့ ကိုမိုး စိတ်လျှော့လိုက်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နွယ်ကို တိုးတိုးလေးစကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောခဲ့ပါရစေ”

“ဘာပြောဦးမှာလဲ။ ဘာစကားလဲ”

နွယ်နွယ်က မျက်လုံးပြူ၊ မျက်ခံပြူဖြင့် ပြန်မေး၏။

“တိုးတိုးလေး ပြောမှဖြစ်မယ့်စကားမို့လို့ နွယ်အနားကို ကိုမိုးလာခဲ့မယ်နော်”

“အဲဒီစကားပြောပြီးရင်တော့ အခန်းထဲကနေ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားရမှာနော်”

နွယ်နွယ်က မိုးသူအပေါ်မှာမယုံရဲရဲရှိသည့်လေသံဖြင့် သတိပေးသည်။

“စိတ်ချနွယ်။ အဲဒီစကားပြောပြီးရင် ကိုမိုးအခန်းထဲကနေ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားမှာပါ”

“ဒါဖြင့် လာပြောလေ”

နွယ်နွယ်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်နောက် မိုးသူသည်ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

အနားသို့ရောက်သည်နှင့် နွယ်နွယ်သည် မျက်နှာကို မိုးသူ၏ ပါးစပ်နားသို့ တိုးကပ်ပေးလိုက်၏။ နွယ်နွယ်မျက်နှာသည် မိုးသူ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့်အနီးကပ်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်သွား၏။

မိုးသူသည် ဆိုးခနဲဆတ်ခနဲဆိုသလို နွယ်နွယ်၏ပါးပြင်လေး နှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နှမ်းပစ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ကိုမိုးပြောချင်တာကတော့ အဲဒါပဲ”

ပြောပြီးနောက်

မိုးသူသည် နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ အခန်းတံခါးကိုတော့ စေ့ပိတ်သွား၏။

နွယ်နွယ်သည် မိုးသူနှမ်းကြည့်သွားသောပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နေရာတွင်ပင်ရပ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မျက်နှာပြင်မှာတော့ ရှက်ပြုံးလေး မခိုးတခိုး။

“ဟွန်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိုမိုး။ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး လူကို ညာပြီးနှမ်းသွားသေးတယ်၊ တွေ့မယ်၊ သူ့အလှည့်ကျမှ ကောင်းကောင်းကြီးသိမယ်”

အသံကလေးထွက်သည်အထိ တစ်ကိုယ်တည်းရှေ့တစ်ပါးသည်။

စိတ်ထဲက မကျေနပ်၍တော့မဟုတ်။

စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ကြည်နူးမိသည် မှာလည်း အမှန်ပင်။

သူမ၏ ကိုမိုးသည် အခြားသူတို့နှင့်ဆိုလျှင် တကယ်လူကြီး ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်၏။

သူမနှင့်ကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်တော့။

ကလေးဆိုးကြီးမှ တကယ်ကလေးဆိုးကြီးဖြစ်သွားတတ်၏။

သူလိုချင်တာကို မရအရ ရယူတတ်သည့် ကလေးဆိုးကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သွားတတ်၏။

ရေရှည်တွင်

သူမအဖို့ မနည်းကြီး သည်းခံ၍လိုက်လျောညီထွေနေရတော့ မည်ကို သတိပြုမိလာ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သူမသည်လည်း ကိုမိုးကိုချစ်၏။ မြတ်နိုး၏။ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်၊ တစ်မိုးအောက် တစ်ယောက်၊ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မြတ်နိုး၏။

နွယ်နွယ်သည် ခုတင်ပေါ်တင်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အဝတ်အစားတွေကို အခန်းထဲမှာရှိနေသည့် ဗီဂိုထဲသို့ထည့်ဖို့ သတိရလာ၏။ ခုတင်နားသို့တိုးကပ်လာ၏။ အဝတ်အစားထည့်ထားသည့်

လက်ဆွဲအိတ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပင်

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

အဆက်မပြတ်ခေါက်လာသည့် တံခါးခေါက်သံသုံးချက်ကို ကြားသိလိုက်ရ၏။

နွယ်နွယ်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို မျက်မှောင်ကိုသာကြုတ်လိုက်မိလျက်၊ စိတ်တိုသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း မကျေမနပ် ရေရွတ်မိသည်။

“ဟင်း ကိုမိုး လာပြန်ပြီထင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဘာလာရှုပ်ဦးမလဲမသိဘူး”

နွယ်နွယ်သည် လက်ဆွဲအိတ်စစ်ကိုပြန်ဆွဲပိတ်ကာ တံခါး နားအလျင်အပြန်တိုးကပ်ခဲ့ပြီး ဒေါသတကြီး ဆတ်ခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်မိလျက် နှုတ်မှကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်မိတော့၏။

သို့တစေ

တံခါးဝတွင်ရပ်နေသကား နွယ်နွယ်မှတ်ထင်နေသလို မိုးသူမဟုတ်ချေ။

နွယ်နွယ်စိုးစဉ်းမှမျှော်လင့်မထားသည့် လွင်မိုးပြင်းဖြစ်နေ၏။

နွယ်နွယ်သည် မျက်နှာအနေအထားကို ပြင်ဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွား၏။

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်ရန်တွေ့မည့်ဟန်ပြင်နေသည့် နွယ်နွယ်၏မျက်နှာအနေအထားကို သတိပြုမိသွား၏။

“ဟင်း မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ ဘယ်သူ့ရဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာလဲဟင်”

လွင်မိုးပြင်းက ဘေးဘီဝဲယာသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းမေး၏။ နွယ်နွယ်သည် မျက်နှာကိုအပြုံးသရုပ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ဟို ဟို ကိုမိုးမှတ်လို့”

“အစ်ကိုမိုးနဲ့ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

လွင်မိုးပြင်းက စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ပင်မေး၏။

နောက်ဆုံးမထူးတော့ပြီမို့ ပြောင်လိမ်ရတော့၏။

“စကားများပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတာလေ”

“ဟင် ထမင်းစားနေကြတုန်းကတော့ အကောင်းကြီးပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါလား”

ခက်တော့နေပါပြီ။

မေးသည့်လူကလည်း နှိုက်နှိုက်ညွတ်ညွတ်မေး၏။

အလိုလိုနေရင်း နွယ်နွယ်သည်စိတ်ရှုပ်၍လာ၏။ ငိုချင်နေသည့်စိတ်ကိုမနည်းကြီးထိန်းထားလိုက်ရင်း

“အဲဒါ ဟန်ဆောင်နေကြတာ၊ မမတို့က တစ်လမ်းလုံးစကားများရန်ဖြစ်လာကြတာ၊ ကဲပါ သူ့အကြောင်းကိုထားလိုက်ပါတော့၊ ညီမလေး အခုလာတာက”

နွယ်နွယ်က စကားလွှဲပြောင်းလိုက်မိသည်။

“လွင်အထဲဝင်ပါရစေ မမ”

လွင်မိုးမြင့်က ခွင့်ပန်သည်။

သည်တော့မှ

လွင်မိုးမြင့်သည် အခန်းဝတွင်ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်ကို သတိ ပြုလိုက်မိ၏။

“ဪ အေး ဟုတ်သားပဲ ကြည့်စမ်း။ ညီမလေးကို အထဲဝင် ခိုင်းဖို့ သတိမေ့နေမိတယ်။ လာ လာ အထဲဝင်”

နွယ်နွယ်မိတ်မန္တကပြုလိုက်သည်နှင့် လွင်မိုးမြင့်အခန်းထဲသို့ မရဲတရဲဝင်လာ၏။

“ညီမတို့ရဲ့ နာမည်ကိုတော့ မမသိပြီးပြီနော်”

“အေးလေ လွင်မိုးမြင့် မဟုတ်လား”

လွင်မိုးမြင့်က ပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြလျက်

“ဟုတ်တယ် မမ၊ မမနာမည်ကိုတော့ လွင် အခုထက်ထိ မသိရသေးဘူးနော်”

“ဟင် ကိုမိုးက ပြောမပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း အခုအချိန်အထိ အစ်ကိုမိုးနဲ့ စကားကောင်း ကောင်းမပြောရသေးတာ”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။

သူတို့ ဤရတနာသိမ်ခံအိမ်သို့ရောက်သည်မှာ သိပ်မကြာ တတ်သေး။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်ရင်းတန်း၊ စကားကောင်း ကောင်းမွန်မွန်မပြောဖြစ်ကြသေး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မိတ်မဆက်ရသေး။

“မမရဲ့ နာမည်က နွယ်နွယ်ပါတဲ့ကွယ်၊ အဖျားဆွတ်ပြီး နွယ်လို့လည်းခေါ်လို့ရတယ်လေ”

“မမနွယ်ရဲ့ နာမည်က နှစ်လုံးထဲနဲ့ခေါ်လို့ကောင်းတယ် နော်၊ လှလည်းလှတာကိုး”

“ညီမလေး ဘာစားမလဲ၊ မမကို လှတယ်ပြောလို့၊ မမကို ချီးမွမ်းလို့ ညီမလေးကို တစ်ခုခုကျွေးမှဖြစ်တော့မှာပေါ့ကွယ်”

သည်တော့မှ

လွင်မိုးမြင့်သည် သဘောပေါက်သွားသလို မျက်နှာတွင် အ ပြုံးရိပ်ထင်ဟပ်လာလျက်

“ဪ မမနွယ်ရယ် လွင်က စားချင်သောက်ချင်လို့ မြှောက် ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မမနွယ်က တကယ်လှလို့ လှတယ်လို့ပြော တာပါ”

“ကဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ညီမလေးပျင်းရင် စာအုပ်ဖတ်မလား ဟင်၊ မမမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးနဲ့ အပြည့်ပါ လာတယ်လေ”

ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ဆွဲအိတ်ဆီသို့ မေးခေါ် ပြုပြီး မေးလိုက်၏။

လွင်မိုးမြင့် မျက်လုံးအနည်းငယ်ကျယ်သွားကာ

“ဘာဝတ္ထုတွေလဲ မမနွယ်၊ အရင်တုန်းကတော့ ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ဝတ္ထုဖတ်နေတာပဲ။ အခုတလောမှာတော့ စိတ်နည်းနည်းရှုပ်ချင်တာနဲ့ စာဖတ်တဲ့ဆီ အာရုံမရောက်ဖြစ်ပါဘူး မမနွယ်ရယ်၊ မမနွယ်ဆီမှာ ပါလာတယ်ဆိုရင်တော့ ဝတ္ထုဖတ်ချင်သေးတာ အမှန်ပဲ”

“ညီမလေး ကြိုက်၊ မကြိုက်တော့မသိဘူး။ မမဆီမှာ ပါလာတဲ့ ဝတ္ထုတွေကတော့ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့စာအုပ်တွေချည်းပဲ။ ရေးတဲ့စာရေးဆရာတွေကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ ဆရာကြီးမြစကြာတို့၊ မှော်စက်ရှင်တို့၊ ကိုကိုလေးတို့၊ ပြီးတော့ ညမဖတ်ရဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလိုဟာမျိုးတွေ၊ အဲဒါမျိုးတွေချည်းပဲ အိတ်တစ်လုံးနဲ့အပြည့်ပါလာတယ်လေ”

နွယ်နွယ်ဆီကစကားကြောင့် လွင်မိုးမြင့်စိတ်မှာ တော်တော်အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။

“မမနွယ် ဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေကလည်း အဆန်းတွေချည်းပါပဲလား။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်ပြီးအလေးအနက်မထားတဲ့ စာအုပ်တွေပဲ။ ညီမထင်နေတာက မမနွယ်ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေဟာ အချစ်ဝတ္ထု၊ ဒါမှမဟုတ် တဝဝတ္ထုတွေဖြစ်မှာပဲလို့ပေါ့”

နွယ်နွယ်က ပြုံးသည်။

“မမက စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ဇာတ်လမ်းဆိုရင် အရမ်းကိုဝါသနာပါတာ။ မမငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် မေမေက ညတိုင်း ညတိုင်း ပုံပြင်တွေ၊ ဒဏ္ဍာရီတွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေကို တစ်ညတစ်

ပုဒ်ပြောပြပြီး သိပ်တတ်တယ်၊ မေမေဆီက အဲသလိုဇာတ်လမ်းတွေ ကြားရမှလည်း မမက အိပ်ပျော်တတ်တယ်လေ။ မမမေက ဇာတ်လမ်းတွေမပြောနိုင်တဲ့ ညတွေမှာဆိုရင် မမရဲ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း ဒေါသထွက်ပြီး အိပ်လို့ကိုမပျော်တော့ဘူး။ တစ်ညလုံး မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ အိပ်ရာမှာငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မနက်မိုးလင်းခဲ့ရတယ်။ အဲသလောက်အထိ မမက အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့တာ။ ဟင်း ဟင်း”

နွယ်နွယ်ပြောနေသမျှ စကားတို့ကို လွင်မိုးမြင့်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်သာ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေ၏။

နွယ်နွယ်သည် စကားအဆုံးတွင် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်ဖစ်ကို ဖွင့်သည်။ အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်တွင်းမှ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို ခုတင်ပေါ်သို့ချပြ၏။

နွယ်နွယ်ပြောသည့်အတိုင်းပဲဖြစ်သည်။

အိတ်တွင်းမှ ထွက်လာသည့် စာအုပ်တွေက သိုက်သမိုင်း၊ စာအုပ်များ၊ ကဝေ၊ စုန်းဝတ္ထုများ၊ မှော်ဆရာမှတ်တမ်းဇာတ်လမ်း၊ ညမဖတ်ရဝတ္ထုများ။

အတွင်းမှ စာကိုမဆိုထားလင့်၊

မျက်နှာစာတွင် သရုပ်ဖော်ထားသည့် ရုပ်ပုံတွေကိုကြည့် မြင်ရုံမျှဖြင့်ပင် သွေးလန့်ဖို့ကောင်းနေ၏။ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားဖို့ ကောင်းနေ၏။

လွင်မိုးမြင့်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ဝတ္ထုစာအုပ်မျက်နှာဖုံးပုံတွေကို ကြည့်ကာ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသလို ပန်းလေးကိုအသာကြည့်လိုက်မိသည်။

“ညီမတော့ ဒါမျိုးတွေတစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေ ညီမ မြင်တောင်မမြင်ဖူးဘူး။ အထဲက စာသားတွေကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး။ မျက်နှာဖုံးပုံတွေကိုကြည့်ရုံနဲ့ ညီမတော့ အလိုလိုနေရင် ခေါင်းတွေမှူးနောက်နောက် ဖြစ်ချင်လာမိတယ်။ ညီမက ငယ်ငယ်ကလေးတဝတည်းက နှလုံးသိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကြောက်စရာလန့်စရာတွေဆို သိပ်မခံစားချင်ဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါများ အိပ်မက်ဆိုးတွေဘာတွေ မက်မိလို့ ရှိရင် အပြင်မှာတောင် ယောင်ယောင်အော်မိတတ်သေးတယ်။ ဖေဖေကတော့ ပြောသေးတယ် သမီးတော့ ကြာရင် စိတ္တဖေဖေနာခွဲတော့ မှာပဲတဲ့။ ဆရာဝန်လေး ဘာလေးပြကြည့်ဖို့တောင် ကောင်းနေပြီလို့ မေမေ့ကိုအကြံပေးခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ထက်ထိ ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့မပြရသေးဘူး ဟင်း ဟင်း။”

လွင်မိုးမြင့်သည် ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း စကားတွေ အရှည်အများကြီးဖြစ်သည်။ သူမတွင် စိတ်ဝေဒနာရှိနိုင်သည်ဆို သည့်အချက်ကိုပါ ထည့်ပြောသွား၏။

သို့ဆိုပါမူ

ယခု ပါလာသည့်ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို လွင်မိုးမြင့်အား ပေး

ဖတ်လို့မဖြစ်တော့။

နွယ်နွယ်သည် ခုတင်ပေါ်က စာအုပ်တွေကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ပြန်လည်ထည့်သိမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ညီမလေး ဒီစာအုပ်တွေကို ဖတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ ညီမလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မမအပေါ် အပြစ်ပုံချနေဦးမယ်နော်။ နောက်တော့မှ ကိုမိုး ခြုံထဲသွားတဲ့အခါကျမှ ညီမလေး ဖတ်လို့ရမယ့်စာအုပ်တွေ မမမှာပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

နွယ်နွယ်က လွင်မိုးမြင့်စိတ်ကျေနပ်စေရန် အလိုက်သင့် ပြောလိုက်၏။

လွင်မိုးမြင့်က နွယ်နွယ်စကားကို သဘောတူလက်ခံသလို ပြုံးပြုံးကြီးပင် ဦးခေါင်းညိတ်ပြလျက်

“ကောင်းတယ်မမ၊ အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းတယ်။ ညီမက ဆရာအောင်လင်းတို့ ဆရာမန်းမော်တင်အောင်တို့ ဆရာမကြီး ဝင်နင်းယုတို့ရေတဲ့ ဝတ္ထုတွေဆို အရမ်းကြိုက်တာ။ ညီမက ငယ်သေးလို့ လားမသိဘူး။ အချစ်နဲ့ရောမွှေထားတဲ့ ဘဝပေးဝတ္ထုတွေဆို အရမ်းကြိုက်တာ မမရဲ့။”

ဪ လွင်မိုးမြင့်သည် သူထက်အသက်သာငယ်၏။ ဖတ်သည့်စာအုပ်တွေက အတော်အသက်မငယ်။

သူဖတ်သည့်စာအုပ်တွေထက် အဆင့်မြင့်၏။

နွယ်နွယ်ပင် အနည်းငယ်ရှက်စိတ်ဖြစ်မိသည်။

အို မဆိုင်ပါဘူးလေ။ ရှက်စရာမလိုပါဘူး။ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးစီပဲဥစ္စာ၊ သူ့အကြိုက်နဲ့သူ့ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ကိုယ်ပဲ လေ။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်၏။
“မမနွယ်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဗီရိုထဲထည့်ပါလား”

လွင်မိုးမြင့်က အကြံပေး၏။
“အေး မမလည်း ထည့်ဖို့စဉ်းစားနေတာပဲ”
“ဒါဆို ညီမလည်းဝိုင်းကူထည့်ပေးမယ်လေ”
“အင်း ကောင်းသားပဲ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ်”

သို့နှင့်
နွယ်နွယ်နှင့် လွင်မိုးမြင့်သည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အဝတ် အစားတွေ ထုတ်ကာ ဗီရိုထဲထည့်ဖို့လုပ်၏။

ဗီရိုထဲတွင် အင်္ကျီချိတ်တွေအဆင်သင့်ရှိနေသောကြောင့် ပိုပြီး အဆင်ပြေသွား၏။

“အရင်တုန်းက ဒီအခန်းတွေမှာ လူတွေနေသွားကြတယ် ထင်တယ်နော်”

နွယ်နွယ်က သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်၏။
“နေတော့နေတယ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါ။ အဘဦးဇောတိကရဲ့ ဧည့်သည်တွေဘာတွေလာရင် ဒီလိုအခန်းတွေမှာ တည်းတတ်တယ် လေ၊ ဦးဇောတိကမှာက ဧည့်သည်အပေါင်းအသင်းတွေက ခပ်များ

များရယ်”
စကားအစပေါ်လာပြီမို့ နွယ်နွယ်က ဆက်လက်၍
“ညီမလေးရဲ့ အဘက အငြိမ်းမင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့ယူလိုက် သေးတယ်ဆို”

လွင်မိုးမြင့် မျက်စိမျက်နှာမသိမသာ ပျက်သွားသည်။
လွင်မိုးမြင့်သည် ထိုအကြောင်းတွေကို သိပ်ပြီးပြောချင်ပုံမရပေ။ သူ့မိဘတွေကပဲ သည်အကြောင်းမပြောဖို့ ပိတ်ပင်ထားလေ သလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ သည်အကြောင်းတွေ ပြော ရမှာ နှုတ်တွန့်နေသည်လားမသိ။

“မမနွယ် အဝတ်အစားတွေထည့်ပြီးပြီပေါ့နော်”
လွင်မိုးမြင့်က စကားလွှဲပြောင်းသည်။
“အေး ထည့်ပြီးပြီ၊ ညီမလေးသွားချင်ရင်လည်း သွားတော့ လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်”
လွင်မိုးမြင့်သည် နွယ်နွယ်၏စကားကို အလွယ်တကူပင် လက်ခံ ၏။

မဆိုင်းမတွပင် အခန်းထဲကနေထွက်လာသွား၏။
အခန်းထဲတွင် နွယ်နွယ်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့၏။
အဝတ်အစားလဲသည်။
နဂိုဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေချွတ်ကာ ညစဝတ်

အကျိုးစရည်နှင့်လှဲလှယ်ဝတ်ဆင်၏။

ဆိပ်တွင်စည်းနှောင်ထားသည့် ခေါင်းစည်းကြီးဖြုတ်ပြီး ဆံပင်ကံဖားချားချားကံ ခုတင်ပေါ်တက်လှဲလိုက်၏။

ရတနာသိင်္ခံ၏ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။

အပြင်ဘက်ဆံမှ လေတိုဆံ သစ်ရွက်သစ်ခက်လှုပ်ခတ်သံ တွေကို အခန်းထဲကနေ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

တစ်ယောက်တည်းနေရသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားဖို့တော့ ကောင်း၏။

ပြီးတော့

ရတနာသိင်္ခံအိမ်၏အကြောင်းအရာတွေက ဦးခေါင်းထဲမှာ အမြစ်တွယ်နေသည်မို့ အလိုလိုနေရင်းစိတ်ထဲတွင် မလုံမလုံဖြစ်ချင်နေ၏။

အငြိမ့်မင်းသမီးဒေါ်လှစန်းကြည်သည် ဤရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်း၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေသွား၏။ ရိုးရိုးသေခြင်းမဟုတ်၊ အစိမ်းသေသေခြင်းဖြစ်သည်။

ပယောဂနှင့်ဆက်နွယ်နေသည့် စုန်းတရွေ့ကဝေဝတ္ထုများကို အဖတ်များခဲ့သည့် နွယ်နွယ်သည့် ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ပိညာဉ် ဤရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးထဲတွင် မလွဲမသွေရှိနေရမည်ဟု စိတ်ထဲက တစ်ထစ်ချမှတ်ယူမိသည်။

ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ပိညာဉ်သည် ဤရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွတ်တမ်းဝင်ဦးမည် မထင်။ ဤရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးထဲတွင်ပင် ရှိသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားနေဦးမည်မှာ သေချာ၏။ ဦးဖောတိကက အငြိုးအတေးကြီးသကဲ့သို့ ဒေါ်လှစန်းကြည်ကလည်း အစွဲအလမ်းကြီးမားသူဖြစ်သည်။

အင်း အစကတည်းကသာ သည်အကြောင်းတွေကို မကြားသိခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ သူမ၏ကိုမိုး အဲသည်အကြောင်းတွေကို ပြောပြစဉ်က မပြောပြဖို့ ထားခဲ့လျှင်အကောင်းသား။

အခုတော့ အဲသည်အကြောင်းတွေက မိမိ၏စိတ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေခဲ့လေပြီ။

အစွဲအလမ်းဆိုသည်ကလည်း ဖျောက်ဖျက်ရအခက်သားကလား။

အထူးသဖြင့်

ပိညာဉ်လောကသားတို့၏ အဖြစ်သနစ်ကို ခွဲထားသည့် ဝတ္ထုတွေကို အဖတ်များခဲ့သည့် နွယ်နွယ်အတွက် ထိုအစွဲအလမ်းစိတ်က ကောင်းကောင်းကြီးခုခံပေးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဦးဖောတိက ဒေါ်နှင်းနန္ဒာ၊ ကိုဇော်မင်း၊ ဒေါ်လှစန်းကြည်တို့၏ အကြောင်းအရာအဖြစ်အပျက်တွေက သူ့စိတ်ထဲမှာ သံမှိုနှက်သလို ဝင်ရောက်နေခဲ့ပြီဆိုက မှားမည်မဟုတ်။

သည်ညမှာများ ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးထဲက ငိုသံတွေ သိ

ချင်းဆိုသံတွေ တစ်ယောက်ယောက် ကကြီးဆင်နေသည့်အသံတွေများ ကြားရဦးမည်လား မပြောတတ်။

အကယ်၍များ

ပြောသည့်အတိုင်းကြားခဲ့လျှင်တော့ သူ့အပြင်သို့ထွက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားမိသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးလာခဲ့သလို ညဉ့်သည်လည်း တစ်စတစ်စဖြင့် နက်ခဲ့လေပြီတည်း။

'ဒေါင် ဒင် ဒေါင် ဒင်'

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် သည်လိုညမျိုးမှာ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် နာရီချိန်သီးသံသည်ပင် အသည်းထိတ်စရာကောင်းနေ၏။ စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းနေ၏။

ထိုနာရီသံကား မည်သည့်အခန်းဆီကနေထွက်ပေါ်လာသနည်း။

မိုးသူဆီက ကြားသိခဲ့ရသလောက်ဆိုလျှင် ထိုနာရီအိုကြီးသည် ဒေါ်လှစန်းကြည်အား ဖမ်းဆီးချည်နှောင်ထားရာ အခန်းထဲတွင်ရှိနေသည်ဟု။

သို့ဆိုပါမူ

ထိုနာရီသည် ထိုအခန်းဆီမှထွက်ပေါ်လာသည်ပဲ ဖြစ်မည်။

ထိုနာရီသံထွက်ပေါ်လာသည်က အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည်နှင့် ထိုနာရီသံထွက်ပေါ်လာသည့် အခန်းထဲဝင်ရောက်လေ့လာဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်မိတော့၏။

မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်မယ့်သာ မှေးမှိတ်ထားသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ဖြစ်။ အတွေ့ပေါင်းစုံက မျက်လုံးအစုံကို ကြောင်စိစိဖြစ်အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၁၄)

အစွဲအလမ်း

စိတ်စွဲလမ်းမှုသည် တော်တော်ဖြတ်ရဟောကံရ ခက်၏။
 စိတ်၏စွဲလမ်းမှုကြောင့်လည်း မေ့မနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ်မှာပင်
 အိပ်မက်ဆိုးက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လာတော့သည်။
 အိပ်မက်ထဲတွင်
 မိမိတစ်ခါပူးမှ လူချင်းမတွေ့ဘူးသည့် ဦးဖေတိကာကိုလည်း
 မြင်တွေ့ရ၏။ လူချင်းတစ်ခါပူးမျှ မဆုံဘူးသည့် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာ၊ ကို
 ဇော်မင်းနှင့်ဒေါ်လှစန်းကြည်တို့ကိုလည်း ကြုံရ၏။
 ဒေါ်လှစန်းကြည် အငြိမ့်ကနေစဉ် ကိုဇော်မင်းရောက်လာ၏။
 ဇာတ်စဉ်ပေါ်တက်ကာ ဒေါ်လှစန်းကြည်အား ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်၏။
 သည်စဉ် မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်က ဇာတ်စဉ်ပေါ်သို့ ထပ်မံ

ကျိန်စာအပိုင်း

ရောက်လာပြန်၏။ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုမြွေဟောက်ကြီးမှာ လူအသွင်
 သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ သူ့ကိုယ်သူ ငါ နှင်းနန္ဒာပဲဟု ကြွေးကြော်၏။
 ထိုစဉ်မှာပင် ဇာတ်စဉ်ပေါ်သို့ နောက်ထပ်သတ္တဝါတစ်ကောင် ထပ်မံ
 တက်ရောက်လာပြန်၏။ မြွေပါဖြစ်သည်။ ထိုမြွေပါသည် တခဏ
 ချင်းမှာပင် လူအသွင်သို့ပြောင်းလဲသွား၏။ ထိုသူက သူ့ကိုယ်သူ
 ငါ ဇေတိကပဲဟု ကြွေးကြော်၏။

ဤမှာပင်

ဦးဖေတိကာနှင့် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာသည် တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင်
 သတ်ပုတ်ကြတော့၏။ ဒေါ်နှင်းနန္ဒာသည် မြွေအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွား
 သကဲ့သို့ ဦးဖေတိကာသည်လည်း မြွေပါအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့
 ရာမှ သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် အလူးအလဲ
 ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြင့် သတ်ပုတ်ကြတော့သည်။ မြွေဟောက်ကြီးဖြစ်
 သည့် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာ အရေးရှုံးနိုင်သွား၏။ မြွေပါ ဦးဖေတိကာက
 မြွေဟောက်ဒေါ်နှင်းနန္ဒာ၏ လည်မြိုကိုခဲထားလိုက်ရာ မြွေဟောက်
 ကြီးမှာ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ လိမ်တွန့်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွား၏။
 ကိုဇော်မင်းက ထိုမြွေပါကို ဓားဖြင့်ခုတ်သတ်ဖို့လုပ်၏။ သို့သော် မြွေပါ
 ကပြေးခုန်၍ လည်ပင်းကိုကိုက်ခဲလိုက်ရာ ကိုဇော်မင်းလည်း ကြမ်းပြင်
 ပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွား၏။ ကျန်သည်က တစ်ယောက်တည်း
 အငြိမ့်မင်းသမီး ဒေါ်လှစန်းကြည်။ မြွေပါဦးဖေတိကာသည် လူအသွင်
 သို့ ပြန်လည်ဖန်ဆင်းကာ ဒေါ်လှစန်းကြည်၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲ၍

ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစား၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါ်လှစန်းကြည်သည် လူအဖြစ်မှ ဘီလူးမအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီး ဦးဇောတိကအား မချိ၍ အဝေးသို့ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့အရောက်တွင် ဦးဇောတိက၏ရုပ်သွင်သည် ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွား၏။ မိုးသူ၏ မျက်နှာဖြစ်နေ၏။ ဘီလူးမအသွင်သို့ရောက်နေသည့် ဒေါ်လှစန်းကြည်မှာလည်း လူအဖြစ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသလို ရုပ်သွင်မှာ တစ်ဖုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကသာ ဒေါ်လှစန်းကြည် ဖြစ်နေသော်လည်း မျက်နှာကတော့ မိမိ၏မျက်နှာဖြစ်နေ၏။

မျက်နှာအပြောင်းအလဲကြောင့် နွယ်နွယ်သည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ရုတ်တရက်လန့်အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အား”

အိပ်မက်ထဲမှာ အော်လိုက်မိသည့်အသံသည် အပြင်သို့တိုင် ပျံ့လွင့်သွားသည်လားမသိ။

‘ခုံး ခုံး ခုံး’

“နွယ် နွယ်”

တံခါးထုသံကိုလည်းကြားရ၏။
 နာမည်အော်ခေါ်သံကိုလည်းကြားရသည်။
 အသံပိုင်ရှင်က သူမ၏ကိုမိုးဖြစ်သည်။
 နွယ်နွယ် အိပ်ရာမှလန့်နိုးသည်။
 မျက်လုံးအစုံကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကာ အိပ်နေရာမှထထိုင်လိုက်

သည်။

“နွယ် နွယ်”

မိုးသူကတော့ အဆက်မပြတ်ခေါ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“လာပြီကိုမိုး လာပြီ”

နှုတ်မှထူးသံပြုရင်း တံခါးဆီသို့ အလျင်အမြန်လှမ်းခဲ့သည်။

တံခါးချက်ဖြုတ်၍ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

တံခါးဝတွင် မိုးသူရပ်နေ၏။

မျက်နှာကလည်း အလွန်အမင်းစိုးရိမ်နေသည့်ပုံစံမျိုး။

“နွယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မိုးသူက စိုးရိမ်တကြီးရှိသည့်လေသံဖြင့်မေး၏။

“နွယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နွယ်နွယ်က မသိနားမလည်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

မိုးသူ ဘာမေးသည်ကို သဘောမပေါက်သောကြောင့်ဖြစ်

သည်။

“အခန်းထဲက နွယ်အော်သံကြားလိုက်ရလို့”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေတို့လည်းကြားလိုက်မိတယ်”

ဦးဘမောင်ဖြစ်သည်။

မိုးသူ၏စကားကို ဝင်ရောက်ထောက်ခံ၏။

နွယ်နွယ်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မိမိသည် အိပ်မက်မက်ရင်း ယောင်ယမ်း၍ အမှန်တကယ်

အော်မိသွားခြင်းဖြစ်မည်ထင်သည်။

“နွယ် နွယ် အိပ်မက်မက်နေတာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ လန့်အော်မိတယ်၊ အဲဒါ အပြင်မှာ တကယ်အော်မိသွားတယ်ထင် တယ်၊ အားနာလိုက်တာ”

နွယ်နွယ်က ပြောမိသည်။

မိုးသူသည် နွယ်နွယ်ကိုကြည့်ကာ ဦးခေါင်းယမ်းခါပြုရင်း တစ်ဆက်တည်း လေပူတွေကိုဖူးခနဲနေအောင်ပင် မူတ်ထုတ်လိုက်ရာမှ အပြစ်တင်သလို

“ဖြစ်ရမယ် နွယ်တို့ကတော့ လုပ်လိုက်ရင် အထိတ်တလန့်နဲ့ အသည်းအသန်ချည်းပဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှာအော်လိုက်တဲ့အသံကြီးကလည်း လူဟစ်ယောက်အသတ်ခံရခါနီး မချိမဆုံအော်လိုက်တဲ့ အသံအတိုင်းပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးနေနေတဲ့လူတွေ အားလုံးကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ”

နွယ်နွယ်စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အပြစ်တင်စကားတွေချည်း အဆက်မပြတ်ပြောနေသော မိုးသူအပေါ်မှာလည်း စိတ်ဒေါသထွက်သလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ လေသံမာမာနှင့်

“ဘယ်သူကရော အဲသလိုအော်ချင်ပါ့မလဲ၊ ဦးနောက်ပျက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှမဟုတ်တဲ့ဥစ္စာ၊ နွယ်ပြောပြီးပြီးပဲ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမြင်မက်ပြီး ယောင်ယမ်းပြီး လန့်အော်မိတာပါလို့ဆိုနေ၊

အလကားနေရင်း ကိုမိုးက တရစစ်အပြစ်တင်နေတောတာပဲ”

မိုးသူမျက်နှာက အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းသွား၏။

ဦးဘမောင်ကလည်း ကြားဝင်၍

“ဟုတ်သားပဲ၊ သားကလည်း အပြစ်တွေချည်း စွတ်တင်နေတာကို။ ဘယ်သူကရော အဓိပ္ပါယ်မဲ့အော်ချင်ပါ့မလဲ၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်လို့ယောင်ယမ်းပြီး လန့်အော်မိတဲ့ဥစ္စာ”

“အဲဒါကြောင့် သားက သူ့ကိုစိတ်မချွတ်၊ သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်းထားပြီးအိပ်ရမှာကို စိတ်မချွတ်၊ အခုတော့ သားထင်တဲ့အတိုင်း ဖတ်လမ်းကစလာပြီ၊ နောက်ကို ဒီထက်ပိုပြီးဆိုဦးမယ်”

အရေးထဲ မိုးသူက အခွင့်အရေးယူပြီးပြောနေပြန်၏။

“သမီးက အရင်ကအခုလိုပဲ ဖြစ်တတ်လို့လား၊ လန့်အော်တတ်လို့လား”

ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို အမိအရဖမ်းကာ ဦးဘမောင်ကစကားနှိုက်၏။

မိုးသူ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။ မလုံမလဲပုံစံမျိုးဖြင့် နွယ်နွယ်မျက်နှာကိုသာလှမ်းကြည့်၏။

အရောင်ထွက်မတတ် မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ကြီးတွေဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော နွယ်နွယ်မျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်တိုး၏။

စတင်အကြည့်လွှဲဖယ်လိုက်သူက မိုးသူ၊

“အရင်တုန်းက သူ တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးပါဘူး ဖေဖေ၊ နောက်

ထပ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ သားကစိုးရိမ်ပြီးပြောမိတာပါ။ ဖေဖေသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီရတနာသိမ်ခံအိမ်ထဲမှာက”

မိုးသူက စကားမဆုံးမီ ဦးဘမောင်က ဖြတ်၍ငေါက်ဆတ် ဆတ်လေသံဖြင့်

“မိုးသူ သား တော်တော့လေကွာ၊ မင်းကို အဖေဘယ် နှခါပြောမလဲ။ ဒီရတနာသိမ်ခံအိမ်ထဲကအကြောင်းတွေကို တတ် နိုင်သမျှမပြောမိအောင် ထိန်းပါလို့ဆိုတာ၊ ဒီခံအိမ်ထဲမှာရှိနေတာ ဘယ်လိုတာတွေလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှအတိအကျပြောနိုင်တာမဟုတ် ဘူး။ သူတို့တစ်တွေက မကျေနပ်လို့ ပြဿနာလုပ်လာရင် ဒီရတနာ သိမ်ခံအိမ်ထဲမှာရှိနေကြတဲ့လူတွေ အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေ လုံးဝမပြောဖို့မင်းကို ငါ သတိပေးရတာလည်း ဝေဏဝေဏပဲ။ ဒါလည်း မင်းက အမှတ်သည်၊ ခြေကိုမရှိဘူး။”

ဦးဘမောင် အမှန်တကယ်ဒေါသထွက်နေခြင်းဖြစ်သည် ရတနာသိမ်ခံအိမ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုသည်ကို ဦးဘမောင်သဘောကျပုံမရ။

စင်စစ်

ဦးဘမောင်သည် ရှေးလူကြီးတစ်ဦးပီပီ ရှေးရိုးအစွဲအလမ်း တို့ကို လက်ခံထားသူဖြစ်သည်။

ရတနာသိမ်ခံအိမ်ကြီးထဲတွင် မမြင်တွေ့နိုင်သော တန်ခိုးရှင် တွေ အများအပြားရှိနေသည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားသူဖြစ်သည်။

သူတို့အကြောင်းပြောမှားဆိုမှားရှိလျှင် ရတနာသိမ်ခံအိမ်အိမ်သားရ ဒုက္ခလှလှကျရောက်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ပြီး အစိုးရိမ်ကြီးနေသူလည်းဖြစ်၏။

ယခု

သားဖြစ်သူ မိုးသူက ရတနာသိမ်ခံအိမ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြော ဆိုမည့်ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ ဦးဘမောင်သည် ရုတ်တရက် ဒေါ သထွက်သွားကာ သတိပေးစကားတွေကိုဆိုလာခြင်းဖြစ်၏။

သို့တစေ

မိုးသူသည် ဖခင်ဖြစ်သူဦးဘမောင်၏ စကားတွေကို သိပ် ပြီးလက်ခံလိုပုံမရပေ။ ကြည့်လေ သူပြောလာပုံက

“ဖေဖေတို့နဲ့တော့ခက်တော့တာပဲ။ ဖေဖေတို့က ဒီရှေးရိုး အစွဲ အလမ်းတွေရှိနေတုန်းပဲကိုး။ ဒီကနေ့ ခေတ်ကာလကြီးမှာ ဒါတွေမရှိ တော့ပါဘူး။ ဖေဖေ၊ အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ပါပြီ။ ကြောက်စရာ၊ လန့် စရာ၊ ထိတ်စရာတွေဆိုတာလည်း သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတဲ့ လူတွေကပဲ လုပ်နေကြတာပါ။ ဝိညာဉ်တို့ တစ္ဆေတို့ သရဲတို့ ပြိတ္တာတို့ဆိုတာတွေ က လူတွေက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ဖန်တီးထားကြတာတွေပါ။ သေတဲ့ လူတွေကသေလို့ ဘယ်ရောက်လို့ဘယ်ဝေါက်နေမှန်းတောင် မသိ တော့ဘူး။ အဲဒါကိုပဲ အသက်ရှိနေတဲ့လူတွေက ပြန်ကြောက်နေကြ တယ်။ ပြန်ပြီးလန့်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ကြည့်ရင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ တွေပဲ။ မဟုတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေပဲ။ အဲဒါကိုပဲ လူတွေကပုံကြီးချဲ့ပြီး

ကြောက်လန့်နေကြတာ၊ တွေးယုံနေကြတာပဲ၊ သေသေချာချာတွေး
ကြည့်ရင် ရယ်ဖို့တောင်ကောင်း နေသေးတယ်”

ဦးဘမောင်က ရှေးရိုးအစွဲအလမ်းရှိသူ ရှေးလူကြီး။

မိုးသူကတော့ ခေတ်မီပညာတတ်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမြင်ချင်းမတူကြတော့။

နားလည်မှုတွေလည်း လွဲကုန်ကြတော့၏။

မိုးသူ၏စကားတွေကို နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း ဦး
ဘမောင်၏နားထင်ကြောတွေ ထောင်ထလာ၍ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ
အသားအရေတို့မှာလည်း မသိမသာ နီစပ်စပ်ဖြစ်လာ၏။ လက်သီး
နှစ်ဖက်ကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားခဲ့၏။ မိုးသူ၏စကား
ဆုံးသွားသည်နှင့်

“မိုးသူ မင်းဟာ ပြောလေကလေ၊ မန်းလေပြလေပါပဲလား။
မင်းကသာ ခေတ်မီပါတယ်၊ ဘာညာဆိုပြီး ဒီကိစ္စတွေ မယုံဘူးလေး၊
ဘာလေးနဲ့ ပြောနေတယ်၊ မင်းထက်ပိုပြီး ခေတ်မီပါတယ်၊ ခေတ်
ရှေ့ပြေးပါတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားက ပညာတတ်ကြီးတွေတောင် ဒီကိစ္စ
တွေကို ယုံနေကြသေးတာပဲ၊ သူတို့ဆီကထွက်လာတဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊
ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ အများအပြား ဒီကိစ္စတွေပါနေတာကို မင်း သတိ
မထားမိတော့ဘူးတဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် သိရဲ့သားနဲ့ မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေတာများလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဇေးဇေး၊ သားပြောတာက မဖြစ်နိုင်တဲ့

ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဖေဖေတို့က ဇွတ်အတင်းယုံနေကြတာကို သား
ခံနိုင်တာပါ”

မိုးသူက ဆက်ပြီးအတွန့်တက်ဖို့ကြိုးစား၏။

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ ဖြစ်နိုင်တာတွေတော့ ငါတို့မသိဘူး။ ဒီ
ရတနာသိခံခံအိမ်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေ
ရဲ့ကြားထဲမှာ၊ ပါးစပ်ဖျားမှာ ဘယ်လောက်အထိတောင် ဂယက်ရှိက်
ခဲ့တယ်ဆိုတာ အဝေးကိုရောက်နေတဲ့ မင်းကတော့ လုံးဝသိမှာမဟုတ်
ဘူး။ ဟိုလူက ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကနေ ညဘက်ဆိုရင် ငိုသံကြားတယ်လို့
ပြောလိုက်၊ ဒီလူက ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကနေ ညဘက်ဆိုရင် မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့သံချင်းဆိုသံရော ကနေတဲ့အသံတွေပါ ကြားရတယ်
လို့ပြောလိုပြောနဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီရတနာသိခံခံအိမ်ထဲမှာ ရှိနေကြ
တဲ့လူတွေအားလုံး အဝေးကိုထွက်ပြေးချင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်
တွေချောက်ချားလာကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါတို့လည်း နောက်ဆုံး ပယောဂ
ဘက်မှာ အင်မတန်နိုင်နင်းတဲ့ ဆရာကြီးဦးဒီဗွကိုခေါ်ပြီး ဒီခံအိမ်ထဲမှာ
အစီအရင်တွေ ဘာတွေနဲ့ လုပ်လိုက်တော့မှ အပြင်ဘက်မှာ ကြား
နေရတဲ့ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုစကားသံတွေလည်း တစ်ခါတည်းမေ့ပျောက်
ထားခဲ့ကြတာ။ အခု မင်းရောက်လာတော့မှ ဒီရတနာသိခံခံအိမ်ရဲ့
ပြဿနာအစကို ပြန်ပြီးဆွဲထုတ်နေပြန်ပြီ။ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ ငါ
အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းယုံတာတွေ၊ မယုံတာတွေ
ဘေးဖယ်ထားလိုက်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ထပ်ပြီးမပြောပါနဲ့တော့။

ဒီအိမ်သားတွေ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ။ တခြား ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဦးဘမောင်၏အသံသည် ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် တိုးတိမ်လာ၏။ ဝမ်းနည်းသံပါလာ၏။

ဘေးကနေရပ်ကြည့်နေသည့် နွယ်နွယ်မျက်နှာလေးပင် ညှိုးလျော်လာ၏။

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမိုးရယ်၊ ဖေဖေက မပြောပေမယ့်ရင်လည်း မပြောခဲ့တော့ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ လူကြီးတွေစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်နေရတာလဲ၊ လူကြီးက ဒါဆိုဒါလိုက်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုဟာလုပ်ချင်နေရတာလဲ”

နွယ်နွယ်က မနေနိုင်တော့၍ ကြားကဝင်ပြောလိုက်၏။

မိုးသူသည် မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် နွယ်နွယ်အား အခိုက်အတန့်မျှစိုက်ကြည့်နေသေး၏။

ထို့နောက်

ဘာမပြော ညာမဆို ထိုနေရာကနေလှည့်ထွက်သွားတော့၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်ကတော့ သေချာ၏။

“သမီး ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့စိတ်ကဒီလိုပဲ၊ လူကသာ လူကောင်ကြီးနေတာ၊ စိတ်ကတော့ ကလေးစိတ်၊ အလကားနေရင်း သူမကျေနပ်တိုင်း စိတ်ကောက်ပြီး ဒီလိုပဲ ဘာမပြောညာမပြော လှည့်ထွက်သွားနေကြပဲ၊ အဲဒါသူ့အကျင့်

ပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲ၊ သမီး သူ့အပေါ်မှာ အများကြီးစိတ်ရှည်မှဖြစ်မယ်၊ တော်ရုံတန်ခိုးတော့ မရဘူး၊ သမီး သူ့အပေါ်မှာ အများကြီး နားလည်ပေးရလိမ့်မယ်”

မိုးသူ၏စိတ်ဓာတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ဦးဘမောင်ကရှင်းပြ၏။

“သမီး သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီးနားလည်သဘောပေါက်ထားပြီးသားပါဖေဖေ၊ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ရှည်ပြီး သည်းခံရမှာကိုလည်း သမီးသိပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဖေဖေရယ် လောလောဆယ်မှာ သူ့စိတ်တွေက ကစားနေပေမယ့် သမီးနဲ့အနေကြာသွားတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ သူပြောင်းလဲသွားမှာပါ၊ သူ အဲဒီလို ပြောင်းလဲသွားအောင်လည်း သမီးကသူ့ကို အများကြီးပြုပြင်ပေးရမှာပေါ့ ဖေဖေရယ်”

နွယ်နွယ်က ထိုစကားတွေကို ပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် ပြောလိုက်ခဲ့သည်။

ဦးဘမောင်က ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လျက်

“အေး အေး၊ သမီးသူ့အပေါ်မှာ နားလည်သဘောပေါက်ပြီး သားဆိုရင်တော့ ပြီးတာပါပဲကွယ်၊ ဖေဖေတို့စိုးရိမ်နေတာက သမီး သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်ပြီးပြန်ပြေးမှာကိုပဲ”

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးနားလည်ပြီးသားပါ၊ သမီးအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ သမီး

သူ့ကို တဖြည်းဖြည်းထိန်းပြီးပြုပြင်သွားမှာပါ”
 နွယ်နွယ်က ထပ်ပြီးအာမခံသည်။
 “အင်း ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ကဲ ကဲ သမီးလည်း
 ရေမိုးချိုးလိုက်ဦးလေ၊ ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်သောက်၊ မုန့်စားဖို့ စား
 သောက်ခန်းကိုလာခဲ့လေ”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”
 ဦးဘမောင် ထွက်သွား၏။
 နွယ်နွယ်သည် အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး ခုတင်တွင် တင်ပါး
 စောင်းထိုင်နေမိသည်။
 မိမိအိပ်ယောကျအနုစဉ် မက်ခဲ့လေသောအိပ်မက်ဆိုးသည် မည်
 ကဲ့သို့ အိပ်မက်ကြီးမုန်းမသိ။
 အငြိမ့်မင်းသမီးဒေါ်လှစန်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာက
 တော့ မိမိ၏မျက်နှာ။
 ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ပါလိမ့်။
 ဒေါ်လှစန်းကြည်အား မိမိတစ်ခါမှ မြင်တွေ့ဖူးသည်မဟုတ်။
 ဒါတောင်မှ
 အိပ်မက်ထဲတွင် ဒေါ်လှစန်းကြည်က ပါလာ၏။
 ထိုမျှတင်မက
 ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် မိမိ၏မျက်နှာက သွား
 ရောက်ရောနှောပါဝင်ပတ်သက်နေ၏။

မည်ကဲ့သို့သောသဘောအဓိပ္ပါယ်နှင့် ထိုအိပ်မက်ဆိုးကိုမြင်
 မက်မိသည် မပြောတတ်။
 စရောက်ရောက်ချင်းနေ့မှာပင် ရတနာသီခံစံအိပ်သည် မိမိ
 အား ပညာပြုလေ့ရှိလားမသိ။
 လူတွေပြောနေသကဲ့သို့ ရတနာသီခံစံအိပ်ထဲမှ မမြင်တွေ့
 နိုင်သည့် မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာတစ်ကောင်ကောင်းကင်ကများ မိမိအား
 ပူးကပ်ခဲ့လေသလားမပြောတတ်။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊
 မိုးသူပြောပြခဲ့သည့် ရတနာသီခံစံအိပ်ဇာတ်လမ်းက မိမိ၏
 စိတ်အစဉ်ကိုအစွဲအလမ်းဖြစ်အောင် စိုးမိုးငြယ်လှယ်လိုက်သည်ပဲ ဖြစ်
 မည်ထင်သည်။
 နွယ်နွယ်ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ စားသောက်ခန်းဆီသို့
 ထွက်လာသောအခါ မခင်လေးတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။
 “လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပလဲ”
 ထိုင်နံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းနွယ်နွယ်ကနောက်သလို ပြောင်သလို
 မေးလိုက်၏။
 မခင်လေးသည် ကြွေကရားထဲမှလက်ဖက်ရည်ကို ကြွေပန်း
 ကန်လုံးထဲသို့ ငှဲ့ထည့်ပေးခဲ့ရာမှ
 “ဦးလေးတို့ကတော့ ဈေးဝယ်ဖို့ဆိုပြီးထွက်သွားတယ်၊ အဘ
 တို့ကတော့ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်ကို သာရေးနာရေးသွားပြီး

မေးမယ်ဆိုပြီး စောစောကလေးတင်ထွက်သွားတယ်။ မမလေးလွင်မိုး မြင့်ကတော့ သူ့အခန်းထဲကထွက်မလာသေးဘူး။

ပြောရင်း မခင်လေးသည် မီးကင်ထားသည့်ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို ထောပတ်သုပ် သကြားဖြူး၍ နွယ်နွယ်ရှေ့သို့ချပေး၏။

နွယ်နွယ်ကပင် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ယူစားရင်း

“ညည်းတို့အစ်ကိုကြီး မိုးသူကော”

“စားသောက်ပြီးတာနဲ့ စာကြည့်ခန်းဘက်သွားဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ မမလေးလာရင် ပြောလိုက်ပါလို့တော့ ပြောသွားတာပဲ”

မိုးသူသည် ရတနာသိင်္ခံအိမ်၏စာကြည့်ခန်းသို့ ထွက်သွားသည် ဖြစ်မည်။ ရှိစေတော့။ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စာဖတ်နေပါစေတော့။

“ဒါထက် မောင်ဝင်းမြင့်တစ်ယောက်ကိုလည်း မမြင်မိပါလား”

“အမလေး သူ့အကြောင်းတော့ ပြောမနေနဲ့ မနက်မိုးလင်းလို့ စားပြီးသောက်ပြီးတာနဲ့ အပြင်ထွက်သွားလိုက်တာ ညမိုးချုပ်နေဝင်တော့မှပဲ ပြန်ရောက်လာတော့တယ်။ တစ်ခါမှ အိမ်မှာကပ်တယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး”

“ဪ လူငယ်ဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်။ ဒီလို ရှေးကျတဲ့လူကြီးသူမတွေရဲ့ကြားထဲမှာ ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။ လူငယ်ဆိုတော့လည်း လူငယ်လိုပဲနေချင်ရှာမှာပေါ့လေ”

နွယ်နွယ်က ဝင်းမြင့်ဘက်မှကာကွယ်၍ပြောလိုက်မိသည်။

“အင်း မမလေးလို နားလည်တတ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဘာနဲ့ လေးလေးတို့ကတော့ အစ်ကိုလေးအပေါ်မှာ သိပ်မကျေနပ်ချင်ကြဘူး။ တွေ့လိုက်ရင် အမြဲတဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ ဆူပူနေကြတော့တာပဲ။ ကြာတော့ အစ်ကိုလေးလည်း စိတ်ညစ်လာတယ်ထင်ပါရဲ့။ အိမ်ကိုမကပ်တော့ဘူး”

“ဒါထက် မခင်လေးရဲ့ မိဘတွေကော”

နွယ်နွယ်က စကားဖြတ်၍မေးလိုက်၏။

ဘာကြောင့်လဲ မသိ။

ချက်ချင်းပင် မခင်လေး၏မျက်နှာ ညှိုးလျော်သွား၏။ လေသံတိုးလေးနှင့်လည်း

“ညီမမှာ မိဘတွေမရှိတော့ပါဘူး မမရယ်”

“ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ”

“ညီမ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းက နယ်ကိုခဏီထွက်သွားလို့ သင်္ဘောလေမှန်တိုင်းမိပြီးမှောက်သွားတဲ့အထဲ ပါသွားတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ညီမက လေးလေးတို့နဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ကံကောင်းသွားတယ်။ ညီမရဲ့ဖေဖေက လေးလေးရဲ့အောက်ကလေး ညီအစ်ကိုလေးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးပေါ့”

မခင်လေး၏အဖြစ်က ရင်နာစရာကောင်းလှ၏။ ကြားရသူအဖို့ စိတ်ညစ်ညူးစရာကောင်းလှ၏။ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းက

မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့သည့်အဖြစ်က စေ့စေ့တွေးကြည့်လေ ရင်နာစရာ ကောင်းလေပင်။ သနားဖို့လည်း ကောင်း၏။

“အင်း၊ ညီမလေးရဲ့အဖြစ်ကလည်း စိတ်မကောင်းစရာပါပဲလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ စိတ်ဓာတ်တော့မကျပါနဲ့။ ညီမလေးမှာ ခေတ္တမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းရှိနေသေးတာပဲ။ အခုဆိုရင် မမတို့လည်း ရှိနေပြီပဲ။ ဘာမှစိတ်အားငယ်စရာမလိုတော့ပါဘူးလေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်။ မမတို့ရောက်လာတော့ ညီမလေး ပိုပြီးအားရှိတာပေါ့နော်။ မမလိုအပ်တာရှိရင်လည်း ညီမလေးကို ပြောပေါ့။ ညီမလေးတတ်နိုင်တာဆို အကူအညီပေးပါမယ်”

မခင်လေး၏စကားကြောင့် နွယ်နွယ်ဝမ်းသာသွား၏။

“ညီမလေး တကယ်ပြောတာလား”

နွယ်နွယ်က သွေးတိုးစမ်းလိုက်၏။

မခင်လေးက ပြုံးမျက်နှာဖြင့်ပင်

“တကယ်ပြောတာပေါ့မမရယ်။ မမဘက်ကသာ အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါလား။ ညီမလေးဘက်ကပေးဖို့အဆင်သင့်ပါ”

လိုက်လိုက်လှဲလှဲကြီး ကတိတွေပေးနေသည့် မခင်လေးကို ကြည့်ပြီး နွယ်နွယ်သဘောကျသလိုပြုံးကာ

“ကောင်းပြီ လောလောဆယ်မှာ ညီမဆီမှာ အကူအညီတစ်ခု တောင်းစရာရှိတယ်”

“တောင်းလေ။ ညီမ၊ တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီရတာပေါ့”

“ညီမအကူအညီပေးနိုင်မှာပါ။ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လှစန်းကြည်နေသွားတဲ့အခန်းကို ခဏလောက်ဝင်ပြီးကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒါ ညီမကူညီနိုင်မလား”

နွယ်နွယ်က သူလိုချင်သည့်အရာကိုပြောလိုက်၏။

မခင်လေး တခဏမျက်နှာတည်ပြီး ဝေးဝေးသွား၏။ တစ်စုံတစ်ရာကိုစဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်လည်း တွေဝေသွား၏။ နွယ်နွယ်ကိုလည်း ရုတ်တရက်အဖြေပေးမလာပဲရှိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မမတောင်းတဲ့အကူအညီကို ညီမ ပေးနိုင်လို့လား”

နွယ်နွယ်ကမေးလိုက်၏။

မခင်လေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားဝေခွဲနေဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်လေးကြုတ်လျက်

“မမတောင်းတဲ့အကူအညီကို ညီမပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီအခန်းကို အမြဲတမ်းသော့ပိတ်ထားတယ်။ သော့ကလည်း ဘာကြီးဦးဘမောင်ရဲ့အခန်းထဲမှာ ထားတာ။ အဲဒီသော့ကို ယူဖို့ဆိုတာကလည်း ဘာကြီးဦးဘမောင်ရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်မှရမှာ”

ထိုသော့ကို ရယူဖို့အတွက် အခက်အခဲတစ်ခုတစ်ရာများ ရှိနေမည်လား မပြောတတ်။

“ညီမလေး အဘရဲ့အခန်းထဲကိုဝင်ဖို့အတွက် ညီမမှာ အခက်အခဲရှိလို့လား”

နွယ်နွယ်၏အမေးကို မခင်လေးက

“အင်း ခက်လည်းခက်တယ်၊ မခက်လည်းမခက်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီသော့က ဘာဘဦးဘာမောင်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရှိမှန်းသိပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာထားမှန်းမသိတာက ခက်တယ်”

“အဲဒီတော့ ထားတဲ့နေရာကိုမသိဘူးဆိုတော့ ဟုတ်လား သူ့ဆီကနေ ပြောင်တောင်းယူလို့ကော မရဘူးလား”

နွယ်နွယ်၏အမေးကြောင့် မခင်လေး မျက်လုံးပြူးမျက်ခံပြူး ဖြစ်သွား၏။

“အမလေးလေး အဲဒီလိုပြောင်သွားတောင်းလိုက်လို့ကတော့ ငိုးကြိုးအခါတစ်ရာအပစ်ခံရတာထက်တောင် အခြေအနေဆိုးသွားမယ်မှတ်၊ ဘာဘဦးဘာမောင်က ဘယ်သူ့ကိုမှအဲဒီအခန်းထဲဝင်ခွင့်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဝင်တာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီသော့ကို ဝင်ယူမှန်းသိရင် ဘာဘကအရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ အရမ်းဒေါသထွက်လာရင် သတ်ချင်တောင်သတ်ဦးမှာ”

မခင်လေးသည် သော့ယူပေးရမည့် ကိစ္စကိုအလွန်အမင်း စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

သူ့ဘာဘဦးဘာမောင်သိပြီး သူ့အားပြဿနာရှာမှာကို စိုးရိမ်နေပုံလည်းရ၏။

နွယ်နွယ်ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိတတ်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားပြောကြည့်ဖို့စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်

ရာမှ

“ဒီလောက်လည်း အစိုးရိမ်ကြီးမနေပါနဲ့ ညီမရယ်၊ မမလည်း ရှိနေတာပဲ တစ်ခုခုပြဿနာတက်လာရင် ညီမဘက်ကနေ မမဖြေရှင်းပေးမှာပေါ့၊ ညီမရဲ့ဘာဘက ညီမပြောသလောက်လည်း မဆိုးပါဘူး။ ကံပါ သော့သာသွားရှာပါ။ သူတို့တစ်ယောက်မှမရှိတုန်း အဲဒီအခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ။ နောက်ထပ် အကူအညီထပ်မတောင်းတော့ပါဘူး ညီမရယ်၊ ညီမကို အားကိုးပါရစေနော်”

တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းမှ တကယ့်ကို တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောရသည်။ မခင်လေးစိတ်ပါစေရန် ကျောပြင်လေးကိုလည်း အသာပွတ်သပ်ပေးနေရသည်။

မခင်လေး ဘာခံနိုင်မည်နည်း။

စိတ်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော မခင်လေးသည် နောက်ဆုံးတော့လည်း နွယ်နွယ်၏ သဘောဆန္ဒကိုလိုက်လျောခဲ့ရပါတော့၏။ ဦးခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မမရဲ့အလိုကိုလိုက်လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ညီမလုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

အရေးထဲ မခင်လေးက ရှေးဆစ်နေပြန်၏။

ဪ သဘောမနောရိုးသည် မိန်းကလေးပေကို။

“အေးပါကွယ် နောက်တစ်ခေါက်လည်း မင ညီမကို အကူ အညီမတောင်းတော့ပါဘူး။ မမနည်းမမဟန်နဲ့ပဲ ကြံဖန်ပါတော့မယ် ကွယ်”

နွယ်နွယ်က ရယ်သလိုမောသလိုပြောလိုက်သည့်နောက် မခင် လေးသည် အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားတော့၏။

သည်အချိန်တွင် သူမ၏ ကိုယ့်သည် သူ့အခန်းထဲမှာပင် ရှိနေ ပေလိမ့်မည်။

အိမ်သားတွေအားလုံးလည်း အပြင်သို့ အလျှို့လျှို့ရောက်သွား ကြပြီ။

ဤရတနာသိခံအိမ်ကြီးထဲတွင် နောက်ထပ်အထူး သတိ ထားရမည့်လူဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲကျန်တော့သည်။

ထိုသူမှာ လွင်မိုးမြင့်ဖြစ်သည်။

ဦးလေးမောင်၏ သမီးဖြစ်သူ လွင်မိုးမြင့်ဖြစ်၏။

ယခုကိစ္စကို လွင်မိုးမြင့်သိ၍မဖြစ်ပေ။

လွင်မိုးမြင့်သိသွားလျှင် တစ်အိမ်သားလုံးသိသွားမှာ သေချာ ၏။

သော့ကိုသွားရောက်ရှာဖွေနေသည့် မခင်လေးကတော့ မည် သို့ရှိမည် မသိ။

အခန်းထဲကနေ ထိုင်စောင့်နေသူ နွယ်နွယ်စိတ်ထဲမှာ လှုပ် ရှားချင်နေသည်။ မျှော်တော်စောနှင့် မောချင်နေသည်။

စောင့်ဆိုင်းနေရသည့်အချိန်ကာလကိုလည်း ကြာမြင့်လွန်း လှသည်ဟု စိတ်မှာမှတ်ထင်နေသည်။

မခင်လေး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကြာလိုက်တာ ညီမရယ်၊ ဒီသော့လေးရဖို့အတွက် ဘယ် လောက်တောင်ရှာနေရလို့လဲ”

နွယ်နွယ်က အပြေးကလေး တိုးကပ်သွားရင်း ပြောမိသည်။

“ညီမထင်နေတာက ဒီသော့ကိုလိုချင်တဲ့နေရာမှာ သိမ်းထား မှာပဲရှိပြီ၊ မိရိုထဲလိုက်ရှာတာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ တာတဦးတဖောင်ရဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်ကနေ ဒီသော့ထွက်လာတော့ တာပဲ၊ ဘာဘဦးဘမောင်က လူတွေအမှတ်တမဲ့ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ဒီသော့ကို လူတွေမြင်လောက်တဲ့နေရာမှာ ထည့်ဝှက်ထားတာကိုး”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပဲ၊ တစ်လက်စတည်း ထပ်ပြီးကူညီပါဦး အော်လှစန်းကြည်ရဲ့အခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါဦး ညီမရယ်”

မခင်လေး၏လက်ထဲမှ သော့ကိုလှမ်းယူရင်း ဆက်လက်အကူ အညီတောင်းခံမိသည်။

မခင်လေးသည် ဟင်းခနဲအော်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သလို

“ကဲပါ ပို့မယ့်ပို့ ကျားတို့အထိရောက်အောင် လိုက်ပို့ပါတော့ မယ်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမကိုဒီအတိုင်းထားသွားလို့ မရဘူး လေး၊ သော့ကို သူ့နေရာတာကျပြန်ထားရမယ့်ကိစ္စက လည်းရှိနေသေး တာကိုး”

“အင်း ညီမက အခုလို အလိုက်သိတတ်တာ့ မမဘက်က ပြောဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်၊ အခွင့်အရေးရတဲ့တစ်နေ့ကျရင် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ညီမကို မမကောင်းကောင်းကြီးကျေးဇူးပြုမှာပါကွယ်”

“ဒါကတော့ မမရဲ့အပိုင်းပဲလေ၊ ညီမက ဘာကိုမှ မမျှော်ကိုးပါဘူး။ မမကိုမြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်အစီမံအစဉ်အတိုင်းအတိုင်း အကူအညီပေးတာတစ်ခုပါပဲ”

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း အဲဒီအခန်းကိုသွားလိုက်ကြရအောင်၊ တော်ကြာ သူတို့ရောက်လာရင် မမသွားလို့မရဘဲဖြစ်နေဦးမယ်”

နွယ်နွယ်က လောလောဆော်ဆော်လေးပြောလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် နွယ်နွယ်က ဦးဆောင်၍ရှေ့မှထွက်ခဲ့သည်။

“ခေါ်လှစန်းကြည်ရဲ့ အခန်းကဘယ်မှာလဲ”

“အပေါ်ထပ်ထုံးထပ်မှာ အခန်းနံပါတ်ရှစ်မှာ အိမ်ဘေးက လှေကားကနေ တက်မှအပေါ်ကိုရောက်မယ်”

မခင်လေးက စံအိမ်ကြီး၏ဘေးဘက်သို့ ပတ်ထွက်ရင်းပြောသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်ရသည့် လှေကားကို စံအိမ်ကြီး၏ ညာဘက်ဘေးမှာတွေ့ရသည်။ ကြောင်လိမ်လှေကားဖြစ်သည်။ သံလှေကားဖြစ်သည်။ အမှတ်တံဆိပ်သာ တက်လိုက်လျှင် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီးအောက်သို့ပြုတ်ကျသွားနိုင်လောက်သည့် လှေကားမျိုးဖြစ်သည်။ အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားလို့ကတော့ ဦးဆက် ဟက်ခနဲကွဲ

ပြီး အသက်ထွက်သွားဖို့သာပြင်ထားပေတော့။

မခင်လေးက ဦးဆောင်၍ရှေ့ကနေ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ နွယ်နွယ်က နောက်ကနေ အသာလိုက်ခဲ့သည်။

အပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် လူမှာပူးနောက်နောက်ဖြစ်ချင်နေသည်။ မောပန်းနွယ်နွယ်၍နေ၏။ ခြေဆစ်လက်ဆစ်တွေ နာချင်သလိုပင်ရှိသည်။

စင်စစ်

ကြောင်လိမ်လှေကားသည်မှာ ကွေ့ကရစ်ကောက်ကရစ် နိုင်လှသောဝက်ပါလမ်းကြီးတစ်ခုနှင့် ဘယ်လိုမှမခြားချေ။

မခင်လေးကတော့ သည်ကြောင်လိမ်လှေကား အတက်အဆင်းကိုကျင့်သားရနေလို့ထင်သည် မည်သို့မျှခံစားမိပုံမပေါ်ပေ။

အပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် စကြဲလမ်းအတိုင်းဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းပင် ရှေ့သို့ဆက်ပြီးလျှောက်သွား၏။

နွယ်နွယ်က သူ့နောက်ကနေ အစီလိုက်ခဲ့ရသည်။

အခန်းနံပါတ်ရှစ်သို့ရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံးရပ်လိုက်ကြ၏။ တံခါးသော့ကို မခင်လေး၏လက်ထဲထည့်ပေးလိုက် ၏။

အခန်းတံခါးသော့ကား ကြီးကြီးမားမားပင်

ထိုအခန်းနံပါတ်ရှစ်၏ ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် ရနံ့ပေါင်းစုံကိုရှုရှိုက်မိသည်။ အမွှေးနံ့သာရည်အနံ့လိုလို၊ ပန်းပေါင်းစုံမှ ထွက်လာသည့်အနံ့လိုလို သင်းပျံ့မွှေးရီသောအနံ့တွေဖြစ်သည်။

ထိုပန်းပေါင်းစုံကိုရှုရှိုက်မိသည်နှင့် စောစောတုန်းက မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်မှာ တစ်ခါတည်း ပြေပျောက်သွားတော့သို့ ရှိသည်။ မှူးရီနောက်ဝေနေသော ဦးနောက်တို့မှာ ကြည်စင်လန်းဆန်းသွားတော့သို့ ရှိ၏။

“ဒီအခန်းတံခါးဖွင့်ရမှာကို ညီမစိတ်ထဲမှာသိပ်ပြီး မရဲဘူး။ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိတ်ထဲက အလိုလို ကြောက်နေတယ်”

မခင်လေးက တုန်ယင်လိုက်မောနေသော အသံဖြင့်ပြော၏။

အခန်းတံခါးဖွင့်ရမည်ကို သူ့စိတ်ထဲမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေပုံရ၏။

အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မမြင်တွေ့နိုင်သော အချွပ်အနှောင်တစ်ခုခုက သူ့အားလွှမ်းမိုးအုပ်စိုးသွားမည်ကိုလည်း စိုးရွံ့နေပုံရ၏။

“ဒီအခန်းတံခါးကိုပိတ်ထားတာ အတော်ကြာသွားပြီ။ လူတွေဆီက ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းတွေပြောသံထွက်လာပြီးကတည်းက ဘာဘာအာမောင်က ဆရာကြီးဦးဒီဗွဲကိုပင့်ကြိုပြီး ပရိတ်တွေဘာတွေရွတ်၊ ပရိတ်ရေတွေဖျန်း၊ အစီအရင်တွေဘာတွေလုပ်ပြီး အခန်းတံခါးကို တစ်ခါတည်းအသေပိတ်ထားလိုက်တာ။ ဒီကနေထက်ထိပါ။ ဒီအပေါ်ကိုလည်း ဘယ်သူမှမတက်ကြတော့ဘူး။ ညီမကတော့ သုံးရက်တစ်ခါ၊ လေးရက်တစ်ခါ ဒီခန်းကိုလာလာပြီး ရှင်းပေးရတယ်။ အခန်းထဲကိုတော့ ဝင်လို့မရဘူး။ အခု ဒီအခန်းထဲကို ပထမဦးဆုံး

ကြီးဝင်မယ့်လူက မမပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီအခန်းထဲဝင်မိတာနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ညီမစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်စိုးနိုင်မိတာ အမှန်ပဲ။ လောကကြီးမှာ မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ညီမကြားဖူးထားတော့ စိတ်ထဲက ပိုပြီးကြောက်နေမိတယ် မမရယ်”

မခင်လေးသည် နွယ်နွယ်၏စိတ်ဆန္ဒသဘောထားကို လိုက်လျောပြီးမှ နောင်တရကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ချင်နေပုံရ၏။

ဤအခန်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်ပြီးသည်နှင့် အိမ်သားတွေ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိုးရွံ့နေပုံရ၏။

ဤအခန်းသည် ရတနာသီစံစံအိမ်မိသားစုအပေါ်မှာ အတော်ကလေး လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

“ညီမကလည်း အနားရောက်တော့မှ စိတ်ကပြောင်းချင်နေပြန်ပြီ။ ကဲပါ တံခါးသော့ဖွင့်မှာသာဖွင့်စမ်းပါ။ ညီမ မဖွင့်ရင် နောက်ဆုတ်နေ၊ မမကိုယ်တိုင်ပဲ ဖွင့်တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို

နွယ်နွယ်သည် မခင်လေး၏လက်ထဲမှ သော့ကိုပြန်တောင်းသည်။

တစ်ဆက်တည်း သော့ပေါက်ထဲသော့ထည့်ကာ လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

အချိန်အတန်ကြာကပင် မဖွင့်ဘဲထားခဲ့သောသော့ဖို့ သံသွေး

တွေ့ကိုက်နေလေရာ ဖွင့်ရသည်မှာ နည်းနည်းတော့ အခက်အခဲတွေ့၏။

စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး သော့ကိုရှေ့သို့လှည့်လိုက် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်လုပ်လိုက်ရသည်။

သိပ်မကြာလိုက်

'ဂျောက်'

အသံပေးကာ တံခါးသော့က ပွင့်ထွက်သွား၏။

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ တိုးတိုးသဲ့သဲ့အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မျက်လုံးလေးမိုတ်၍ တစ်ကိုယ်တည်းအန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တရားတွေအဆက်မပြတ်ရေရွတ်နေသည့် မခင်လေးကိုတွေ့ရ၏။

နွယ်နွယ် သဘောကျစွာပြုံးလိုက်မိသည်။

ကောင်းပါ၏။

မခင်လေး ပရိတ်တရားရေရွတ်နေတော့ အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့၊ အနှောင့်အယှက်ကင်းတာပေါ့၊

ပွင့်နေသည့် သော့ခလောက်ဖြုတ်ကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးအဖွင့်မှာပင်

အခန်းထဲကနေ ဝေါခနဲ အငွေ့ဖြူတွေအပြင်သို့ လွင့်ယုံလာ၏။

နွယ်နွယ်သည် မျက်နှာကိုလက်ဖြင့်ကာပြီးနောက်သို့ မြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။

စင်စစ်

အခန်းထဲကနေ လွင့်ယုံလာသည်က အငွေ့ဖြူတွေမဟုတ်ပါ။

အချိန်အတော်ကြာကပင် ပိတ်ထားသောကြောင့် အခန်းထဲမှာအောင်းနေသည့် ဖုန်မှုန့်တွေက တံခါးအဖွင့်မှာ အပြင်သို့လွင့်ယုံထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုန်မှုန့်တွေတွယ်ငြိသွားသောကြောင့် နွယ်နွယ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပွေးပွေးဖြူသွား၏။

မခင်လေး၏ဦးခေါင်းတွင်လည်း ထိုအတူ။

ဖုန်မှုန့်အချို့က နှာခေါင်းထဲသို့ပင် ဝင်လာ၏။

နှာခေါင်းဝမှာ မှန်မှုန့်ထူထူပင်ဖြစ်သွားသေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းအထက်မှဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်သစ်ချသည်။

ပွေးခနဲ ပွေးခနဲ ဖုန်မှုန့်တွေ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ထွက်ကျလာ၏။

“အင်း ဒီအခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပြီးရင်တော့ ရေကို နိုင်နိုင်ချိုးမှုဖြစ်တော့မယ်၊ နိမ့်ဆို မမတို့ရဲ့ကိုယ်တွေမှာ ဒီဖုန်မှုန့်တွေကြောင့် အနာတွေပေါက်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

နွယ်နွယ်က မခင်လေးကိုပြောသည်။

မခင်လေး၏မျက်နှာသည် ကြည်ကြည်သာသာမရှိတဲနေ၏။

ဤအခန်းထဲသို့ ဝင်မိသည့်အတွက် မခင်လေးစိတ်ရှုပ်ထွေး

နေပုံရ၏။

ဖုန်မှုန့်လှိုင်းများ ငြိမ်သက်သွား၏။
 နွယ်နွယ်အတွင်းသို့ဝင်၏။
 'ကျလီ ကျလီ ကျလီ'
 သတ္တဝါအကောင်ပလောင်တို့၏ အသံ
 ခေါင်မိုးထက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။
 'ဖြတ် ဖြတ် ဖြတ်'
 တောင်ပံရှိက်ခတ်သံတွေ ထပ်မံထွက်ပေးလာ၏။
 ခေါင်မိုးထက်တွင် တွယ်ကပ်နေသည့် သတ္တဝါတွေအောက်သို့
 ပျံ့ဝဲလာပုံရ၏။
 မျက်နှာနားတစ်ဝိုက်ဆီမှာ လေတိုးသံတွေကြားရ၏။
 နွယ်နွယ်သည် မျက်နှာအရှေ့ကနေ လက်ဖြင့်ကာထားလိုက်
 ရာမှ တစ်ဆက်တည်း မခင်လေးအားလှမ်း၍သတိပေးရသေး၏။
 အမှောင်ထဲမှာပင်
 ထိုသတ္တဝါတွေက သူတို့၏ခေါင်းထက်မှာ တရုတ်ဝဲဝဲဖြစ်နေ၏။
 'ကျလီ ကျလီ ကျလီ'
 အော်မြည်သံတွေကလည်း နားစည်ကွဲအက်မတတ် ညံစီနေ
 ၏။
 ဟိုသည်ပဲပျံနေလိုက်ကြသည်မှာ မျက်နှာနှင့်အနီးကပ်ဆုံး
 နေရာအနေအထားသို့ပင် ရောက်နေ၏။

ဘာသတ္တဝါတွေပါလိမ့်၊
 “ဘာကောင်တွေလဲ မမ”
 မခင်လေးက လေသံတိုးကလေးဖြင့်မေးသည်။
 နွယ်နွယ်က အလျင်အမြန်ပြောရသည်။
 “လင်းနို့တွေ၊ အမှောင်ထဲမှာအောင်းနေကြတာ၊ အခန်းမီး
 နှိုရင် ဖြန့်ဖြန့်လေးသာဖွင့်လိုက်၊ မနက်ပိုင်းဖြစ်ပေမယ့် ဒီအခန်းထဲမှာ
 နေရောင်မဝင်လို့ထင်တယ်၊ မှောင်နေတယ်လေ”
 သည်တော့မှပင်
 မခင်လေးသည် မီးခလုတ်ရှိရာသို့သွားကာ ခလုတ်ကိုနှိပ်
 လိုက်၏။
 ဖျတ်ခနဲ မီးရောင်လင်းလက်သွား၏။
 ဟိုသည်ပျံဝဲနေသော လင်းနို့ငှက်တို့သည် မီးအလင်းရောင်
 ကြောင့် ကြောင်တောင်ကန်းဖြစ်ကာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဝင်
 တိုက်မိပြီး အောက်သို့ပြုတ်ကျကုန်၏။
 သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းသော အမှောင်ထုသည် လင်းနို့ငှက်တို့
 အတွက် အားထားရာ၊
 လင်းကျင်းနေသော အလင်းရောက်သည် လင်းနို့ငှက်တို့အ
 တွက် အနှောင့်အယှက်ပေးရာ။
 ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လင်းနို့များပြုတ်ကျနေရာ မြင်၍ပင်မကောင်း
 မီးအလင်းရောင်ကြောင့် အခန်းတွင်းမှအခြေနေအားလုံးကို

ကောင်းစွာမြင်ရ၏။

ဝင်ပေါက်လမ်းအလယ်တည့်တည့်တွင် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် ရှိသည့် ဗီရိုကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ရှေးဆန်ဆန် ဗီရိုကြီးဖြစ်၏။

ဗီရိုကြီး၏ ဘေးနံရံထက်မှာတော့ လူခါးတစ်ဝက်လောက်ရှိ မည့် ဆီဆေးပန်းချီကားချပ်ကြီးနှစ်ချပ်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံတူ ပန်းချီကားတွေ ဖြစ်သည်။

ဗီရိုညာဘက်မှ အမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ရင့်သည် အသက်ကြီးမည့်ပုံ ရှိ၏။ ဦးသူပြောပြသည့်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါရှိသည့် ဦးဇောတိကလက်ထဲမှ ထွက်ပြေးသွားသည့် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာဆိုသူပဲ ဖြစ်မည်။ ဗီရို၏ဘယ်ဘက်တွင် ချိတ်ခွဲထားသော အမျိုးသမီးကမူ ဦးခေါင်းတွင် ဆံထုံးထုံးနောင်ထားကာ လည်ပင်းတွင် ပုလဲပုတီးတစ်ကုံး ဆွဲထား၏။ အငြိမ့်မင်းသမီး ဒေါ်လှစန်းကြည်ပဲ ဖြစ်မည်။ ဗီရိုကြီး၏ အထက်အလယ်တည့်တည့်မှာတော့ လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည့် ချိန်သီးနှင့် နာရီအိုကြီးတစ်လုံး။ ထိုနာရီကြီးသီးမှ ထက်ထက် ထက်ထက်နှင့် အသံပြည့်နေ၏။ ထိုအသံက ညအချိန်မှာဆို ကြားရလှအဖို့ စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းလှ၏။

ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်သို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ပြေဖြူနှင့် အသော့နှင့်ရေးထားပုံရသော စာတန်းအချို့ကို တွေ့

ရ၏။

နွယ်နွယ်သည် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ခုတင်နားတိုးကပ်၍ စာတန်းပါ အကြောင်းအရာတွေကိုဖတ်ရှုလိုက်မိသည်။

“အသက်ပင်သေစေ

တစ်သက်မကျ

ကမ္ဘာပြေတစ်ဆုံး

ရှောင်လေပုန်းဦးတော့

ဆယ်သက်ဆယ်ကမ္ဘာ

လိုက်လို့ရှာမည်

ဒီဘဝတင်မက

ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း

လက်စားချေရပါလို၏။

လှစန်းကြည်

အငြိုးအတေးကြီးမားစွာဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသော ကဗျာလိုလို စာလိုလို စာကြောင်းတွေသာဖြစ်သည်။

စာတန်း၏အောက်ဆုံးတွင် လက်မှတ်ထိုးထားသူကား လှစန်းကြည်ဟု။

ဒေါ်လှစန်းကြည်သည် ဦးဇောတိကအပေါ်တွင် အတော်ကြီးကို အငြိုးအတေးကြီးမားစွာခုံပေါ်၏။

မည်သည်နေရာဆီသို့ ရှောင်ပြီးပုန်းဦးတော့။
သည်ဘဝတွင်မက ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း လက်စားချေ
လိုသည်ဟုဆိုထား၏။

ဒေါ်လှစန်းကြည်၏စိတ်ဓာတ်သည် တော်တော်ကြီးကို မာ
ကျောမည့်ပုံရှိသည်။ ခိုင်မာမည့်ပုံရှိ၏။

တကယ်တော့

ဦးဖောတိကသည် ပူလောင်ပြင်းပြသော မီးကျိခဲနှင့်တူသည့်
ဒေါ်လှစန်းကြည်ကိုသွား၍ ပတ်သက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဆက်နွယ်မိ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်လှစန်းကြည်သည် ဒေါ်နှင်းနန္ဒာကဲ့သို့မဟုတ်။ အဝေးသို့
တိမ်းရှောင်ပြေးသူ မဟုတ်။

လာမည့်ဘေးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ပြေးတွေ့ပြီး အငြိုးအတေး
ကြီးမားစွာ ပြန်လည်လက်စားချေသွားသူ ဖြစ်၏။

ဒေါ်လှစန်းကြည်၏စိတ်ဓာတ်ကား တကယ့်ကို ကြောက်စရာ
ကောင်းလှ၏။

ဦးဖောတိကသည် ဒေါ်လှစန်းကြည်အား ဒေါ်နှင်းနန္ဒာကဲ့သို့ပင်
ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့ပုံရ၏။

ဦးဖောတိကသည် ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ အသည်းဒေါင်ဒေါင်
မြည်မာကျောသည့်အဖြစ်ကို သိလိုက်ပုံမရ။

ဤသည်ပင်

ဦးဖောတိကအဖို့ ကြီးစွာသောအမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့
အခြေအနေဖန်တီးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

စေ့စေ့တွေ့ကြည့်လျှင်

ဤဇာတ်လမ်းတွင် တကယ့်တရားခံအစစ်အမှန်မှာ ဦးဖော
တိကကိုယ်တိုင် ခိုအောင်းနေသည့် လောတ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုသည့်
စိတ်တွေပဲဖြစ်သည်။

ထိုစိတ်တွေကြောင့်ပင် ဦးဖောတိကသည် နောက်ဆုံးတွင်
အရှူးကြီးဘဝဖြင့် ဇာတ်သိမ်းမလှ အသက်သေဆုံးသွားရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ
တော့၏။

‘ဒေါင် ဒင် ဒေါင် ဒင်’

တိုင်ကပ်နာရီကြီးသီမှ အချိန်မှန် အချက်ပေးသံထွက်ပေါ်လာ
၏။ ကိုးချက်တိတိဖြစ်သည်။

နွယ်နွယ်သည် လက်မှနာရီကိုအမှတ်မထင် ဝှံ့ကြည့်မိသည်။

ကြည့်စမ်း

အံ့ဩစရာကောင်းသေးတော့သည်။

လက်မှနာရီကလည်း ကိုးနာရီတိတိသို့ ပြည့်နိုးနေသည်။

ရှေးဟောင်းတိုက်ကပ်နာရီကြီးသီမှ အချိန်နှင့်သူ့လက်ပတ်
နာရီမှအချိန်သည် တစ်ထပ်တည်းမှ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည်။
စက္ကန့်၊ မိနစ်လေးတောင် ကွာဟမှုမရှိချေ။

“ဘာလဲ မမရဲ့နာရီနဲ့ အဲဒီနာရီတစ်ချိန်တည်း တစ်ထပ်တည်း

ဖြစ်နေလို့ အံ့သြနေတာလား”

မခင်လေးက နွယ်နွယ်ကိုကြည့်၍မေး၏။

နွယ်နွယ်က အံ့အားသင့်သည့်မျက်နှာပေးဖြင့်ပင်

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကိုပဲ မမအံ့သြနေတာ၊ ဒီနာရီကိုကြည့်ရတာ အတော်ချည်းကိုကြာနေတဲ့ပုံရတယ်၊ ဒါနဲ့တောင်မှ အချိန်က အခုအချိန်အထိ မှန်နေတုံးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းအံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ လူတောင်မှ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ဖျားတာနာတာရှိုသေးတယ်၊ ဒီနာရီကြီးကတော့ ဒီကနေ့ထက်ထိ ပျက်ကယ်ရယ်လို့မရှိသေးဘူး။ ထိုးလိုက်တဲ့နာရီသံကလည်း အချိန်ကိုမှန်နေတာပဲ၊ ညီမတို့တောင် တစ်ခါတစ်ခါ ဒီနာရီကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သံသယတောင်ဝင်မိသေးတယ်”

“ဘယ်လို သံသယဝင်တာလဲ”

နွယ်နွယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍မေးလိုက်မိသည်။

သည်တော့လည်း မခင်လေးက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ခဲ့ရာမှ တစ်ဆက်တည်း လေသံတိုးကလေးဖြင့်

“ဒီအထဲမှာ ဒီအကြောင်းပြောလိုတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမသိအောင်တော့ ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒီနာရီကြီးထဲမှာ ဒီအခန်းထဲမှာ သေသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အသက်ဗိညာဉ်များ တွယ်ကပ်နေသလားလို့ပါ၊ အမလေး ပြောသာပြောရတယ်၊ ညီမတော့ အလကားနေရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းတွေတောင် ထလာတယ်”

စကားအဆုံးတွင်

မခင်လေးသည် ပခုံးလေးကိုကန့်ပြု၏။

မခင်လေး အမည်နာမဖော်ပြီး မပြောသော်လည်း မည်သူ့အားရည်ညွှန်းပြောကြောင်း နွယ်နွယ်ကောင်းစွာသဘောပေါက် ၏။

“မမ ဒီမှာ အကြာကြီးနေလို့မကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ မတော်လို့ ဒီအိမ်သားတွေပြန်လာလို့ ညီမတို့ ဒီအခန်းထဲဝင်နေတာကို တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး၊ ပြောစရာရှိရင် ဘာဘ ဦးဘမောင်က ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ဖက်သား မတ်တတ်ရပ်နေရာကနေ လဲကျသွားလောက်အောင် ပိုးစိုးပက်စက်ပြောတတ်တာ၊ ဘာဘဦးဘမောင်ရဲ့အကြောင်းကို ညီမ ကောင်းကောင်းသိလို့ မမကိုသတိပေးနေတာ”

မခင်လေးက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သတိပေး၏။

“ဒီအနားမှာ သော့ပြင်တဲ့ဆိုင်ဘယ်နားမှာရှိသလဲ”

မဆီမဆိုင်မေးလိုက်သော နွယ်နွယ်မေးခွန်းကြောင့် ဆတ်ခနဲ ကြည့်ကာ

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ မမ”

“ဒီအခန်းရဲ့သော့ပိုတစ်ချောင်းလုပ်ထားပြီး မမယူထားချင်တယ်၊ နောက်တစ်နေ့တွေကျရင် ကိုယ့်သော့နဲ့ကိုယ့်ဒီအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့ ဘာပြဿနာမှမရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မမရယ်၊ အခုတောင် တော်တော်လွန်လှပြီ”

ဘာဘဦးဘမောင်သိသွားလို့ကတော့ ညီမတော့ ဒီစံအိမ်ပေါ်ကနေ တစ်ခါတည်းဆင်းရဲပြီးသားပဲ”

သည်စကားတွေကို ဆိုစဉ်က မခင်လေး၏မျက်နှာသည် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေ၏။

“ညီမကလည်းကွယ် အလကားနေရင်း စိုးရိမ်နေတာပဲ။ သူ ကိုအားလုံးက ဒီကိစ္စကို သိပ်ပြီးအလေးအနက်မထားကြပါဘူးကွဲ့၊ အခန်းထဲ သော့ပျောက်နေတာတောင် သတိထားမိကြမှာမဟုတ် ပါဘူးလေ၊ မမပြောတာယုံစမ်းပါ”

တိုက်ပါများတော့နဲ့သည်။

ပြောပါများတော့ ယိမ်းယိုင်၏။

နောက်ဆုံးတော့လည်း

မခင်လေးသည် နွယ်နွယ်၏အလိုသန့်ကို သဘောတူလိုက် လျော့ခဲ့တော့၏။ မခင်လေးကလေသံတိုးကလေးနှင့်

“အင်းလေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို ကူညီရလို့ ညီမအတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး။ ပြဿနာဖြစ်မှာပဲ စိုးရိမ်နေတာ၊ မမဘက်ကလည်း တတ်နိုင်သလောက် ပိပ်ရိရိရှိပါစေ နော်”

“ပြောစရာရှိလို့လားကွယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိစေရပါဘူး။ စိတ်ချ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း အပြင်ပြန်ထွက်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်အလှည့် လိုက်မှာပင် တံခါးဘေးတွင်ရှိနေသော ခုံပုလေးပေါ်တင်ထားသည့် ဓာတ်စက်ကြီးကိုသွား၍သတိပြုမိတော့၏။

“ဟင် ဟိုဟာ ဓာတ်စက်ကြီးမဟုတ်လား၊ ဓာတ်ပြားတွေ လည်း အများကြီးပါလား”

ဓာတ်စက်ကြီးဘေးတွင်ရှိနေသည့် ဓာတ်ပြားချပ်တွေကို ကြည့် ၍ နွယ်နွယ်က စာအံ့တုကြံပြောမိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါတွေက ဒေါ်လှစန်းကြည် အမြဲတမ်း ဖွင့်နေတဲ့ဓာတ်ပြားတွေပဲ၊ အားလုံး အလွမ်းအဆွေးသီချင်းတွေချည်းပဲ၊ ကြည့်ရတာ ဒေါ်လှစန်းကြည်ဟာ ဘာဘဦးဖောက်ကရဲ့လက်ထဲကို ရောက်နေပေမယ့် သူ့စိတ်တွေကတော့ အမြဲတမ်း သူ့ချစ်သူ ကိုစော် မင်းသီပဲ ရောက်နေတဲ့ပုံပေါ်တယ်လေ”

မခင်လေးက ရှင်းပြ၏။

“ဒီဓာတ်စက်ကြီးက အခုကော ဖွင့်လို့ရသေးသလား”

“ရတယ် အကောင်းကြီးပဲ ဥစ္စာ၊ ဒီတိုင်ကပ်နာရီလိုပဲပေါ့”

ထိုမျှ နှစ်တွေကြာပြီးသည့်တိုင် ဤရတနာသိခံစံအိမ်ကြီးထဲမှ တိုင်ကပ်နာရီကော ဓာတ်စက်ပါ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေဆဲ အကောင်း ပုံကတိရှိနေဆဲဆိုသည့်အဖြစ်ကတော့ အင်မတန်အံ့အားသင့်ဖို့ကောင်း နေသည်အမှန်၊

နွယ်နွယ်သည် ဓာတ်စက်ကြီးပေးတွင်တင်ရှိနေသည့် ဖုန်မှုန့်

တွေကိုလက်ဖြင့်အသာသပ်ချလိုက်သည်။ လက်မှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း
ကပ်ငြိလာ၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာပုတ်သပ်လိုက်၏။

“ကဲ သွားစို့ညီမ”

နွယ်နွယ်က မခင်လေးကိုပြောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်သို့ထွက်လိုက်ကြ၏။

တံခါးသော့ခတ်သည်။

“မမ ပြောထားတာမမှေ့နဲ့နော်၊ ဒီသော့ကို နောက်တစ်ချောင်း
အမြန်လုပ်ပေး။ ဒါဆို နောက်တစ်ခါ ညီမ အဘဦးဘမောင်ရဲ့အခန်း
ထဲကို ဝင်ဖို့မလိုတော့ဘူး”

နွယ်နွယ်က ထပ်မံသတိပေး၏။

မခင်လေးက ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြုကာ သော့ကိုယူပြီး
ရှေ့ကနေထွက်သွား၏။

နွယ်နွယ်က နောက်မှအသာလိုက်ခဲ့သည်။

နွယ်နွယ်ဦးနောက်ထဲမှာတော့ နံရံထက်မှာ မြေဖြူနှင့် ရေး
သားထားသည့် ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ ကဗျာလိုလို စာလိုလိုအရေး
အဖွဲ့တွေက တွယ်ငြိပြီးပါလာ၏။

“အသက်ပင်သေစေ

တစ်သက်မကျေ

ကမ္ဘာမြေတစ်ဆုံး

ရှောင်လေပုန်းဦးတော့

ဆယ်သက်ဆယ်ကမ္ဘာ

လိုက်လို့ရှာမည်

ဒီဘဝတင်မက

ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း

လက်စားချေရပါလို့၏။

အခန်း (၁၅)

အထိအတွေးအားစစ်

အောက်သို့ရောက်သည်နှင့်

မခင်လေးသည် နွယ်နွယ်ဆီကငွေယူကာ သော့နောက်တစ်
ချောင်းဖန်တီးဖို့ အပြင်သို့ထွက်သွား၏။

နွယ်နွယ်သည် အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့
စဉ် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ညဖက်ရက်သည် ဝတ္ထုတိုစာအုပ်ကို ယူဖတ်
နေမိသည်။

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ရင်း မျက်လုံးအစုံမှာ ငိုက်မျဉ်းလာပြီး
မေ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားလျက်
သား အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းထွက်နေသည့်အဖြစ်ကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သတိမထားမိလိုက်။

သည်စဉ်မှာပင်

နူးပြင်ပေါ်သို့ အေးစက်စက်အရာတစ်ခုလာရောက် ထိတွေ့
သောကြောင့် နွယ်နွယ်၏ရင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ရုတ်တရက်
မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဦးစွာ

မိမိ၏မျက်နှာပေါ်သို့ စီးမိုးရွာခဲ့ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံကို
တွေ့ရ၏။ ထိုမျက်လုံးအစုံသည် လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ မျှမရှိ တည်ငြိမ်လွန်း
လှ၏။ ကြောင်စိစိနိုင်လှသည့်မျက်လုံးမျိုး။

နဂိုကမှ အားနည်းသလိုဖြစ်ပြီး သွေးလန့်နေသည့်နွယ်နွယ်
သည် အယောင်ယောင်အယမ်းယမ်းဖြင့် လန့်အော်မိဟန်ပြင်လိုက်
မိသည်။

ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ်မှာပင်

လက်တစ်ဖက်က နွယ်နွယ်ပါးစပ်ကို လာရောက်ပိတ်လိုက်ရာမှ
တစ်ဆက်တည်း

“မမ မအော်ခဲ့လေ ကျွန်မလွင်မိုးမြင့်ပါ”

စကားပြောသံကိုကြားလိုက်ရတော့မှပင် မိမိအား စီးမိုးရွာ
ကြောင်စိစိမျက်လုံးအစုံဖြင့် ချုံ့ကြည့်နေသူမှာ လွင်မိုးမြင့်ဖြစ်မှန်း သိ
လိုက်ရတော့၏။

အခုန်မြန်နေသည့် ရင်တည်ငြိမ်သွားသည်။

ရုတ်တရက်လှုပ်ရှားသွားသည့် စိတ်တို့ကအေးဆေးသွား၏။

“ဟင် ညီမလေးလွင်မိုးမြင့် ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”
ကသောကမျောလေးပဲ လူးလဲထထိုင်ရင်း မေးလိုက်မိသည်။
ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားသည့် ညမဖတ်ရဆိုသည့် ဝတ္ထုတို
စာအုပ်က ဘေးသို့ကျသွား၏။

လွင်မိုးမြင့်သည် ခုတင်မှာ တင်ပါးစောင်းဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မသိပါဘူး၊ မမ နေထိုင်များမကောင်းဘူးလားလို့ အသက်
ရှူသံပြင်းလိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ၊ အဲဒါနဲ့ စိတ်ပူလာနဲ့ မမရဲ့နဖူး
ကိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း နဂိုအတိုင်းပဲ၊ အင်း မမက ဒီလိုစာအုပ်
တွေဖတ်ပြီး အိပ်မက်နဲ့နပန်းလုံးပြီး အသက်ရှူပြင်းနေတာနဲ့တူတယ်”

လွင်မိုးမြင့်က ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း မှတ်ချက်ပေး၏။

“အင်း ညည်းရဲ့လက်ကလည်း အေးလိုက်တာ တကယ့် ရေခဲ
တုံးကြီးတစ်တုံး နဖူးပေါ်လာသလားတောင်ထင်မိတယ် မြန်းခနဲဆို
တော့ စိတ်သဲမှာ တော်တော်ထိတ်သွားမိတယ်၊ အခန်းထဲကို လူဝင်
လာလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်မိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ချလက်ချနဲ့
အိပ်နေမိတာ”

“လွင်လည်း မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဆေးကြောစရာရှိတာတွေ ဆေး
ကြောပြီး ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဒီဘက်ထွက်လာတာ၊ ရေကိုင်ထားတော့
လွင့်ရဲ့လက်က အေးနေမှာပေါ့လေ၊ ဒီရောက်တော့ အခန်းတံခါး
ပွင့်နေတာတွေတာနဲ့ အခန်းထဲဝင်လာတာ”

မိမိအခန်းတံခါးပိတ်ဖို့ မေ့သွားသည်ပဲဖြစ်မည်။

ဆံ့နွယ်ဆံ့စများ နဖူးပေါ်ဝဲကျလျက် အဝတ်အစားများ အကျော
ကျောအတွန့်တွန့်ဖြစ်နေသည့် နွယ်နွယ်ကိုကြည့်၍ လွင်မိုးမြင့်က မျက်
နှာထားတည်တည်ဖြင့်

“မမကို တစ်ခုတော့ သတိပေးထားရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဒီရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးမှာနေရင် အနေတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊
အနေမတတ်ရင်တော့ ကိုယ်တင်မကဘူး၊ ဒီခံအိမ်ကြီးထဲမှာရှိနေတဲ့
လူတွေပါ အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ သိထား
ဖို့လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

လွင်မိုးမြင့်၏လေသံသည် တင်း၏။ မာ၏။ ခြိမ်းခြောက်သည့်
အရိပ်အယောင်တွေ သိသိသာသာကြီးရောယှက်နေ၏။

နွယ်နွယ်သည် လွင်မိုးမြင့်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိသည်။

မိမိအား တန်ပြန်စိုက်ကြည့်နေသော လွင်မိုးမြင့်မျက်လုံးအစုံ

နှင့် ရင်ဆိုင်တိုး၏။

လွင်မိုးမြင့်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မူမမှန်သည့်အရိပ်အယောင်
တွေ သိသိသာသာဖြတ်သန်းလျက်ရှိ၏။

မိမိအား လွင်မိုးမြင့်ပြောပြခဲ့သည့် စကားကိုပြန်လည်အမှတ်ရ
သည်။

ဦးလေးမောင်က သူမအား စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် ပြသရန်
ဒေါ်လွင်လွင်မော်အား အကြံပေးခဲ့သည်ဆိုသည့်စကား။

လွင်မိုးမြင့်သည် စိတ်ရောဂါဝေဒနာခွဲကပ်နေသူတစ်ယောက် ပဲလား။

“ညီမလေး လွင်မိုးမြင့်က မမကိုခြိမ်းခြောက်နေတာများလားကွယ်”

နွယ်နွယ်သည် ပြုံးပျက်နှာလေးဖြင့်ပင် တည်ငြိမ်စွာပြန်မေးလိုက်၏။

လွင်မိုးမြင့်သည် နှုတ်ခမ်းကိုလိမ်တွန့်စွာပြုံးလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“မမကို လွင်ကဘာဖြစ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ရမှာလဲ၊ ရန်သူကြီးတွေမှ မဟုတ်တာ၊ လူချင်းတောင်မှ မနေကုန်မှ စတွေ့ကြတာ”

“မသိဘူးလေကွယ်၊ ညီမလေး လွင်ရဲ့လေသံက မမကို ခြိမ်းခြောက်နေသလိုပဲ”

“လွင်က ခြိမ်းခြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သတိပေးနေတာ၊ မမတို့ ဒီကနေ့မနက် ဘာလုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိမှာပေါ့”

နွယ်နွယ် ပျက်စိပျက်နှာပျက်သွား၏။
လွင်မိုးမြင့်က ဆက်လက်ပြောသည်။

“မမက မနေ့ကမှ ဒီကိုရောက်လာတာ၊ လွင်တို့က ဒီမှာနေခဲ့တာ နှစ်တွေအတော်ကြာနေပြီ၊ လွင်တို့ရဲ့မိသားစုက အားလုံးအေးဆေးနေပြီး တည်ငြိမ်နေပြီ၊ အဲဒါကို မမရောက်လာမှ လွင်တို့

မိသားစုတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ရမယ့်အဖြစ်မျိုးတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဒေါ်လှစန်းကြည်ရဲ့အခန်းဟာ ကျိန်စာမိနေတဲ့အခန်းဆိုပြီး အားလုံးသိထားကြတယ်၊ သူ့အခန်းကိုတယ်သူမှမဖွင့်ခဲ့ကြဘူး၊ ဖွင့်မိရင်လည်း တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ဒုက္ခတွေ့ရတော့တာပဲ၊ ဒေါ်လှစန်းကြည်ဟာ မသေခင်က ဘာဘဦးစေတိကအပေါ်မှာ အရမ်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အပြုံးအတေးထားခဲ့တာ၊ သူ့အပြုံးအတေးက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးပျက်သုဉ်းသွားတာတောင် ပြေပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့ပစ္စည်းအကုန် ရှိတယ်၊ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ နှစ်တွေသာ ကြာလာတယ်၊ သူ့အခန်းထဲက တိုင်ကပ်နာရီကြီးကတော့ ဒီကနေ့ထက်ထိ အချိန်မှန်အသံပေးနေတုန်းပဲ၊ ပြီးတော့ လူတချို့က ပြောကြတယ်၊ သူ့အခန်းထဲကနေ ငိုသံကိုလည်း ကြားရတယ်၊ သီချင်းဆိုသံကိုလည်း ကြားရတယ်၊ တစ်ခါတလေ ခြေကျင်းသံတချွင်ချွင်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကနေတဲ့အသံကို ကြားရတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေ တကယ်လား၊ တကယ်မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဝိညာဉ်ဟာ သူ့အခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေပါစေ၊ အပြင်ကို ထွက်မလာပါစေနဲ့ ဒါကြောင့် ဘာဘဦးဘမောင်ကော ဖေဖေပါ အဲဒီအခန်းတံခါးကိုအပြိတ်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တံခါးကိုသော့ခတ်ထားခဲ့ကြတာ၊ အဲဒါကို မမတို့တက်ကချိုးဖောက်လာရင်တော့ မမနဲ့ခင်လေး ဒေါ်လှစန်းကြည်ရဲ့အခန်းထဲဝင်ကြည့်တာ လွင်သိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ ဘာဘတို့တော့ မသိသေးဘူး။

သူတို့သိသွားကြရင်တော့ အားလုံးပြဿနာတက်ကုန်တော့မှာပဲ။ ဒီ တစ်ကြိမ်တော့ လွင် ဘယ်လူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် ဆိုရင်တော့ လွင်လည်း သည်းခံမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မမတို့က ဒေါ်လှ စန်းကြည်ရဲ့ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီရက်ထဲမှာ ဒီရတနာ သိခံအိမ်ကြီးမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ထူးခြားလာလိမ့်မယ်။ မယုံရင် ကြည့်နော်”

အတိတ်နိမိတ်ပြနေတာလေလား။

ခြိမ်းခြောက်သည့်စကားလေလား။

သေသေချာချာမသိရသော်လည်း လွင်မိုးမြင့်သည် စကား တွေ တရုတ်တလျားပြောပြီးနောက် နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ အခန်း ထဲကနေ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ခွယ်ခွယ်မှာသာ နားထဲတွင်စကားသံတွေလျှံပြီး ရင်မော့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ ဝိညာဉ်သည် ထိုအခန်းထဲတွင်ရှိနေဆဲ။

ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ ဝိညာဉ်ကိုအပြင်သို့မထွက်အောင် တံခါး ပိတ်ပြီး အပြင်ကနေ သော့ခတ်ထားခဲ့သည်မှာ နှစ်နှင့်ချီကြာနေပြီ။

ထိုအခန်းတံခါးကိုဖွင့်မိလျှင် ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ဝိညာဉ်သည် အပြင်သို့ထွက်လာပေလိမ့်မည်။

ရတနာသိခံအိမ် မိသားစုကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။

အငြိုးအတေးကြီးသည် ဒေါ်လှစန်းကြည်၏ဝိညာဉ်သည် ရတနာသိခံအိမ်ထဲမှာရှိနေသည့်လူတွေကို ပြဿနာရှာလိမ့်မည်။

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

လွင်မိုးမြင့်ပြောသွားသည့်စကားတို့သည် အမှန်တကယ် လက် တွေဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ခက်သည်က

မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း တမလွန်ဝတ္ထုများကို အဖတ်များသူ၊ စိတ်နယ်လွန်စာတ်လမ်းတွေကို အဖတ်များနေသူ။

မိမိအဖို့လည်း ထိုကိစ္စတွေကို ယုံရအခက် မယုံရအခက်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ

မိမိနှင့်မခင်လေး ထိုအခန်း တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့သည် အဖြစ်ကို လွင်မိုးမြင့်ကတော့ သိသွားခဲ့လေပြီ။

သူနှုတ်ဖွလိုက်လျှင် ပြဿနာက မိမိတို့ဘက်သို့ ခြေဦး လှည့် လေတော့မှာသေချာ၏။

မခင်လေးရောက်လာ၏။

မခင်လေးလက်ထဲတွင် သော့တံနှစ်ချောင်းပါလာ၏။

တစ်ချောင်းကို ခွယ်ခွယ်အားလှမ်းပေး၏။

“မမနွယ်ရယ် ပြဿနာတော့ တက်တော့မယ် ထင် ကယ်”

မခင်လေးက မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်းဖြင့် အစမရှိ အဆုံးမရှိပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမနွယ်နဲ့ အပေါ်ထပ်တက်တဲ့ကိစ္စကို မမလေးလွင်မိုးမြင့် သိနေတယ်။ အပြင်ဘက်မှာတွေ့လို့ ညီမကိုတောင် ကြပ်ကြပ် သတိထားဆိုပြီး လက်ညှိုးငါးငါးထိုးပြီးပြောလိုက်သေးတယ်”

လွင်မိုးမြင့်သည် မခင်လေးကိုပင် သတိပေးသွားခဲ့လေပြီကော။

“အေး မမကိုလည်း လာပြောသွားပြီး ခေါင်းထဲ မထားပါနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဦးနှောက်ကျပ်ပြည့်မယ့်ပုံပေါ်ဘူး။ ဘာဘာအောင်ရဲ အခန်းထဲက သော့ကိုသာပြန်ပြီး သွားထားလိုက်တော့၊ ပြီးတော့ သိပ်ပြီးကူကြွေပျက်မနေနဲ့ ကိုယ် ဘာမှမလုပ်သလို ခပ်တည်တည်နေ ကဲ သွားတော့”

မခင်လေးထွက်သွား၏။

နွယ်နွယ်သည် လက်ထဲကသော့ကို ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်၏။

နွယ်နွယ်သည် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းအတွေးပလုပ်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မခင်လေး ထွက်သွားလို့ သိပ်မကြာလိုက်။

မိုးသူအခန်းထဲသို့ ပင်ရောက်လာ၏။

“ဟယ်လို့လဲနွယ် အခန်းအောင်းလှချည်လား။ နွယ် ထွက်လာမလားဆိုပြီး ကိုမိုးက အခန်းထဲကနေ စောင့်နေလိုက်ရတာ”

မိုးသူသည် နှုတ်မှပြောရင်း နွယ်နွယ်သော့မှပင်ထိုက်၏။

နွယ်နွယ်ပခုံးလေးကို အသာနှမ်း၏။

နွယ်နွယ်က သဘောကျသလိုပြုံးကာ

“မသိပါဘူး။ ကိုမိုးကအခုထက်ထိ ဒေါသထွက်နေတုန်းပဲလား။ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလားလို့ ထင်နေတာ”

“နွယ်ကလည်း ကိုမိုးနဲ့ပေါင်းလာတာပဲ ကြာလှပြီ။ ကိုမိုးရဲ့ စိတ်ကိုအခုထက်ထိ မသိသေးဘူးလား။ ကိုမိုးက ကလေးစိတ်နဲ့ လူကြီးကိုယ်လေ”

မိုးသူက ရွတ်နောက်နောက်လေသံနှင့်ပြော၏။

“အင်း အစကတည်းက အဲသလိုမှန်းသိရင် လက်မထပ်ပါဘူး။ နွယ်ဘာသာနွယ် တစ်ယောက်တည်းနေပါတယ်။ အခုတော့ ကလေးတစ်ယောက်မှမရင်ကတည်းက ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကလေးတစ်ယောက်လို နေရာတကာ လိုက်လျောနေရမယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာလဲ နွယ်က နောက်ဆုတ်ချင်နေပြီလား”

နွယ်နွယ်ကနှုတ်မှအဖြေမပေးဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်၏။ ဖူးဖူးအိအိနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကတော့ ပြုံးရောင်သန်းလို့။

“ကဲ ဒီလောက်တောင် နောက်ဆုတ်ချင်တဲ့မိန်းမ၊ နောက်ဆုတ်လို့မရအောင် အချစ်လက်ထိတ်ခတ်ထားမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

မချင့်မရဲလေသံနှင့် ပြောရင်း မိုးသူသည် နွယ်နွယ်၏ကိုယ်လေးကို တွန်းလှဲချဖို့ပြင်၏။

နွယ်နွယ်သည် မိုးသူ၏ရင်ဘတ်ကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိတွန်းထားလိုက်၏။

“ဟိုးဆရာ ဟိုး ကိုဖိုးက အရမ်းကို သတိမေ့တတ်တာပဲနော်၊ နွယ် ခဏလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါရစေဦးလို့ ပြောထားတဲ့ ဥစ္စာကို ဇွတ်လုပ်ချင်နေတော့တာပဲ”

နွယ်နွယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။
မိုးသူသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း လေယူတွေကိုမှုတ်ထုတ်ကာ

“ဟား ကိုယ်ရထားတဲ့မိန်းမတောင်မှ ကိုယ့်အပေါ်မှာ လိုက်လျောမှုမရှိတော့ပါလား။ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလိုဖြစ်မယ် မှန်းသိရင် အစကတည်းက နွယ်ကိုဒီခေါ်မလာပါဘူး။ ဒီရောက်တော့မှ နွယ်က အကျင့်ပျက်ပြီးသစွာဖောက်သွားတာ”

ပြောသွားပုံလေးက တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်း၏။ မုန့်မရသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်က မကျေမနပ်လေသံဖြင့်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။

သည်စဉ်မှာပင်
အခန်းအပြင်ဘက်ဆီမှ ဆူညံသံတွေကြားလိုက်ရ၏။
ဒေါသတကြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေမနပ်ပြောဆိုနေသည့်အသံဖြစ်၏။

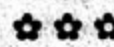
“အပြင်မှာ ဖေဖေဘာတွေဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး။ ဘယ်သူ

တွေကိုမကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကြိမ်းလားမောင်းလားလုပ်နေပြန်ပြီလဲမသိဘူး”

မိုးသူသည် တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်သလို မကျေမနပ်ပြောဆိုရင်း နွယ်နွယ်အပါးကနေ ခွာသွား၏။ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်သွား၏။

နွယ်နွယ်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွား၏။
အသက်ရှူရသည်မှာလည်း ဝဝလင်လင်မရှိတော့သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အင်း သော့ပြဿနာတော့တက်ပြီဟုလည်း စိတ်ထဲက တွေးသိလိုက်၏။

အခန်း (၁၆)

သော့ပျောက်တဲ့ ပြဿနာ

လက်မှန်မဆွဲကတည်းက မှတ်ထင်ထားသည့်အတိုင်းပဲဖြစ်ပါ
၏။

ဦးဘမောင်သည် သော့ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အော်ကြီးဟစ်
ကျယ်ပြီးကို ကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိ၏။

“ဘယ်သူတွေ ငါ့အခန်းထဲဝင်တာလဲ၊ သော့ကိုဘယ်သူယူ
သွားတာလဲ၊ ငါမရှိတဲ့အချိန် အခုလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။
သူ့ခိုးကျင့်သူခိုးကြံ ကြံတာပဲ၊ ငါတို့မသိအောင်ကျိန်စာသင့်နေတဲ့
အခန်းထဲကိုခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဝင်ဖို့ ဒီသော့ကိုယူသွားတာ သိပ်
သေချာတယ်”

နွယ်နွယ်သည် မျက်မှောင်ကိုသာကြည့်လိုက်မိသည်။

မခင်လေးသည် သော့ကိုအချိန်မီ ဦးဘမောင်၏ခေါင်းအုံး
အောက်ထဲသို့ပြန်မှထားရဲ့လားဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ ဖေဝေဝေဖြစ်
သွား၏။

မကျေမနပ်ဖြင့် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်နေသည့် ဦးဘ
မောင်၏ အော်သံကြောင့်ထင်သည်။

ရတနာသိင်္ခံအိမ်၏ မိသားစုအားလုံးခန်းမဆောင်ကြီးထဲ သို့
စုရုံးရောက်ရှိလာကြတော့၏။

ဦးလေးမောင်၊ ဒေါ်တင်တင်မိုး၊ ဒေါ်လွင်လွင်မော်၊ လွင်မိုး
မြင့်၊ မခင်လေး၊ မိုးသူနှင့်နွယ်နွယ်တို့ဖြစ်သည်။ ကျန်သည်က တစ်
ယောက်တည်း။ ဝင်းမြင့်ဖြစ်၏။ ဝင်းမြင့်သည် ညနေစောင်းမှပြန်
ရောက်မည်ထင်သည်။

“တာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဘာပြဿနာတွေတက်နေလို့
လဲ”

ဦးလေးမောင်ကမေးသည်။

ဦးဘမောင်သည် ဦးလေးမောင်အား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်
လှမ်းကြည့်လျက်

“ငါ့အခန်းထဲကို ငါတို့မရှိတဲ့အချိန်တစ်ယောက်ယောက် ဝင်
ပြီး ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်ကသော့ကို ဝင်ယူသွားတယ်ကွ၊ ယူသွားတဲ့
လူကဘယ်လိုအကြံနဲ့ ယူသွားတာလဲတော့မသိဘူး၊ တကယ်လို့များ
ဟိုပိတ်ထားတဲ့အခန်းကိုသွားပြီးဖွင့်မိလို့ကတော့ ရတနာသိင်္ခံအိမ်

ထဲက လူတွေကတော့တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြဿနာတက်တော့မှာ သေချာတယ်။ နောက်ဆုံးအသက်တောင်ပါသွားနိုင်တယ်။ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ အရင်တုန်းကဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒီကနေ့ ဒီအချိန်မှာ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့အားလုံးလည်းအသိပဲ။ ပြဿနာ ဆိုတာ မရှာရင်သူဟာနဲ့သူအေးဆေးတယ်။ အေး ပြဿနာ ကို သွားပြီးရှာလိုကတော့ အားလုံးမီးခိုးကြွက်လျှောက်ဖြစ်ကုန် တော့မှာပဲ”

မခင်လေးသည် သိသိသာသာမျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

မလုံမလဲအကြည့်ဖြင့် နွယ်နွယ်ဘက်ဆီသို့လည်း လှမ်း၍ လှမ်း၍ကြည့်နေ၏။

မခင်လေးသည် သော့ထားဖို့အခွင့်အရေးမရလိုက်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ပြဿနာတက်လာခြင်းလား။

နွယ်နွယ်က အချက်ပေးသလိုမသိမသာခေါင်းဆတ်ပြလိုက် ရာ မခင်လေးက ဦးခေါင်းကိုမသိမသာညှိတံ့ပြ၏။

အဓိပ္ပါယ်က သော့ကို အခန်းထဲမှာပြန်ထားလိုက်ပြီဆိုသည် သဘော။

သို့ဆိုပါမူ

ဦးဘမောင်က ဘာကြောင့်သော့ပျောက်သည်ဟု အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ဖြင့်ပြောဆိုနေရသနည်း။

အချွတ်အချော် အမှားအယွင်းတစ်ခုခုတော့ မလွဲဝေကန် ရှိ နေပြီထင်သည်။

“သော့ကိုလုံးဝမတွေ့တော့တာလား အဘ”

ထို မေးခွန်းကိုဝင်ရောက်မေးလိုက်သူက အခြားသူမဟုတ်၊ မခင်လေးဖြစ်သည်။

ဦးဘမောင်၏ အာရုံကမခင်လေးဘက်သို့ကျရောက်သွား လျက်။

“တွေ့တော့တွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တွေ့တဲ့သော့က နဂိုသော့ မဟုတ်ဘူး။ ပုံစံတူလုပ်ထားတဲ့သော့ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက် ယောက်က သော့အတူလုပ်ထားလိုက်တာ။ နောက်မှ မှားပြီးတော့ သော့တုကို ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ လာထားလိုက်တာ”

ဦးဘမောင်ပြောတော့မှပင် လယ်ပြင်မှာဆင်သွားသကဲ့သို့ ရှင်း ခနဲကွင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

တကယ်တော့

မခင်လေးသည် သော့အစစ်ကို သူ့လက်ထဲထည့်ပေးကာ သော့အတုကို နဂိုနေရာဖြစ်သည့် ဦးဘမောင်၏ခေါင်းအုံးအောက် တွင် သွား၍ထားမိခြင်းဖြစ်၏။

အစစ်နှင့်အတုသည် မည်မျှပင်တူအောင်ဖန်တီးထားသည် ဆို စေ ကွာခြားမှုလေးတွေတော့ ရှိစမြဲပင်။

ဒါကြောင့်လည်း

သော့အစစ်ကို အမြဲတစေကိုင်တွယ်နေသည့် ဦးဘမောင်သည် အစစ်နှင့်အတုကို ချက်ချင်းခွဲခြားသိမြင်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်၏။

အဖြစ်ကတော့ ပြောမပြချင်တော့။

ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ရမည့်အဖြစ်ရယ်ပါ။

“နောက်ဆုံး ဒီပြဿနာက ဘယ်မှတက်မလဲသိလား။ သော့ တုလုပ်ပေးတဲ့လူအပေါ်မှာ အပြစ်ကျသွားနိုင်တယ်။ သူ တစ်ခုခု ဖြစ် သွားနိုင်တယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ကျိန်စာက အင်မတန်ကြောက် ဖို့ကောင်းတယ်။ ငါတော့ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်။ ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗကို ပြန်ပင့်ပြီး တစ်ခုခုပြန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဦးဘမောင်သည် ငိုမလို ရယ်မလိုမျက်နှာကြီးနှင့်ပြောရင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားသကဲ့သို့ ဆိုဟာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက် တော့၏။

‘ခုံး ဂလွမ်း ဂလွမ်း’

မီးဖိုခန်းဘက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ရာပြုတ်ကျကာ ကွဲသံရသံတွေ ကြားလိုက်ကြ၏။

ခန်းမဆောင်ထဲတွင်ရှိနေသည့် လူတွေအားလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြစ်သွား၏။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြ၏။

အဖြေရှာသည့်အကြည့်မျိုး

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ ပြဿနာကတော့ စလာပြီ။ မီးဖိုခန်း ထဲကို တစ်ယောက်ယောက်ယောက်ဝင်နေပြီး ခွက်တွေပန်းကန် တွေကျသံကွဲသံတွေ ကြားကြတယ်မဟုတ်လား”

ဦးဘမောင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။

မိုးသူကတော့မူ

“ဖေဖေကလည်း ကြောင်တိုးလိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကြွက်တိုးလိုဖြစ်ဖြစ် ကျွဲကွဲသံတွေဖြစ်မှာပါ။ အလကားနေရင်း စိုးရိမ်စရာမရှိ စိုးရိမ်မ နေစမ်းပါနဲ့ ဖေဖေရာ”

တစ်ယုတ်ချင်းမှာပင် ဦးဘမောင်၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီ စပ်စပ်ဖြစ်သွား၏။

ထိုင်နေရာမှ ပြန်ထရပ်လိုက်ပြီး။

“မင်းပါးစပ်ကို ဖိတ်ထားစမ်း။ ပေါက်ကရတွေလျှောက် မပြော စမ်းပါနဲ့။ မင်း ဒီရတနာသိင်္ဃံအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့ ဒီစကားတွေပြောနေတာလဲ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ လျှောက်ပြောနေတာနဲ့ ဒီကလူတွေအားလုံး ခုကွတွေ့ကုန်တော့မှာပဲ။ မင်းကြောင့်နဲ့တော့ ခက်သေးတယ်”

ဦးဘမောင်နှင့်မိုးသူတို့ကတော့ သားအဖသာဆိုရသည်။ စိတ် ထားကတော့မူ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း။ အမြင်ချင်း လုံးဝမတွေ့ ကြ။

မိုးသူ မီးဖိုခန်းဆီသို့ခြေလှမ်းကြကြီးတွေဖြင့် လှမ်းခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲဝင်ကြည့်၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျွန်ကွဲကြေနေသော ပန်းကန် အချို့ကိုတွေ့ရ၏။ ကျိန်ခနဲအသံကြောင့် မျက်လုံးအကြည့်က အပေါ် သို့ရောက်သွား၏။ ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသော ကြွက်

နှစ်ကောင်ကိုတွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ စင်ကလေးပေါ်တွင် အဆိပ် ကြွက်သတ်ဆေးဆိုသည့်စာတန်းစက္ကူပတ်နှင့် ပုလင်းငယ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ဤ ရတနာသိမ်စံအိမ်ကြီးထဲတွင် ကြွက်သတ္တဝါတွေအလွန်ပေါများပုံရ၏။

ကြွက်သတ်ဆေးကိုသုံး၍ နှိမ်နင်းနေကြပုံရ၏။

ဒါကြောင့်လည်း

ကြွက်သတ်ဆေးကို အဆင်သင့်ဆောင်ထားသည်ပဲ ဖြစ်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

ပန်းကန်စင်ပေါ်မှ ကြွေပန်းကန်ပြားတွေကျကွဲခြင်းသည် ထိုကြွက်သတ္တဝါတွေကြောင့်ပဲဖြစ်မည်ထင်သည်။

ထိုထက်ပိုပြီး မည်သည့်အရာကိုမျှမတွေ့ရချေ။

မိုးသူပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

“မီးဖိုခန်းထဲမှာတော့ ကြွက်တွေသောင်းကျန်းနေတာတွေ့ရတာပဲ။ တခြားထူးခြားတာဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။”

“မင်းနဲ့တော့ ခက်နေပြီမိုးသူ။ ဝိညာဉ်တို့ သရဲတို့ဆိုတာမျိုးက လူမြင်ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ လူမဖြစ်နိုင်တဲ့အနေအထားမှာ ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ တို့တစ်တွေအားလုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သော့ယူသွားတဲ့တို့အထဲကတစ်ယောက်ယောက်ကတော့ အဲဒီအခန်းကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ပြီး

တာ သေချာသွားပြီ။ ဒါကြောင့် ပဏာမအနေနဲ့ တို့ကို ပညာပေးတာပဲဖြစ်ရမယ်။ အင်း နောက်ထပ် ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ထင်ပြီး ကြုံရဦးမယ် မသိဘူး။ ခက်တော့တာပဲ”

မိုးသူက ဘယ်သို့ပင်အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြစေ။

ဦးဘမောင်ကတော့ တစ်ယူသန်အစွဲအလမ်းကြီးနေဆဲဖြစ်သည်။ အယူသီးနေဆဲဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်နှင့်ကျိန်စာဆိုသည့်အရာကို တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်သည်။

“သမီးတော့ ဒီရတနာသိမ်စံအိမ်ကြီးထဲမှာနေရတာကြောက်ချင်လာပြီ။ ဒီစံအိမ်ထဲကနေ ထွက်ပြေးချင်တဲ့စိတ်တောင် ပေါက်နေပြီ။ ပိတ်ထားတဲ့အခန်းကို ဖွင့်ပြီးဝင်တဲ့လူက ဝင်နေပြီ။ ဒီပြဿနာက သေးမှာမဟုတ်ဘူး”

လွင်မိုးမြင့်ကလည်း တစ်မှောင့်။

သည်စကားတွေကို ဆိုစဉ်က လွင်မိုးမြင့်၏မျက်လုံးအကြည့်သည် နွယ်နွယ်သိသို့ကျရောက်နေ၏။

သူတို့ သူတို့တစ်တွေ၏စကားတွေကြောင့် နွယ်နွယ်စိတ်ထဲမှာပင် တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာ၏။

ရွှေမင်းသမီး၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိသည့် မိမိအား ရွှေမင်းသမီး၏ဝိညာဉ်မှာ လာရောက်ပူးကပ်လေမလားဟုလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်မိသည်။

ကျောချမ်းချင်သလို တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထပြီး

စိန်အေးချင်သလိုပင်ဖြစ်လာမိသည်။

မသိမဆိုင် ထိုအခန်းထဲမှာတွေ့မြင်ဖတ်ခဲ့ရသည့် ကဗျာလိုလို စာလိုလို စာကြောင်းတွေက နွယ်နွယ်ဦးနှောက်ထဲသို့ အလိုလို ဝင်ရောက်လာ၏။

ထို့ထက်မှာမူ

ကကြီးဆင်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကလည်း မျက်စိထဲတွင် တရစ်ဝဲဝဲပေါ်လာသည်။

ဦးခေါင်းထဲမှာ တစ်စစ်စစ်ဖြင့် ထိုးကိုက်ချင်လာ၏။

မျက်စိအမြင်မှာလည်း ဝေဝါးချင်လာ၏။

“နွယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နွယ်နွယ်အရိပ်အက်ကိုကြည့်နေသည့် မိုးသူကမေး၏။

နွယ်နွယ်သည် နားထင်နှစ်ဖက်ကိုလက်ဖြင့် ဖိထောက်ထား

လျက်

“ခေါင်းထဲမှာ မူးနှောက်နှောက်နဲ့ မျက်လုံးတွေပြာချင်နေတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း အခန်းထဲဝင်ပြီး အနားယူလိုက်လေ”

မိုးသူက စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြော၏။

“နွယ်စိတ်ညစ်တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူးကိုမိုးရယ်၊ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုခေါင်းတွေနှောက်နှောက်သွားတတ်တယ်”

“အခု ကိစ္စကနွယ်နဲ့ ဘာမှပတ်သက်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာ

စိတ်ထိခိုက်စရာရှိလို့လဲ၊ နွယ်နဲ့ဘယ်လိုမှမဆိုင်တဲ့ကိစ္စအတွက် ဘာဖြစ်လို့ အလကားနေရင်း စိတ်ထိခိုက်နေရတာလဲ”

အကြောင်းရင်းမှန်လို့ မသိသေးသည့် မိုးသူကနွယ်နွယ်အား စိတ်သက်သာရာသက်သာစေကြောင်း ပြောင်းပြန်။

နွယ်နွယ် ဘာမှပြန်မပြော

လူအုပ်ကြီးထဲက အသာထွက်ခဲ့၏။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ဒေါ်တင်တင်မိုးက လှမ်း၍မေး၏။

လူအားလုံး၏အာရုံက နွယ်နွယ်ထံ ရောက်လာ၏။

“ဟုတ်တယ် မေမေ သမီးခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်း ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဆေးသောက်မလား”

နွယ်နွယ်က ဦးခေါင်းကိုအသာယမ်းခါပြုလျက်

“ကိစ္စမရှိဘူး မေမေ သမီးဆေးမသောက်တော့ဘူး၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး ခဏလောက်လှဲနေလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း အခန်းထဲဝင်ပြီးလှဲနေလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

ဒေါ်တင်တင်မိုးနှင့် နွယ်နွယ်တို့ကိုကြည့်၍ လွင်မိုးမြင့်သည် နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာမဲ့လိုက်၏။ အခုမှ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကောင်းနေလိုက်တာဆိုသည့် သဘောမျိုး။

မိုးသူက ဖေးဖေးမမဖြင့် နွယ်နွယ်ကိုခေါ်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲ သို့အရောက် ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလျောင်းစေသည်။

“နွယ် စိတ်မပျက်ဘူးလားဟင်”

မိုးသူက ဂရုဏာသက်စွာမေး၏။

“ဟင့်အင်း မပျက်ပါဘူး။ နွယ်နေတတ်ပါတယ်။ အခုလို ရုတ် ရုတ် ရုတ်ရုတ်နဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင် ပျော်စရာကောင်းသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ နွယ်က နဂိုကတည်းက ခဏခဏခေါင်းမူးတတ်တာ ခက် တယ်”

“အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိနဲ့ဆင်ခြင်ပြီးနေ ပေါ့ကွယ်။ နွယ်ဘေးမှာ ကိုယ်နေပေးရဦးမလားဟင်”

နွယ်နွယ်က မိုးသူ၏လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်လျက်

“ရပါတယ် ကိုမိုး။ နွယ်တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုမိုးလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်နေပါ။ စာဖတ်ချင် ရင်လည်း သွားပြီးဖတ်နေပါ။ နွယ်အတွက် ဘာမှနောက်ဆံတင်းမနေ ပါနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ကိုယ် စာသွားဖတ်နေလိုက်ဦးမယ်။ နေ့လယ်စာစားတော့မှ ပြန်တွေ့မယ်နော်။ နွယ်ကို ကိုမိုးအရမ်းချစ် တယ်ကွယ်”

စကားအဆုံး

မိုးသူသည် နွယ်နွယ်၏လက်ကလေးကို ဆွဲယူကာလက်ဖမ်းကို

အသာနင်း၏။

နွယ်နွယ်၏ရင်ထဲမှာကြည်နူးခြင်းဖြစ်မိရသည်။ စိတ်ထဲမှာ ပျော်ဖြူးသွားလျက်

“နွယ်ကို အခုလိုဂရုတစိုက်ဖြစ်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ကိုမိုးရယ်”

နွယ်နွယ်သည် ရင်ထဲအသည်းထဲက ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးသူသည် နွယ်နွယ်၏ဦးခေါင်းလေးကို သာသာဖွဖွလေး တစ်ချက်ပုတ်ပြီးနောက် အပြင်သို့ထွက်သွား၏။

အပြင်ဘက်မှ ပြဿနာတွေအားလုံးရှင်းလင်းလို့ အခြေအ နေက တည်ငြိမ်သောအနေအထားသို့ရောက်သွားပြီထင်သည်။ ဆူ ညံသံတွေကို စိုးစဉ်းမျှမကြားရတော့ချေ။

လွင်မိုးမြင့်သည် သူတို့၏အကြောင်းတွေကိုဖွင့်ပြောပြလိုက် လေပြီလား။

ဤရတနာသီခံစံအိမ်သို့ရောက်စမှပင် မိမိသည်အပြစ် တစ်ခုကူးလွန်သလိုများဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

တကယ်တော့

နှစ်အတန်ကြာကပင် ပိတ်ထားသည့်အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင် ကြည့်မိရုံနှင့် အပြစ်တစ်ခုကူးလွန်သည်ဟု မဆိုအပ်။

ခက်သည်က

ဤရတနာသိမ်စုံအိမ်ထဲကလူတွေမှာ ရှေးဦးအယူအစွဲရှိနေကြသူတွေဖြစ်နေတော့လည်း အခုကသား။

နေ့လယ်စာထမင်းစိုင်းတွင် သူတို့အားလုံး ဆုံမိကြ၏။

တို့စရာနှင့်ငါးပိရည်ကတော့ မနေ့ကအတိုင်းပင်။

ဟင်းကတော့ မနေ့ကနှင့်မတူတော့။

ငါးသလောက်ပေါင်းနေရာတွင် ကြက်သားဆီပြန်ဟင်းနှင့် ခရမ်းသီးနှပ်ဖြစ်သွား၏။

စားလို့တော့ကောင်း၏။

ထမင်းမြိန်သည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ စားလို့ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်လွင်လွင်မော်က လှမ်း၍မေးသည်။

နွယ်နွယ်က သွက်သွက်လက်လက်ကြီးခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ နွယ်တော့ထမင်းစားလို့ မြိန်လိုက်တာ တကယ်”

ဒေါ်လွင်လွင်မော်က ပြုံးလျက်

“အဲဒါ သမီးလေးလွင်မိုးမြင့်ရဲ့လက်ရာတွေပေါ့ကွယ်၊ သူက အချက်အပြုတ် အရမ်းတော်တာ၊ ဒေါ်လေးက သူ့ကိုငယ်ငယ်လေးကတည်းက အချက်အပြုတ်၊ အကြော်အလှော်အားလုံး သင်ပေးထားတာ၊ ပညာတွေ ဘယ်လောက်တတ်တတ် မိန်းကလေးဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ တတ်ထားသင့်တဲ့ပညာကိုတော့ တတ်ထားသင့်တာပေါ့”

ကွယ်၊ ဒေါ်လေးပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ နွယ်တောင် အိမ်ထောင်ကျမယ့်သာကျတာ ဒီပညာတွေကို မတတ်သေးဘူး။ သင်ရဦးမယ်”

နွယ်နွယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နိမ့်ချ၍ ပြောလိုက်မိသည်။

သို့သော်

မိုးသူက

“သူက အလကားပြောနေတာ ဒေါ်လေး၊ မြိုင်သာယာမှာတုန်းက သူပဲ ကျွန်တော့်ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတာ၊ သူချက်တာတွေလည်း စားလို့ကောင်းတယ်၊ သူ ဒီမှာ မချက်ပေးချင်လို့ အပိုတွေလျှောက်ပြောနေတာ”

“သားကလည်းကွယ် သမီး ရှက်နေပါဦးမယ်”

ဒေါ်တင်တင်မိုးက မိုးသူကို မာန်မဲသည်။

သို့နှင့်

ထမင်းစိုင်းသည် မစိုပြည့်တပြည့်နှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

လူစုခွဲကာ ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

မိုးသူကတော့ စာကြည့်ခန်းသို့သွားမည်ဆိုကာ ထွက်သွား၏။

“မခင်လေး”

ဦးဘမောင်က မခင်လေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ရှင် ဘကြီး”

ထူးပြီး မခင်လေး ဦးဘမောင်ရှေ့သို့ရောက်လာ၏။
 “ငါတို့အပေါ်ထပ်တက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလေး ဘာလေးလုပ်ဦး
 ညည်း အပေါ်တက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးမလုပ်တာ တော်တော်ကြာသွားပြီ
 နော်”

ဦးဘမောင်က ပြောသည်။
 မခင်လေးသည် ဦးခေါင်းငုံ့ထားလျက် ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဘာကြီး”
 ဖြေမယ့်သာ ဖြေလိုက်ရင်း
 အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်

ထိုအခန်းတံခါးလေး ဖွင့်သည်။ ပြီးကတည်းက မခင်လေး
 သည် အပေါ်ထပ်သို့တက်ရမှာကို စိတ်ထဲက မပုံမရဲဖြစ်နေမိ၏။

မင်းသမီးဒေါ်လှစန်းကြည်၏မိညာဉ်သည် အပေါ်ထပ်တွင်
 လူးလာခေါက်တုံ့လျှောက်သွားနေလိမ့်မည်ဟုလည်း စိတ်ထဲက မှတ်
 ထင်နေမိသည်။

အကယ်၍
 သူသာ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သွားလျှင် တစ်နည်းမဟုတ်
 တစ်နည်း အန္တရာယ်ဘေး မတွေ့နိုင်ဟု အတတ်မပြောမနိုင်ချေ။
 အရင်တုန်းက
 သည်လိုအတွေးအသိများနှင့်ကြောက်စိတ် စိုးစဉ်းမျှမရှိခဲ့။
 ထိုအခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်တွင်မှ သည်လိုအတွေးအသိ

နှင့် ကြောက်စိတ်စိုးရိမ်စိတ် ဝင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
 ဪ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ဝက်ဖြစ်မှတော့ မခင်ကြောက်နေ
 လို့ မဖြစ်သေး။

အခန်း (၁၇)

အရိပ်လို့လူ

သူတို့တစ်တွေကတော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အခန်းတွေထဲမှာ ဆက်
ရက်မင်းစည်းစိမ်နှင့် အတူအိပ်နေကြပြီ။

အပြင်တွင် သက်ရှိလူသားဆိုလို့ မခင်လေးနှင့် လွင်မိုးမြင့်
နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့၏။

လွင်မိုးမြင့်က မီးခိုးခန်းထဲမှာ ညစာအတွက် စီမံချက်ပြုတ်နေ၏။
မခင်လေးကတော့မူ ...

တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနှင့်ရေစိုအဝတ်စုတ်တစ်ခုနှင့် ရတနာ
သိမ်စံအိမ်၏အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်သည့် တတိယထပ်သို့ရောက်နေ၏။

မခင်လေးသည် စိတ်ထဲက မလုံမလဲဖြစ်နေသောကြောင့်
ထောင့်အစွန်းဆုံးအခန်းတွေထိသို့ မသွားတော့ဘဲ အလယ်နားလောက်

ကနေစပြီး တံမြက်စည်းလဲ့ကာ ရေစိုအဝတ်ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ပွတ်
တိုက်၏။

အချိန်က နေ့လယ်တစ်နာရီကျော်နေပြီ။
နေ့လယ်နေ့ခင်းပင် ဖြစ်လင့်ကလစား
သည်မှာဘက်ပိုင်းတွင် ကားအသွားအလာကော၊ လူအသွား
အလာ ပြတ်တောက်နေသလိုရှိ၏။

မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်ထင်သည်။
ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမည်းမှောင်နေ၏။
ထူထဲသိပ်သည်းသော တိမ်ရောင်တိမ်လိပ်တွေက ကောင်းကင်
တစ်ပြင်လုံးအုပ်ထား၏။

တိုက်ခတ်နေသောလေတွင်ပင် မိုးသက်နှံပါနေ၏။ မြေကြီးနံ့
ပါနေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် သုတ်ခနဲတိုက်လိုက်သောလေကြောင့်
ကျောပြင်တစ်ခုလုံး စိမ်းခနဲအေးသလို ခံစားနေရ၏။

တံမြက်စည်းလည်း လှည်းပြီးကာ ကြမ်းပြင်ကိုလည်း ရေစို
အဝတ်ဖြင့် တိုက်ပြီးသလိုနေ၏။

မခင်လေးသည် တံမြက်စည်းတစ်ဖက်၊ ရေစိုအဝတ်တစ်ဖက်
ကိုင်းပြီး အောက်သို့ဆင်းဖို့ လှေကားဆီသို့ လျှောက်အလာမှာပင်
နောက်ကျောဘက်ဆီမှ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကြားမိသလို စိတ်မှာ
မှတ်ထင်မိသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အလိုလိုကမှ
မလုံမလဲဖြင့် နောက်ကျောမအေးရသည်အထိ ထိုသီချင်းသံ
သဲ့သဲ့ကြောင့် အသည်းနှလုံးတွေကို လက်အေးကြီးဖြင့် ဆုပ်နယ်ချေ
ခြင်း ခံလိုက်ရသလိုအလား မှတ်ထင်လိုက်မိတော့၏။
ဘုရား ဘုရား ဟိုအခန်းထဲမှ ရွှေမင်းသမီး၏ပိညာဉ်သည်
အသံလာနေပြီ ထင်သည်။
သီချင်းသံပျောက်သွား၏။
ခြေလှမ်းအစုံကို ရပ်တန့်၍ အသေအချာနားစိုက်ထောင်ကြည့်
သည်။
စောစောတုန်းက ကြားနေရသည့်သီချင်းသံသည် လုံးဝ
ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။
မိမိ၏စိတ်က ထင်သွားခြင်းများလား။
အမှန်တကယ်လည်း သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရတာမှ ဟုတ်
ပါရဲ့လား။
စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်လန့်စိတ်တို့က မိမိကို ပြန်ပြီးခြောက်လှန့်
နေခြင်းများလား။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
မိမိအနေဖြင့် သည်အဆောက်အအုံပေါ်ကနေ အပြန်ဆင်းဖို့ပဲ
အရေးကြီး၏။ အောက်သို့ ရှောရှောရှူရှူ ရောက်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီး
၏။

မခင်လေးသည် နောက်ထပ် ထွေထွေရာရာ စဉ်းစားမနေတော့
ဘဲ လှေကားဆီသို့ အလျင်အမြန်လျှောက်ခဲ့သည်။
ထိုမှတစ်ဆင့်
လှေကားအတိုင်း နောက်သို့ဆင်းသည်။
စိတ်ဇောတွေက ကြီးနေတာကြောင့် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်
မှာတောင် စိုးရ၏။ သတိနှင့်မနည်းဆင်းရသည်။
ဘကြီးဦးဇောတိကသည် မည်သို့သောအကြံအစည်များနှင့်
လှေကားကို ကြောင်လိမ်လှေကားအဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားသည်မသိ
ဆင်းရင်း ဆင်းရင်း
နောက်ဆုံး၌ အကွေ့တစ်ကွေ့သို့အရောက်မှာပင်၊
နောက်ကျောတက်ဆီမှ လေတိုးသံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ
သလို တစ်စုံတစ်ယောက် အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံကိုလည်း ကြားလိုက်
ရဘိသို့ရှိ၏။
တစ်ယောက်ယောက်သည် မိမိ၏နောက်ကျောတက်တွင်
ရောက်နေပြီလား။
အသံနှင့်ရွှေမင်းသမီး၏ပိညာဉ်သည် မိမိနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့
လေပြီလား။
စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ၊
မခင်လေးသည် နောက်သို့လှမ်းမကြည့်မိအောင် စိတ်ကို
ထိန်းရင်း အောက်သို့ အလျင်အမြန်ဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်မိသည်။

သည်စဉ်မှာပင်

“ငါ့အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တဲ့မိန်းမ ငါ့ကိုတောင် ဂရုမစိုက်သလို လုပ်သွားတဲ့မိန်းမ အခု ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်”

နောက်ကျောတက်ဆီမှ

မကျေမနပ်ဖြင့် ကြိမ်းဝါးသံကြားရ၏။

အသံက တစ်မျိုးပင်။

တင်းတင်းစေ့နေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ ဒေါသတကြီး ထွက်လာသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

တော်တော်ကြီးကို အခဲမကျေဖြစ်နေသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

အသံက မာသည်နှင့်အမျှ ဩသလိုလို။

သည်လိုအသံမျိုးကို မခင်လေး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြားစဖူး။

ရုတ်တရက်ဖို့

အသည်းနှလုံးတွေ ငြောင်းဆန်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် နောက်ကနေ တစ်ခုတစ်ယောက်ဆောင်တွန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့၏။

မခင်လေးသည် နှုတ်မှအသံပင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ လှေကားအတိုင်းအောက်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကျသွားတော့၏။ ကျသွား

သည်မှ တလိမ့်ခေါက်ကွေး။

‘ခုတ်’

အောက်သို့အရောက်တွင် ကြမ်းပြင်နှင့်နောက်စေ့ဆောင့်မိသွား၏။

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရှစ်မိပ်ရှစ်လွှာကွဲကြဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရလျက် မျက်လုံးထဲကနေ ကြယ်တွေလတွေ စိကာစဉ်ကာ ထွက်သွားတော့၏။

သည့်နောက်မှာတော့

မခင်လေး၏မျက်စိမြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းသော အမှောင်ထုက လွှမ်းခြုံပစ်လိုက်တော့၏။

မခင်လေး အခိုက်အတန့်မျှ သတိလစ်သွားခဲ့လေပြီသတည်း။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ အတိုက်အခိုက်ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

အနီး (၁၈)

မားစာခံ

“အမလေး လာကြပါဦး။ ဒီမှာ မခင်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး”

အလန့်တကြား အော်လိုက်သည့်အသံ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ရတနာသိမ်အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် အသက်ဝင်သွား၏။

အခန်းထဲမှာ အောင်းနေကြသည့် မိသားစုဝင်တွေအားလုံး အပြင်သို့ အမောတကော ပြေးထွက်လာကြ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

ပထမဦးဆုံးကြီး အော်သံကြားရာဆီသို့ရောက်လာသူက ဦးလေးမောင်။

ဗျူးစာပေ

ကျိန်စာအုပ်

အော်သံရှင် လွင်မိုးမြင့်ကို မေးသည်။

လွင်မိုးမြင့်၏ပျက်နှာလေးသည် ငိုမလိုညိုတိုတို ဖြစ်နေလေသည်။

လွင်မိုးမြင့်သည် အဖြေမပေးဘဲ သူ့ရှေ့သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပိုးလှီးပက်လက်ဖြင့် သတိလစ်နေသည့် မခင်လေးကို တွေ့ရ၏။ မခင်လေး၏နောက်စေ့နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးတွေစိုနေ၏။ ကြည့်ရုံပုံမှာ မခင်လေး၏နောက်စေ့ပေါက်သွားပုံ ရ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင်မတော့ ရေစိုအဝတ်နှင့် တံမြက်စည်း တစ်ချောင်း။

ဦးလေးမောင်သည် မခင်လေးအား ကပျာကယာပွေယူကာ ဦးခေါင်းကို ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို ကြည့်သည်။

“အင်း နောက်စေ့ပေါက်သွားတာပဲ၊ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး လှေကားပေါ်ကနေ ကျတာထင်တယ်”

ဦးလေးမောင်က မှတ်ချက်ချ၏။

“အင်း... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ အရင်တုန်းက ခင်လေး တစ်ခါမှ အခုလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ဦးဘမောင်က စိတ်ပျက်သံကြီးဖြင့် ပြော၏။

“ဒေါက်တာကျော်စံကို ခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ တော်ကြာ သွေးလွန်နေမှာစိုးရတယ်”

ဗျူးစာပေ

ဦးလေးမောင်က အကြံပေး၏။

ဒေါက်တာကျော်စံမှာ ရတနာသိင်္ခစံအိမ်၏မိသားစုဆရာဝန် ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာကျော်စံ၏ဆေးခန်းက ရတနာသိင်္ခစံအိမ်နှင့် မနီး မဝေးမှာရှိ၏။

“ကျွန်တော်ပဲ သွားခေါ်လိုက်မယ်၊ သား သူ့ကို သူ့အခန်း ထဲ ပို့ပေးထားလိုက်ပါကွယ်”

ဦးလေးမောင်က မိုးသူ့ကိုပြော၏။

မိုးသူက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်း မခင်လေးအား ပွေ့ဇိုကာ စံအိမ်ထဲသို့ သယ် ဆောင်ခဲ့၏။ မခင်လေး၏အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်မှာ အသာချပေး၏။

ဦးဘမောင်၊ မိုးသူနှင့် လွင်မိုးမြင့်တို့သုံးယောက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်တင်တင်မိုးနှင့်ဒေါ်လွင်လွင်မော် အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ ကြ၏။ မခင်လေးကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသမီး”

ဦးဘမောင်က လွင်မိုးမြင့်ကိုမေး၏။

“သမီးလည်း သူ ဘာလိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ဖေဖေတို့ တာတို့ အခန်းထဲမှာ အနားယူနေကြတဲ့အချိန်၊ သမီးနဲ့သူက အပြင်မှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတယ်၊ သမီးက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေ တာ၊ သူကတော့ အပေါ်တက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ၊ ခဏနေ တော့ လှေကားပေါ်ကနေ အောက်ကို တစ်ခုခုပြုတ်ကျတဲ့အသံကို

ကြားလိုက်ရတယ်၊ သမီးလည်း ပထမတော့ အမှု့အမှတ်ပဲ့ပဲ၊ နောက် တော့ ခင်လေး အပေါ်တက်သွားတာလည်း ကြာလှချည်လားဆိုပြီး အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ခင်လေးကို အခုလိုပုံစံနဲ့တွေ့ရတော့ တာပဲ၊ သမီးလည်း မြန်းခနဲဆိုတော့ ဖွန်ထူထိတ်လန့်အော်လိုက်မိ တာ”

လွင်မိုးမြင့်က အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြ၏။

ဦးဘမောင်သည် စိတ်မောလူမောဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ဟူးခနဲ နေအောင်ပင် လေပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“သိတယ်၊ ဒီရက်ထဲမှာ ဒီရတနာသိင်္ခစံအိမ်ထဲမှာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတာ ငါ တွေးမိတာပဲ၊ ဒီအိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဝင်ပြီးရှုပ်ခဲ့တာကို၊ ဒီအခန်းထဲကို မဝင်ပါနဲ့လို့ အတန်တန်ထားထားလျက်နဲ့ အခုတော့ တောက်”

စကားအဆုံးတွင်

စိတ်ဒေါသထွက်လာသလို တောက်တစ်ချက်ကို ထန်ပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်သည်။

မိုးသူပင် စိတ်ထဲမှာ ဧဝံဧဝါဖြစ်လာ၏။

မခင်လေးသည် သူ့ဘာသာသူ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျခြင်းလား။

ဒါမှမဟုတ်

တစ်ယောက်ယောက်ကပဲ နောက်ကျောဘက်ကနေ ဆောင့်
တွန်းချလိုက်ခြင်းများလား။

တကယ်လို့များ

တစ်ယောက်ယောက်ကသာ တွန်းချခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့
ထိုတစ်ယောက်ယောက်သည် မည်သူနည်း။

အများတကာတွေ ထင်နေသကဲ့သို့ ရွှေမင်းသမီး၏ဝိညာဉ်
ပင်လော။

မယုံလိုသော်လည်း လက်ဝင်းပစ္စက္ခမှာ ကြုံတွေ့နေရကာ
အခြေအနေအခြေအပျက်ကြောင့် ရွှေမင်းသမီးဝိညာဉ်ဆိုသည်ကို ယုံရ
တော့မလို ဖြစ်လာ၏။

ဦးလေးမောင် ပြန်ရောက်လာရာ လက်ထဲမှာ ဆေးအိတ်နှင့်
ဒေါက်တာကျော်ဖံက ဦးလေးမောင်၏နောက်ကနေ လိုက်ပါလာ၏။

“ကြွပါ ဆရာ ... ကြွပါ”

ဦးလေးမောင်သည် ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်၍ မခင်လေး၏အခန်း
ဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

ဒေါက်တာကျော်ဖံသည် မခင်လေး၏ဦးခေါင်းကို စစ်ကြည့်
ကာ ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေး၏။ လိုရမယ်ရသဘောမျိုးဖြင့် ကာ
ကွယ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေး၏။

“သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။ ကြမ်းပြင်နဲ့ နောက်နေထိပြီး
နည်းနည်းပေါက်သွားတာပါ။ သတိလစ်နေတာကတော့ အကြောက်

လွန်သွားလို့ပါ”

ဒေါက်တာကျော်ဖံသည် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး၊ အဖျား
ကျဆေးနှင့် လိမ်းဆေးများပေးကာ ပြန်သွား၏။

ဒေါက်တာကျော်ဖံ ပြန်သွား၍ သိပ်မကြာ

မခင်လေး မျက်လုံးပွင့်လာ၏။ သတိရလာ၏။

သူ့အား အုပ်စိုး၍ကြည့်နေသော လူတွေ၏မျက်နှာတွေကို
လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“သမီး သတိရလာပြီနော်”

ဦးဘမောင်က ပြုံးမျက်နှာလေးဖြင့် မေးသည်။

မခင်လေးသည် ဦးခေါင်းကို မသိမသာညိတ်ပြုလျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာဘ”

“သမီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်၊ အခါတိုင်း အပေါ်ကို တက်
နေကျပဲဥစ္စာ၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး”

“သမီးကို အနောက်ကနေ တွန်းချလိုက်တာပါ ဘာဘ”

ဦးဘမောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

သည်တစ်ခါတော့

မခင်လေးသည် ဦးခေါင်းကို လေးတွဲရွာ ယမ်းခါပြု၏။

“အဲဒါတော့ သမီးလည်းမသိဘူး။ သူက သမီးရဲ့နောက်ကနေ
ကပ်ပါလာမှန်းတောင် သမီး မသိလိုက်ဘူး။ ပြုံးနဲ့ခနဲ အတွန်းခံလိုက်

ရပြီး သမီးလည်း အောက်ကိုရောက်သွားတာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သမီးကို တွန်းရင်း ပြောသွားတဲ့စကားကိုတော့ မှတ်မိတယ်”

“ဘယ်လို သူက စကားတောင်ပြောသွားသေးတယ် ဟုတ်လား။ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုများ ပြောသွားတာလဲ”

ပထမတော့ မခင်လေးသည် ထိုစကားတွေကို ပြန်ပြောပြမိမလိုရှိသည်။

တကယ်လို့

ထိုစကားတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်မိပါက မိမိနှင့်

နွယ်နွယ်တို့အနီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ဟာ သူ့အလိုအလျောက် ပေါ်သွားပေတော့မည်။

ထိုကိစ္စသာပေါ်ပေါက်သွားခဲ့ပါမူ သော့ဝင်ယူသည့်ပြဿနာပါ ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီဖြစ်သွားနိုင်၏။

မဖြစ်သေး။

ထိုစကားတွေကို ပြောပြ၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်သေး။

“သူက ဘာတွေပြောသွားတာတဲ့လဲ”

ဦးဘမောင်က ထပ်ပြီးမေး၏။

မခင်လေးသည် စဉ်းစားသလိုလုပ်ရင်း

“သူက ဗလုံးဗထွေးနဲ့ပြောပြီး ဗြုန်းခနဲတွန်းချလိုက်တာဆိုတော့ ဘာပြောလိုက်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ဘဘ”

“သူက ယောက်ျားလား။ မိန်းမလား”

ဦးဘမောင်က စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်မေးသည်။

“မိန်းမအသံဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းကြပြီး နဂိုအသံကို ဖျက်ပြီးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့အသံကိုကြားရတာကိုက ကြက်သီးမွေးညင်းထစရာကြီးပါ ဘဘရယ်”

ဦးဘမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားအဖြေရှာသလို ငြိမ်သက်နေရာကနောက်

“ဒီရတနာသိခံခံအိမ်ထဲမှာရှိနေကြတဲ့လူတွေထဲက ဘယ်သူ့အသံလို့ သမီးထင်သလဲ”

“ဒီခံအိမ်ထဲကလူတွေရဲ့အသံကို သမီး ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့မှ မတူဘူး။ သူ့အသံက အစ်တစ်တစ်နဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့အသံမျိုးကြီး”

“အင်း၊ တွေးရတော့ ခက်နေပြီ၊ မင်းတို့တစ်တွေ မယုံပါဘူး။ မယုံပါဘူးဆို အခုတော့ ဘယ်နည်းရှိစ၊ ပြဿနာကတော့ စပြီးဝင်လာပြီ၊ ဒီကျိန်စာဆိုက ရတနာသိခံခံအိမ်ထဲကလူတွေအပေါ်မှာ ကျရောက်လာတော့မယ်၊ အားလုံးတော့ ဒုက္ခတွေ့ရတော့မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မဖြစ်သေးဘူး။ ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗကိုဖြင့် သွားပင့်ပြီးလုပ်ရော့တာတွေလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

ဦးဘမောင်က တွေးတွေးဆဆပြောခဲ့သလို ဦးလေးမောင်ကလည်း

“ဒေါက်တာဦးကျော်စံထီက သထင်းထူးတစ်ခုကိုလည်း အခုန

ကပဲ ကြားခဲ့ရတယ်”

“ဘာသတင်းများလဲ”

“ဈေးထိပ်မှာ သော့ပြင်နေတဲ့ဦးသိန်းထိုက်တစ်ယောက် သော့ပြင်ရင်း ခေါက်ခဲလဲသွားတာ၊ သတိလစ်နေတာထင်ပြီး ဒေါက်တာ့ဆီ ခေါ်သွားတော့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး အသက်ထွက်နေပြီတဲ့ ကြည့်ရတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့သော့နဲ့ သူ့ဆီမှာ သော့တူတစ်ခုခု သွားလုပ် ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ သူ့ကိုပါ ကျိန်စာထိသွားတာလား၊ မပြော တတ်ဘူး”

သော့တူလုပ်သည့် သော့ပြင်ဆရာ

ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားရသည့် အဖြစ်သည်ပင် ရတနာသိမ်စံအိမ်မှာ ရွှေမင်းသမီးအငြိုးကျိန်စာနှင့် ပတ်သက်နေသယောင် ဦးလေးမောင်က ဆိုသွား၏။

မိုးသူသည် တစ်ခုခုဝင်ပြောလိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို မနည်း ချုပ်တည်းထားနေရ၏။

သည်စဉ်

မိုးသူ နှာခေါင်းတရှုပ်ရှုပ်ဖြစ်မိသည်။

နှာဝထဲသို့ ဖူးခနဲအနံ့တစ်မျိုးဝင်ရောက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ညှော်နံ့

တစ်စုံတစ်ရာကို မီးလောင်ကျွမ်းနေသည့် ညှော်နံ့ဖြစ်၏။

“တစ်ခုခုတော့ မီးလောင်နေပြီထင်တယ်၊ ညှော်နံ့ရနေတယ်”

မိုးသူကပြောခဲ့သလို ဦးဘမောင်ကလည်း နှာခေါင်းတရှုပ်ရှုပ် လုပ်လျက်

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေလည်း ရနေတယ်၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ တစ်ခုခု တော့ မီးလောင်နေတာ သေချာတယ်”

မိုးသူ အပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အိမ်ခန်းထဲကနေ ထိုအခါငွေတွေထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ ၏။

မိုးသူသည် သူ့အခန်းဆီသို့ ပြေးခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

မြင်တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ခြေလှမ်းအစုံကို ရပ်တန့် လိုက်မိသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်

မီးလောင်ကျွမ်း၍ အငွေတလူလူထွက်နေဆဲရှိသည့် သူ့အင်္ကျီ တစ်ထည်၊

မိုးသူသည် မီးလောင်ကျွမ်းနေသည့်အင်္ကျီကိုယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ စံအိမ်အပြင်ဘက်သို့ယူခဲ့ကာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေရာ

သို့ လှှင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသား”

ဦးဘမောင်ရောက်လာပြီမေး၏။

မိုးသူသည် စိတ်မောလူမောဖြစ်သလို ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိက်

လိုက်လျက် တစ်ဆက်တည်း

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲတော့ မပြောကဟ်ဘူး။ ကျွန်တော်အင်္ကျီ တစ်ထည်တော့ သွားပြီ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်အခန်း ထဲဝင်ပြီး အင်္ကျီကို တမင်တကာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးသွားတာပဲ”

“ဘယ်သူက မင်းအင်္ကျီကို ဖျက်ဆီးချင်တာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုအကြီးအတေးနဲ့ အခုလိုလုပ်သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မဆီမဆိုင် ပြဿနာက ကျွန်တော့်ဘက်တောင် လှည့်လာနေပြီ”

မိုးသူက မကျေမနပ် ပြောမိသည်။

ဦးဘမောင်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလို

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗကို သွားခေါ်မှဖြစ်တော့ မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် စံအိမ်ထဲကလူတွေ အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်တော့ မယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုတလေ စောစောစီးစီးရှင်းထားနိုင်ရင် အကောင်း ဆုံးပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို

ဦးဘမောင်သည် သူ့အပါးကနေ ခွာသွား၏။

မိုးသူ စံအိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

သူ့အခန်းနားမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေသည့် လွင်မိုးမြင့်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကိုတွေ့တော့ လွင်မိုးမြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“ညည်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မိုးသူက ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

လွင်မိုးမြင့်က သူ့အခန်းဆီသို့ လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့

“ဟဲ့... ဟဲ့ အစ်ကိုမိုးသူရဲ့အခန်းထဲမှ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဆိုပြီး လာကြည့်တာ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွားတော့”

ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးဖြင့် လွင်မိုးမြင့် သူ့ထံပါးကနေ ခွာပြေးသွား၏။

မိုးသူသည် သက်ပြင်းချမိသည်။

စိတ်ထဲမှာ မောကျပ်နေ၏။ ခွမ်းလျနေ၏။

သည်ရတနာသီခံစံအိမ်ကြီးသို့ရောက်လို့မှ သိပ်မကြာတတ်သေး၊ ပြဿနာအရှုပ်အထွေးတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု လာရောက်ရစ်နှောင်နေသည်။ မဆီမဆိုင် လက်ပံသားတေးနှင့်ချိုင်သလို အကြောင်းတရားတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝေါ်လာနေ၏။

စိတ်ပျက်ဒွိကောင်းလိုက်တာ၊

အတိတ်တို့က ဖြစ်ခဲ့သမျှ အတိတ်ရန်ငြိုးကျိန်စာက သည်က နေ့ထက်ထိ မပြေပျောက်ဘူးတဲ့လား။ ဖြစ်ပြီးတာ ဖြစ်ပြီးခဲ့လေပြီ။ ဒါနှင့်တောင်မှ အတိတ်တစ္ဆေအရိပ်ကဝေမက အခုအချိန်အထိ အနှောင့်အယှက်ပေးနေဆဲပဲလား။ ခြောက်လှန့်ပြီး ဒုက္ခပေးနေဆဲပဲ

လာ။

အခြားသူတို့အား ရန်ငြိုးဖွဲ့သည်ပဲထား
 မိမိကိုတော့ ဘာကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ရသနည်း။
 ဟင်းခနဲနေအောင်ပင် သက်ပြင်းချမိသည်။
 နွယ်နွယ် နွယ်နွယ်
 ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။
 အပြင်ဘက်တွင် ပြဿနာတွေ သောင်းခြောက်ထောင်ဖြစ်နေ
 တာတောင် မနွယ်နွယ်တစ်ယောက်ကတော့ မြေလျှိုးဖိုးပျံသလို
 ပျောက်ချက်သားကောင်းနေ၏။
 နေ့လယ်တုန်းက
 ထမင်းစားခိုင်းမှာတုန်းက
 နွယ်နွယ်မျက်နှာ သိပ်မကောင်းသည်ကို သတိထားမိသည်။
 ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း နွယ်နွယ်စိတ်ထဲမှာ သိပ်မကြည်
 မသာဖြစ်နေမှန်း သူသိသည်။
 သည်စံအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ ပြဿနာအရှိန်အဝါရှိက်
 ဝတ်ပြီး နွယ်နွယ် သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ကုန်သွားမှာတောင် ဖိုးရိမ်နေရ၏။
 မိုးသူသည် စေ့ရုံသာစေ့ထားသော နွယ်နွယ်အိပ်ခန်းတံခါး
 ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။
 ခုတင်ပေါ်တွင်
 မျက်လုံးအစုံမှေ့မှိုတ်၍ လဲလျောင်းနေသော နွယ်နွယ်ကို တွေ့

ရ၏။

နွယ်နွယ်သည် အိပ်မောကျနေသည်လား မသိ။
 အသက်ကို ပြင်းစွာရှုနေပုံပေါ်၏။
 အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရွှေရင်အစုံမှာ အတက်အကျဖြစ်သန်စွာ
 ဖြစ်ပေါ်နေသည်။
 နူးညံ့ချောမွတ်နေသော မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်လည်း ချွေးသီး
 ချွေးပေါက်တွေ စိုထွက်နေသည်။
 နွယ်နွယ်အသွင်သဏ္ဍာန်က
 တာဝေးကနေ မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြေးလာခဲ့သူတစ်ယောက်
 နယ်။
 မိုးသူသည် နွယ်နွယ်၏နဖူးပြင်လေးကို အသာစမ်းကြည့်သည်။
 ငွေငွေလေးသာ ပူနေကြောင်း သိရ၏။
 သူ့လက်၏အထိအတွေ့ကြောင့် ထင်သည်။
 နွယ်နွယ်မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာ၏။
 နွယ်နွယ်အကြည့်က သိပ်တော့အားမပါ။
 အားအင်နည်းနေသူတစ်ယောက်၏အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။
 “နွယ် နေမကောင်းဘူးလားဟင်”
 မိုးသူက ညင်သာစွာ မေးလိုက်မိသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး အလိုလိုနေရင်း ရင်တွေအရမ်းခုန်
 ပြီး မောနေတယ်။ အသက်ရှူရတာလည်း အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး ကြပ်

နေသလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒီရောက်မှ နွယ်လည်း ရောဂါတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး”

နွယ်နွယ်က လေသံဖျော့ဖြင့် ပြော၏။

နွယ်နွယ်ကိုကြည့်ပြီး မိုးသူ စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ရိုရသည်။

နွယ်နွယ်အား ဤရတနာသီခံအိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါ်လာမိသည် ကိုကပင် မှားများနေပြီလား မပြောတတ်၊

“နွယ်ကို ကိုယ် ဒီခေါ်လာမိတာ မှားများနေပြီလား။ နွယ်ကို စိတ်ပင်ပန်းအောင် လုပ်မိသလိုဖြစ်နေပြီထင်တယ်နွယ်”

မိုးသူက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောမိသည်။

နွယ်နွယ်သည် အပြီးလေး မဝံ့တင့်ဖြင့် မိုးသူ၏လက်ကို လှမ်း ချီကိုင်လိုက်၏။

“ကိုမိုးကလည်းကွယ် ကိုမိုးခေါ်လို့ လိုက်လာတာမှ မဟုတ် တာ။ နွယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာတဲ့ဥစ္စာပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုမိုးနဲ့နွယ်က လင်မယားလေး ဇနီးမောင်နှံလေး၊ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါရမှာပေါ့၊ ကိုမိုးရဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့မိလို့ ဘာတွေဘယ်လိုချည်းပဲဖြစ်နေနေ နွယ်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဪ နွယ်ရယ်”

မိုးသူသည် နွယ်နွယ်၏ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာ ကိုင်ကာ နဖူးပြင်လေးကို နှမ်းလိုက်သည်။

ညနေစောင်းလောက်တွင်

ဦးဘမောင်နှင့်အတူ ဆရာတစ်ယောက် ပါလာ၏။ ဆရာကြီး ဦးဒိဗ္ဗတော့မဟုတ်၊ ဆရာကြီးဦးဒိဗ္ဗ ခရီးလွန်နေတာကြောင့် သူ့ တပည့်ဖြစ်သူ စိတြ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာစိတြ ဝယ်ခိုင်းသည့်အရာများကို ဦးလေးမောင်က ရှေး သို့သွား၍ ဝယ်ပေး၏။ ငှက်ပျော့ပွဲ၊ အုန်းပွဲ၊ လက်ဖက်နှင့် ဆေးလိပ်၊ သပြေခက်၊ အမွှေးနံ့သာရည်များ။

အားလုံး၏လေ့ထဲထည့်၍ ပြီးစီးသောအခါ ဦးလေးမောင်၊ ဆရာစိတြတို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။

အချိန်က ညနေစောင်းကျော်နေပြီ။

နေဝင်နေပြီ။

အမှောင်ထုက မသိမသာ လွှမ်းမိုးနေပြီ။

ရတနာသီခံအိမ်ထဲတွင် မီးတော့မထွန်းသေး။

တတိယထပ်သို့ရောက်သည်နှင့် အခန်းနံပါတ်ရှစ်ဆီသို့ လှမ်း ခဲ့ကြ၏။

“ဟင် . . . တံခါးမှာ သော့မရှိတော့ပါလား”

ဦးလေးမောင်သည် အခန်းနံပါတ်ရှစ်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် တအံ့တဩရေရွတ်သည်။

အမှန်ပင်၊

အခန်းတံခါးကို ခတ်ထားသည့် သော့ခလောက်ကြီးကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသည်။

တံခါးကို စေ့ရုံသာ စေ့ထားသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

အတွင်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်ဝင်နေပြီလား။

ဒါမှမဟုတ်

ရွှေမင်းသမီး၏ဝိညာဉ်သည် တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွား

ခဲ့ပြီလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

အန္တရာယ်အနံ့ကတော့ သင်းပျံ့လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကိစ္စဝိစ္စတွေ့ပြီးစီးသည်နှင့် အောက်သို့အလျင်အမြန် ဆင်းနိုင်

ဖို့ပဲ အရေးကြီး၏။

ဆရာစိကြာသည် အခန်းရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် ...

မြေဖြူဖြင့် စည်းတားလိုက်၏။

အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတင်ထားသည့် ဧလုံကြီးကိုရှေ့မှာချ၏။

သူ့အိတ်ထဲမှ အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင် ထုတ်ကာ

မီးထွန်းညှိလိုက်၏။ အဆေးဖယောင်းတိုင်တွေ ဖြစ်ပုံရသည်။

ထိုဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်၊ အုန်းပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲတွေ တင်ထား

သည့် ဧလုံကြီးထဲတွင်ထည့်ကာ မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ရင်း နှုတ်မှ

ဂါထာမန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်၏။ နာရီဝက်ခန့်ရှိမည် ထင်ရသည်။ ဦး

လေးမောင်သည် ဆရာစိကြာလုပ်နေသည်များကို တေးကနေ ရပ်၍

ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

အခန်းတံခါးသည် မသိမသာလှုပ်လာ၏။

ဦးလေးမောင်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိ၏။

မျက်စိအပြင်မှာတာလားဟု အသေအချာကြည့်လိုက်ပြန်တော့

လည်း တံခါးရွက်တို့မှာ မသိမသာလှုပ်ရှားနေဆဲပင်။

ဆရာစိကြာလည်း ထိုသည်ကို သတိပြုမိသွားပုံရ၏။

လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြိမ်လုံးလေးကိုထုတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

တစ်ချက်ချိန်ချလိုက်လျက် ခြေဖောက်ပေါက်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ဇိဗ္ဗာ အထဲကနေ အပြင်ထွက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ အထဲ

မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်း နင့်အတွက် ဒီမှာ သေမင်းစည်းတား

ထားပြီးပြီ၊ ဒီစည်းကောက်တာနဲ့ နင် ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့ရပြီသာ မှတ်၊

နင့်ဘာသာနှင့် အထဲမှာနေ၊ အပြင်ကိုထွက်ဖို့တော့ လုံးဝမကြိုးစားနဲ့”

ဆရာစိကြာ၏ ကြိမ်းဝါးစကားသည် အရာရောက်သည်၊

မရောက်သည်တော့ မသိ

အူလိုက်သည်းလိုက်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သော ရယ်သံကြီး တစ်

ချက်က အခန်းထဲကနေ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

အဆက်မပြတ်ရယ်မောနေသည့်အသံက ကျယ်လောင်လွန်း

လှ၏။

ခုနစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား။

ထိုရယ်မောသံကြီးကြောင့်လည်း ဦးလေးမောင်နှင့် ဆရာစိတြ တို့သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစီ ဆုတ်လိုက်မိကြ၏။ သူတို့နှစ် ယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

ရယ်မောသံကြီး ပျောက်သွား၏။

သို့တစေ

စကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း နင်တို့က နင်တို့ကိုယ်နင်တို့ လည်လှပြီ ထင်နေတာပေါ့လေ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လုပ်နေကြတာပေါ့လေ၊ မရဘူး ဟေ့၊ ဇောတိကရဲ့ဝိညာဉ်က မိုးသူဆိုတဲ့လူရဲ့ကိုယ်မှာ ကပ်နေတယ်၊ ဒီမိုးသူဆိုတဲ့လူကို ဝိညာဉ်နှုတ်ရမှ ငါကျေနပ်နိုင်မယ်၊ သူ့ဝိညာဉ်ကို မနှုတ်ရမချင်း ငါ စိတ်မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ နင်တို့ ဘာတွေ ဘယ်လို ချည်းပဲ လုပ်နေနေ ငါကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒီတံခါးကို လည်း ဘယ်တော့မှ ပိတ်မထားရဘူး။ တကယ်လို့ ဒီတံခါးကို နင်တို့ သဘောနဲ့ နင်တို့ ပိတ်ထားရင်တော့ နောက်မှ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နင်တို့သိတယ်နော်”

အသံက သြသည်။ မာသည်။ တင်းသည်။

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏အသံဖြစ်မှန်း သိပေမယ့် ဒေါသ တကြီး ပြောနေသောကြောင့်လည်း အသံမှာ မာပြီး ယောက်ျားသား တစ်ယောက်၏အသံကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲ့ နင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အကြော

တင်းနေရတာလဲ၊ နင် ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလောက် လေသံမာနေ ရတာလဲ”

ဆရာစိတြက လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟိတ် ဘာမှလောမေးမနေနဲ့၊ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဒီအိမ် သားတွေအားလုံးသိတယ်၊ ငါ ဘာမှရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး။ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြရင် ဒီတစ်အိမ်လုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပြီး ပြာကျ အောင်လုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ လူတွေအားလုံးလည်း ဘေးဆိုးနဲ့ ကောင်း ကောင်းကြီးတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ် နင်တို့တစ်တွေ ဒီရှေ့ ကနေ ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါကတော့ နင်တို့ ဘယ်လိုပဲ လုပ်လုပ် ထွက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဇောတိကရဲ့ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေတဲ့ မိုးသူကို အပါခေါ်သွားပြီးမှ ငါ ဒီက ထွက်သွားနိုင်မယ်၊ ဒါပဲ”

အိမ်ခန်းတွင်းမှ စကားသံအဆုံး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလို မီးထွန်းညှိထားသော ဆေးဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်မှာ တစ်စုံတစ်ဦးက မှုတ်လိုက်သကဲ့သို့ မီးတွေ ငြိမ်သေသွား၏။

လေအတိုးကြောင့်လား၊ တစ်စုံတစ်ရာသော ပယောဂကြောင့် လား၊ မသိ ငှက်ပျော့ပွဲ၊ ဘုန်းပွဲတင်ထားသည့် ဇလုံကြီးမှာလည်း မသိမသာလှုပ်နေသည်ဟု ဦးလေးမောင်စိတ်မှာ မှတ်ထင်မိသည်။

“ဆရာ ... ဆရာ”

ဦးလေးမောင်သည် ဆရာစိတြအား ခေါ်မိသည်။

“ဘာလဲ”

“ဒီကိစ္စကို နောက်တစ်နေ့မှ ဆက်ပြီးလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာလည်း အခြေအနေကို တွေ့နေတာပဲ၊ တော်ကြာ အိမ် သားတွေအားလုံး မဆီမဆိုင် ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်၊ ဆရာ့ကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို နောက်နေ့မှ ဆက်ပြီးလုပ်ပါ၊ ဖြစ် နိုင်ရင် ဆရာကြီးဦးဒီဗွရောက်လာမှ ဆက်ပြီးလုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်ဗျာ”

ဦးလေးမောင်၏ တောင်းပန်သကဲ့သို့ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြော၏။ ဆရာစိတြ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီမြန်းသွား၏။ ဗိတ်ထဲမှာ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်သွားပုံလည်းရ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်ကို အထင်သေးတာကိုး ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင်က မလုပ်စေချင်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန် မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်ရဲ့ဆရာကြီးလာတော့မှ ကျွန် ဒီကိုလွှတ်လိုက် မယ်”

ဆရာစိတြသည် မကျေမနပ်နှင့် စကားတွေအဆက်မပြတ် ဆိုပြီးနောက် လှေကားရှိရာသို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် ထွက်သွားတော့၏။ ဦးလေးမောင်သည် အပြေးကလေးပင် လိုက်ခဲ့၏။

ဆရာစိတြသည် ကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်း အောက်သို့ သွက်သွက်လက်လက်ကြီးဆင်းသွား၏။

အောက်သို့ရောက်သည်နှင့် ဆရာစိတြသည် အိမ်သားများကိုပင် နှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ လမ်းမဘက်သို့ ထွက်သွားတော့၏။

ဦးလေးမောင်သည် ဆရာစိတြ၏အရိပ်အယောင် ပျောက် ကွယ်သွားတော့မှပင် စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ဦးဘမောင်က ဆီးကြို၍မေး၏။ ဦးလေးမောင်သည် ဦးခေါင်း ကိုသာ အသာယမ်းခါပြလိုက်ရာမှ ဟစ်ဆက်တည်း

“အခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ”

ဦးလေးမောင်သည် အပေါ်ထပ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အဖြစ် အပျက်တို့ကို အကျဉ်းရုံး၍ ပြောပြလိုက်၏။

တစ်မှဟုတ်ချင်းပင်

ဦးဘမောင်၏မျက်နှာသည် နဂိုရှိရင်းခွဲထက် ငါးနှစ်လောက် ပိုမိုအိုစာသွားသလား မှတ်ထင်လိုက်ရ၏။

“အင်း ပြဿနာကတော့ ကြီးသထက် ကြီးလာပြီ ပိုပြီးဆိုးတာ က ငါ့ရဲ့အခန်းထဲက သော့နောက်တစ်ချောင်း ပျောက်သွားတာပဲ၊ အခုဆိုရင် အဲဒီအခန်းရဲ့သော့နှစ်ချောင်းဟာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ ကို ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲတော့ မသိ တူး”

ဦးတမောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

အမှန်ပင် သူ့အခန်းထဲရှိ ခေါင်းအုံးအောက်မှ နောက်ထပ်သော တစ်ချောင်းကိုပင် ယခုရှာရင်း မတွေ့တော့။ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထိုသောနှစ်ချောင်းစလုံးကို လူတစ်ယောက်တည်းကပဲ ယူထားသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီပဲ ယူထားလေသလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ရတနာသိမ်စံအိမ်ကြီးကတော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေပြီဖြစ်သည်။ မကောင်းသည့်အတိတ်နိမိတ်ဆိုးတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြသနေပြီဖြစ်သည်။

ရတနာသိမ်စံအိမ်ကြီးထဲမှ လူတွေအားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်အတိုက်ခံရသည့်အတိုင်း စိတ်ညစ်၍နေကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုပြဿနာတွေအားလုံး မည်သို့ရှင်းရမှန်းပင် မတွေ့သိတတ်တော့ပြီ။

အဖြေတစ်ခုခုတော့ ရှိမည်မှန်း သိပါ၏။ သို့တစေ ထိုအဖြေကို လောလောလတ်လတ်ရှာလို့မတွေ့သေးသည်က ခက်၏။

အခန်း (၁၃)

ပြဿနာပေါင်းစုံ

ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်တက်နေရသည့်ကြားထဲ

ရတနာသိမ်စံအိမ်ကြီးဆီသို့ နောက်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်၏။

လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်မှာ သုံးဆယ်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

မျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးအရောင်တောက်တောက်နှင့် ဖြစ်သည်။

အသားအရေက မဖြူမညို။

မည်းနက်တောက်ပြောင်နေသော ဆံနွယ်အချို့က ဖြန့်ဖြူး

သော နဖူးပြင်ပေါ်သို့ တချို့တစ်ဝက် ကျနေ၏။
အားကစားကို အစဉ်မပြတ် လိုက်စားထားသောကြောင့် ထင်

ခြေတံလက်တံရှည်သလို ရင်အုပ်ကျယ်ကားကားနှင့်ဖြစ်သည်။
အရပ်အမောင်းကတော့ ငါးပေရှစ်လက်မကျော်ကျော်၊
စပို့ရှပ်အပြာနုရောင်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်မှာ အလွန်ပင် ကြည့်ကောင်းပြီး ထိုလူရွယ်နှင့်လိုက်ဖက်
နေ၏။

လက်ထဲမှာတော့
ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး ပါလာ၏။
ထိုအိတ်ထဲတွင် အဝတ်အစားတွေ ယဉ်ထားပုံရ၏။
ထိုသူသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီး
နားသို့ တိုးကပ်လာနေ၏။

သူ့အသွင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေသည့်ပုံစံမျိုး
ဖြစ်သည်။
သူ့ကို စတင်မြင်တွေ့ခဲ့သူကား လွင်မိုးမြင့်ဆိုသည့် အပျိုမ
လေးဖြစ်၏။

ထိုသူရောက်သည့်အချိန်က နေဝင်လို့ အမှောင်စပျိုးနေချိန်
ဖြစ်ည်။ ရတနာသိင်္ခံအိမ်တွင်းမှာ မီးရောင်တို့ ထွန်းထားပြီး အလင်း
ရောင်ရနေ၏။

“ရှင် ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ”
တရွေ့ရွေ့ဖြင့် စံအိမ်ကြီးနားသို့ ရှဉ့်ကပ်လာနေသော ထိုသူ
ကို လွင်မိုးမြင့်က စတင်မေးခွန်းထုတ်သည်။

ထိုသူသည် ရတနာသိင်္ခံအိမ်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း
တစ်ဆက်တည်း

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကိုမိုးသူတို့ ရှိတယ်မဟုတ်လား”
“ရှိတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
လွင်မိုးမြင့်က တုံးတိတ် အဖြေပေးရင်း မေးခွန်းပြန်ထုတ်
သည်။

“ရှိရင် သူ့ကိုခေါ်ပေးပါ၊ သူ့နဲ့တွေ့ချင်တယ်”
သူက လေသံတိုးတိုးသာသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်နေဦး၊ လွင် အထဲဝင်ပြီး
အစ်ကိုမိုးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ”
သူက ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြန်ပြော၏။
လွင်မိုးမြင့် အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။
မိုးသူ၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်

“အစ်ကိုမိုး”
“ဘာလဲ”
“အပြင်မှာ အစ်ကိုမိုးကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်

ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောဘူး”

မိုးသူ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

သူ့အား စောင့်ဆိုင်းနေသည် ဝဋ်သည်ကို တွေ့သည်နှင့်

မိုးသူ၏မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတွေ ကြိုင်လှိုင်သွားလျက်

“ဟ ဟေ့ကောင်ကြီးဖော်ဦး မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက် တာလဲ”

အားပါးတရ နှုတ်ဆက်လာသည့် မိုးသူကိုကြည့်ကာ ဖော်ဦး ဆိုသည် ထိုလူရွယ်က

“အေး ရောက်တာတော့ လေးငါးရက်ရှိပြီကွ၊ ဟိုရက်တွေ ကတည်းက မင်းဆီကို လာချင်နေတာ၊ ကဲပါလေ ငါ့ကို အထဲကို ဝင်ခွင့်ပေးဦးလေကွ၊ ဒီမှာ ရပ်နေရင် မိုးမိတော့မယ်ကွ”

ဖော်ဦးက သတိပေးတော့မှပင် မိုးသူသည် လက်ဆွဲအိတ်ကို ပြေး၍ယူလျက်

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ လာ လာ မင်းကို အိမ်သားတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဆိုဟဘေး၌ လက်ဆွဲအိတ်ကို ချထားလျက် မိုးသူက

“အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကွာ၊ ရောက်တုန်းရောက်မိုက်မှာ

ဖြည်းဖြည်းပေါ့နေနော်”

ဖော်ဦးက ပြုံးလျက် ဆိုဟထက်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ဝဋ်သည်ရောက်နေသည်ဆိုသည့်သတင်းကြောင့်ထင်သည် ရတနာသိခံအိမ်၏မိသားစုဝင်တွေအားလုံး စုရုံးရောက်ရှိလာ

ကြ၏။

“ပေပေ ဒါ ကျွန်တော် ခဏခဏပြောနေတဲ့ ကျွန်တော့်အချစ် ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖော်ဦးလေး စိတ်ပညာနဲ့ ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ယူထား တာ၊ အခု သူ နိုင်ငံတကာစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ညီလာခံကနေ ပြန်လာ တာ မကြာသေးဘူး၊ မလေးရှားမှာလုပ်တဲ့ ညီလာခံလေ”

မိုးသူက မိတ်ဆက်ပေး၏။

ဦးဘမောင်သည် ဖော်ဦးကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး

“ဪ အေးအေး သားကတော့ မင်းရဲ့အကြောင်းကို ခဏ ခဏပြောနေတော့လည်း တို့လည်း လူချင်း တစ်ခါမှသာ မတွေ့ဘူး တယ် နာမည်ကတော့ တရင်းတနီးဖြစ်နေတာပေါ့လေ”

“ဒါက ငါ့အဖေနဲ့အဖေ ဟိုဘက်ကတော့ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေး တို့ပဲ”

မိုးသူက တစ်ဆက်တည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဖော်ဦးက တစ်ခါတသေပင် ပြော၏။

“ဒါထက် မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

မိုးသူက မေး၏။

“မင်းပဲ မင်းရဲ့ယောက်ျားတွေရဲ့အိမ်လိပ်စာပေးထားတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊ မင်း နိုင်ငံခြားမသွားခင် သူတို့ရဲ့အိမ်လိပ်စာ မင်းကိုပေးထားတာပဲဥစ္စာ”

“ငါ ဒီကိုရောက်ရောက်ချင်း မင်းရဲ့ယောက်ျားတွေရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ မင်းတို့ ဒီကိုထွက်သွားပြီဆိုတာ သိရတာနဲ့ ငါလည်း ဒီကို ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တာပဲ”

ဇော်ဦးက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ၏။

“မင်း သူတို့နဲ့ စကားတော်တော်များများပြောဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့”

ဇော်ဦးက ဦးခေါင်းကို လေးလေးတွဲတွဲကြီး ညှိတ်ပြလျက်

“အေး ပြောခဲ့တယ်၊ အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့မိန်းမ မနွယ်နွယ်ရဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ဆီက တော်တော်လေးသိခဲ့ရတယ်၊ ဒါကို အသာထားဦး။ စောစောတုန်းက ငါနဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ မင်းရဲ့မိန်းမ”

ဇော်ဦး စကားမဆုံးမီ မိုးသူက အလျင်အမြန်လေး

“ဟ ဟေ့ကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောဦးမလို့လဲ၊ အဲဒါ ငါ့ညီမတစ်ဝမ်းကွဲပါကွာ၊ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးတို့ရဲ့သမီးပါ”

“အာ ငါကလည်း မင်းကို ဘာပြောမှာမို့လို့လဲ၊ မင်းရဲ့မိန်းမ မနွယ်နွယ်ကကော ဘယ်မှာလဲလို့ မေးမလို့ပါ”

တကယ်တော့

ဇော်ဦးနှင့်နွယ်နွယ်တို့သည် ယခင်က တစ်ခါမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးကြသူများမဟုတ်၊ မိုးသူကလည်း တစ်ခါမှ မိတ်ဆက်မပေးခဲ့၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လူချင်းလည်း တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ကြ၊

“ဟေ့ မင်းတွေ့ချင်နေတဲ့ ငါ့ဇနီးလေး သူ့အခန်းထဲကနေ ထွက်လာပါပြီဗျာ”

“ဟိုမှာ”

အိပ်ခန်းထဲကနေ ဆင်မယဉ်သာခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေသော ဇနီးချောလေး နွယ်နွယ်ကိုကြည့်၍ သူက ဝမ်းသာအားရပြော၏။

ဇော်ဦး၏အကြည့်က နွယ်နွယ်သို့ ရောက်သွား၏။

နွယ်နွယ်သည် ဘလောက်စိအင်္ကျီအစိမ်းနုရောင်နှင့် ပိုးဖျော့ပြောင်ထဘီအစိမ်းရင့်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

နုညက်သော မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် သနပ်ခါးရေကျဲကို ပါးပါးလေး လိမ်းကျံထား၏။

ပူးပူးအိအိ နင်းဆီအင်အဖူးနှစ်လွှာကိုတော့ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ပါးပါးလျှားလျှားလေး ဆိုးထား၏။

ရှည်လျားဖားဝေဝေညှိ ဆံနွယ်ဆံစတို့ကို ခေါင်းစည်းကြီးဖြင့် ချည်နှောင်ထားကာ ကျောပြင်ပေါ်သို့ ချထား၏။

ဇော်ဦးသည် နွယ်နွယ်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်နေ၏။ မျက်တောင်မခတ်တမ်းဖြစ်သည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဦး၊ တော်တော့လေကွာ၊ မင်းရဲ့အကြည့်ကလည်း ကြမ်းလှချည်လား။ ဘယ်နွယ်လဲ ငါ့မိန်းမ မလှဘူးလား”
မိုးသူက သတိပေးရင်း တစ်ဆက်တည်းမေးသွား၏။

ဇော်ဦးသည် အကြည့်ကိုလွှဲဖယ်သည်။ မိုးသူအား ပြုံးရုံမျှ ပြုံးပြလိုက်လျက်

“အင်း မဆိုပါဘူး။ မင်းမိန်းမအရွေးတော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝေ့ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“စင်းလုံးချောလို့ ထင်ရတဲ့ အသီးအနှံတွေတောင်မှ အပြစ် အနာအဆာကတော့ တစ်ခုတလေ ပါတတ်တာပဲလေ”

“သူငယ်ချင်းကလည်း စာတွေကဗျာတွေပွဲဦးမလို့လား။ ကဲပါ မင်း ရေအရင်ချိုးမလား။ ဒါမှမဟုတ် အနားယူမလား”

“ရေလည်းချိုးမယ်၊ အနားယူလည်းယူမယ်၊ မင်းမိန်းမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေကွာ”

သည်တော့လည်း

မိုးသူသည် နွယ်နွယ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“နွယ် အဲဒါ ကိုယ်ပြောပြောနေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဇော်ဦးလေ၊ အခု မလေးက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း

ကိုယ့်ဆီလိုက်လာတာ”

နွယ်နွယ်က ပြုံးလျက်

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုယ့်ကတော့ ကိုဇော်ဦးရဲ့အကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောပြနေတာ၊ အခုမှ လူချင်းတွေ့ဖူးတော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မနွယ်နွယ်ရဲ့မိဘတွေနဲ့ တော်တော်ကြာကြာ စကားပြောဖြစ်သေးတယ်၊ မနွယ်နွယ်ကို လူချင်းမတွေ့ဖူးခင်ကတည်းက မနွယ်နွယ်ရဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိနေပါပြီ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမိန်းမရ ကံကောင်းပါတယ်”

မိုးသူသည် ဦးဘမောင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဖေဖေ သူ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ခဏနေဦးမှာ၊ ဒီတော့ သူ့အတွက် အခန်း ဘယ်မှာထားပေးမလဲ”

“စာကြည့်ခန်းသားက အခန်းမှာပဲ ထားလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီအခန်း အားနေတာပဲဥစ္စာ၊ လူလေးမောင်ဇော်ဦး”

ဦးဘမောင်က ဇော်ဦးကို ခေါ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

“ဒီကိုရောက်ပြီရင် ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော်၊ ကိုယ့်ဆီလို သဘောထား၊ ဦးသားရဲ့သူငယ်ချင်းကိုတော့ ဦးရဲ့တူပဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကဲ လာ မင်းနေရမယ့်အခန်းကို လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

မိုးသူသည် ဇော်ဦး၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ ရှေ့ကနေ

ထွက်ခဲ့၏။ ဇော်ဦးက သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။

“မင်းတို့ရဲ့အိမ်သားတွေကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပါလား။ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုခု ချုပ်နှောင်ခံထားရတဲ့မျက်နှာတွေနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ့ကိုတောင် သိပ်ပြီး ဟက်ဟက် ပက်ပက်မရှိချင်ကြဘူး”

ဇော်ဦးက ရတနာသိခံအိမ်သားရုဏ်းမျက်နှာရိပ်မျက်နှာက ကို ကောင်းစွာခပ်မိသည်မို့ စိတ်ထဲမှာ မြဲမထားတတ်ဘဲ မိုးသူအား ပြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

“အေး မင်း မဆိုးဘူး။ လူကဲခတ်တော်သားပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ဖြစ်နေတာလား မပြောတတ်ဘူး”

မိုးသူက မယုတ်မလွန်ပြောသည်။

“ဒီမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတာ ကျိန်းသေတယ် မဟုတ်လား”

ဇော်ဦးက ထပ်ပြီးမေးသည်။

“မင်းကို ဒီအကြောင်းတွေ အခန်းထဲရောက်မှ အေးအေးဝေးဝေး ဆေး အားလုံးပြောပြမယ်။ ဒီကိစ္စကို မင်းပဲ ဖြေရှင်းနိုင်မယ်ထင်တာပဲ။ ဒီမှာရှိနေကြတဲ့လူတွေက ရှေးရိုးအယူသည်းနေကြတဲ့လူတွေ မဖြစ်နိုင် တဲ့ကိစ္စကြီးကို အစွဲအလမ်းကြီးနေကြတဲ့လူတွေက”

“အင်း ထင်တယ်။ သူတို့ပုံစံကိုကြည့်တာနဲ့သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ ဒီကိစ္စတွေကို ငါရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ တော့ ထင်တာပဲ။ အခန်းထဲရောက်မှ မင်းဆီက ဒီအကြောင်းတွေကို

နားထောင်ရသေးတာပေါ့လေ”

မကြာမီမှာပင်

စာကြည့်ခန်းဘေးရှိ အခန်းဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။

သော့ခတ်မထားသောကြောင့် အခန်းတံခါးကို အသာ တကြည် ဖွင့်လိုက်ရုံမျှနှင့်ပင် တံခါးက ပွင့်သွား၏။

အခန်း (၂၀)

သီချင်းသံ

‘ဒေါင် ဒေါင် ဒင် ဒင်’

ထိုအခန်းဆီမှ နာရီသံကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သူကို ရုတ်တရက် လှန်နှိုးလိုက်၏။

ဆယ်နာရီတိတ်ဖြစ်သည်။

ညဉ့်အမှောင်ထုသည် တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းမိုးလျက် ရှယ်လှယ်ထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တိုက်ခတ်နေသော လောက အေးစိမ့်လာသည်နှင့်အမျှ မိုးစက်မိုးမှုန်လေးတွေကလည်း တဖွဲဖွဲဖြင့် ကျဆင်းလာ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသည်နှင့် ရတနာသိမ်ခံအိမ်မိသားစုတို့သည် လူစုခွဲကာ ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝင်သွားကြပြီ

ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် စောစီးစွာပင် အိပ်စက်အနားယူကြတော့မည် ထင်သည်။

စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ခွမ်းနယ်နေကြသည့် ရတနာသိမ်ခံအိမ်မိသားစုရယ်လေ။

ဇော်ဦးကတော့ အများသူငါလို မအိပ်နိုင်သေး။

အခန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း အတွေးပလံ့စီနေမိသည်။

ဤရတနာသိမ်ခံအိမ်ကြီးထဲတွင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှအကြောင်း

ကိစ္စတွေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အလုံးစုံပြောပြပြီးဖြစ်သည်။

ဤခံအိမ်ကြီးထဲမှ လူတွေ၏စိတ်ဓာတ်အနေအထားကိုလည်း

ကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

စိတ်ထားတွေက ဖြူစင်သည်။ ရိုးသားသည်။

ရှေးသုံးလည်း မလွယ်နှင့်၊ ရှေးထုံးလည်း မပယ်နှင့်ဆိုသည်

လူစားမျိုးတွေဖြစ်၏။

ရှေးရိုးအစွဲ အလွန်ကြီးမားသူတွေဖြစ်၏။

အပြစ်တော့ မဆိုသာ။

သူတို့က ရှေးလူကြီးတွေဖြစ်၏။

မိုးသူဆီက ကြားသိရသလောက်ဆိုလျှင်

ဤကိစ္စတွင် ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက် ရှိရမည်။ သော့နှစ်ချောင်း ပျောက်ဆုံးသည်။ သည်ကိစ္စသည် တစ်ဦး

တစ်ယောက်တည်း၏လက်ချက်လား။ သို့မှမဟုတ် နှစ်ဦးနှစ်ယောက်၏ လက်ချက်လား။

သေပြီးသူက သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သေပြီးသူ၏ပညာဉ်ဝင်စားသည်ဆိုသည့်အဖြစ်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်စကောင်း။ ကြားရသူအဖို့ ရယ်စရာဖြစ်နေ၏။

သူ အတွေ့ပလုံစီနေစဉ်မှာပင်

အလွမ်းသိချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကြီး သိဆိုနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံက သူ့နားအာရုံထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာ၏။ အသံက တိုးသဲ့သလို အပေါ်ထပ်ဆီကနေ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်ဦးသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သီချင်းသံကို ကြားနေရဆဲ။

ဇော်ဦးသည် ကြောင်လိမ်လှေကားဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်း အပေါ်သို့တက်ရောက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်တွင်ထွန်းထားသော မီးအလင်းရောင်ကြောင့် လှေကားပေါ် တက်ရသည်မှာ သိပ်ပြီးအခက်အခဲမရှိ။

ထိုစဉ်

အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ယောက်ယောက်က ကြိုဝင်နေသည်လား မသိ။

ခြေကျင်းသံ တချွင်ချွင်ကို ကြားလာရ၏။

အပေါ်သို့တက်မိလေ ခြေကျင်းသံနှင့် သီချင်းသံကို ပိုပြီးစိစိပြင်ပြင် ကြားလာရလေ၏။

အခန်းနံပါတ်ရှစ်နားသို့ ရောက်လာ၏။

ခြေကျင်းသံနှင့် သီချင်းသံက ပိုပြီး ကျယ်လောင်လောင်၊

သီချင်းသံမှာ အပြင်တွင်ဆိုနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ တတ်စက်မှ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အထဲမှာ ဘယ်သူလဲ”

ဇော်ဦးသည် အသံပေးလိုက်မိသည်။

သီချင်းသံနှင့် ခြေကျင်းသံ ပျောက်သွား၏။

“ငါ လှစန်းကြည်လေ”

မိန်းမအသံပေမယ့် အသံက ခြားသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လှစန်းကြည်က သေသွားပြီပဲ”

“ငါ မသေသေးဘူး။ ငါ့ကို သေသွားပြီလို့ ထင်နေကြတာ၊ အေး ငါမသေသေးသလိုပဲ ဇောတိကလည်း မသေသေးဘူး။ ဇောတိကရဲ့ပိညာဉ်က မိုးသူမှာ ဝင်ကပ်နေတာ”

အဓိပ္ပာယ်က မိုးသူကို အခဲမကျေ အပြီးအတေးထားနေသည်ဆိုသည့်သဘော။

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်း ဘာအကြံနဲ့ အခုလို လျှောက်လုပ်နေရတာလဲ၊ မင်း အချိန်မီရင်လိုက်ရင်

ကောင်းမယ်”

စကားပြောရင်း

ဇော်ဦးသည် တံခါးကို အသာအယာတွန်းကြည့်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်

ရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ကျသွား၏။

ရုတ်တရက်

မီးတွေပြတ်တောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့မှ အခန်းတံခါးသည် ရုတ်ခြည်းပွင့်ထွက်သွား၏။

မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုလည်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်

လာလျက် သူ့အား ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့

ဇော်ဦးသည် နောက်ပြန်လွင့်ထွက်သွား၏။

ဝရန်တာလက်ရန်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်မိသည်။

ကျောပြင်တစ်ခုလုံး အောင့်တက်သွား၏။

မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင်သည် ရလာသည့်အခွင့်အရေးကို အမိအရအသုံးချကာ လှေကားဘက်သို့ ပြေးတော့၏။

ဇော်ဦးသည် ထိုမည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်နောက်သို့ အမိလိုက်မို့ ကြိုးစား၏။

သူ လှေကားထိပ်သို့အရောက်မှာပင် မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်

ရှင်သည် သူ့မျက်စိမြင်ကွင်းထဲကနေ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

“တောက်”

မကျေမနပ်ဖြစ်ခြင်းနှင့်အတူ တောက်တစ်ချက်ကိုသာ ထန်ပြင်းစွာ ခေါက်မိတော့သည်။

တကယ့်လက်သည် တရားခံတစ်ယောက်လုံးကို လက်ရဖမ်းမိနိုင်ပါလျက်နှင့် အငိုက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ညံ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ပေါ့လျော့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိသည်။

ကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်း အောက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

အောက်သို့အရောက်မှာပင် ရတနာသိခံခံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်လင်းလာတော့၏။

သို့နှင့်အမျှ

ရတနာသိခံခံအိမ်အတွင်းသို့ ဝင်တော့မည့်လူငယ်တစ်ယောက်ကိုလည်း လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်ရသလို

“ဟေ့ ချာတိတ် မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ဝင်းမြင့်ပါ”

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ ပတ်သက်နေတာလဲ”

ဝင်းမြင့်ဆိုသည့်လူရွယ်သည် သူ့အား မေးခွန်းတွေထုတ်နေ

ခြင်းကို သိပ်ပြီးနှစ်သက်ပုံမရ

“ကျွန်တော်က ဦးလေးမောင်၊ ဒေါ်လွင်လွင်မော်တို့ရဲ့သားပဲ၊ ကျွန်တော့်အစ်မက လွင်မိုးမြင့်၊ နို့ နေစမ်းပါဦး ကျွန်တော့်ကိုချည်းပဲ မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားကရော ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

မေးခွန်းထုတ်သွားပုံက တကယ့်ပီဘီလူကြီးတစ်ယောက် အတိုင်း။

ဖော်ဦးက ပြုံးလိုက်ရာမှ

“ငါက မိုးသူရဲ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာဖော်ဦးပဲ၊ နေစမ်းပါဦး မင်း အခု အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတာလား”

“မဆိုင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်က အပြင်ကနေ ပြန်လာတာ”

လွင်မိုးမြင့်ရောက်လာ၏။ ငါကဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့်

“ဝင်းမြင့် အထဲဝင်တော့လေ၊ အပြင်မှာ ဘာလုပ်လုပ်နေတာလဲ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းနေရတဲ့ကြားထဲ နင့်ကို စောင့်ပြီး ထမင်းကျွေး ရတာလည်း အလုပ်တစ်လုပ်ဖြစ်နေပြီ၊ နင် နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲ လျှောက် သွားနေရင်တော့ တစ်နေ့ ဘေးတွေ့မှာပဲ ဖေဖေခွဲမေမေတို့ကလည်း နင့်အတွက် အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေရတာပဲ”

“မမကလည်း ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ဥစ္စာပဲ အပြစ်တင်နေ၊ အိမ်မှာ လူကြီးတွေကြားထဲ မှာနေဖို့ကရော ဘာများအကြောင်းထူးမှာမို့လဲ၊ ပျင်းခြောက်ခြောက်

ကြီးနဲ့”

ဝင်းမြင့်က ဆင်ခြေပေး၏။

“ကဲ ညီလေး ဘာမှဆက်ပြီးပြောမနေနဲ့၊ မင်းအစ်မက မင်း အတွက် စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ၊ မင်း ဒီမှာနေရတာ ပျင်းတယ်ဆိုရင် ငါ မြိုင်သာယာကိုပြန်တဲ့အခါကျရင် လိုက်ခဲ့လေ၊ ဪ ညီမပါ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ အလည်သဘောမျိုးနဲ့ပေါ့၊ ဟိုမှာ ညီမတို့ မောင်နှမကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ထားပို့မယ်၊ မရောက်ဘူး သေးတဲ့တုရားတွေလည်း အနဲ့လျှောက်ဖူးကြမယ်လေ ဘယ်နှယ်လဲ”

လူပျိုကြီးဖြစ်သည့် ဖော်ဦးသည် အခွင့်အရေးရတုန်း အဖျို မလေး လွင်မိုးမြင့်၏စိတ်ဆီသို့ မြားချက်ပစ်ခွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဖေဖေခွဲမေမေတို့က ခွင့်ပြုရင်ကောင်းတာပေါ့”

လွင်မိုးမြင့်က သူကတော့ လိုက်ချင်သည်။ မငြင်းပါဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ညီမတို့ရဲ့မိဘတွေကို အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ခွင့်တောင်းပြီး ခေါ်သွားပေးမယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာ နေ တော့။ ကဲ ... ညီလေး အိမ်ထဲဝင်တော့၊ အပြင်မှာ မိုးစက်တွေ ကျနေတယ်၊ တော်ကြာ မိုးမိပြီး ဖျားနာနေဦးမယ်”

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ဖော်ဦးသည် ဖွားဖွားဖွားဖွားဖြင့် ကျဆင်းနေသော မိုးစက် မိုးပေါက်ကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်၏။

ရင်ထဲမှာတော့ အမျိုးအမည်မသိရသော ဝေဒနာတစ်ရပ်က
ခိုဝင်ငြိတယ်နော်။

အနား (၂၁)

လုပ်ကြံပြီ

နံနက်ပိုင်းသောက်အလင်းရောက်သည်နှင့်
ဖော်ဦးသည် စောစီးစွာပင် နိုးထလျက် ရတနာသိမ်ခံအိမ်ခေါ်
မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော လွင်မိုးမြင့်ကို တွေ့ရ၏။

“ညီမက အစောကြီးနိုးနေတာပဲနော်”

လွင်မိုးမြင့်က ကြေမန်းကန်လုံးလေးတစ်လုံးထဲသို့ ရေခန်း
ငဲ့ထည့်လိုက်ရင်း

“လွင့်ထက် ပိုပြီးစောစောနိုးနေတဲ့လူရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မမနွယ်၊ သူက အစောကြီးနိုးပြီး ရေခန်းလာတည်သွားတယ်”

ဘည်သွားတာလည်း ကြည့်ဦးလေ တစ်ခွက်စာပါသည်။ ပြီးတော့
ပြောသွားသေးတယ်။ အစ်ကိုမိုးရဲ့အခန်းထဲကို ကော်ဖီဖျော်ပြီး သွား
ပေးလိုက်ပါတဲ့။ အစ်ကိုမိုးက အပြင်ထွက်ပြီးသောက်မှာ မဟုတ်ဘူး
ဘူး”

ရေခွေးငဲ့ထည့်ပြီးသွားသည် ကြွေပန်းကန်ထဲသို့ ကော်ဖီမူန့်
နီဆီ၊ သကြား စသည်တို့ကိုထည့်ပြီး မွှေနှောကပ်၏။

ထို့နောက်
ပေါင်မုန့်မီးကင်ထောပတ်သုတ်နှစ်ချပ်နှင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို
ပင်ပန်းပေါ်တင်ကာ မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

ဇော်ဦးသည် ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း မီးဖိုခန်းထဲတွင်
ဟိုဟိုသည်သည်လျှောက်ကြည့်ပြီး မျက်စိကစားမိသည်။

အဖုံးပွင့်နေသည့် ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို မြင်တွေ့မိသည်။
စိတ်ထဲက သင်္ကာမကင်းရှိသောကြောင့် ပုလင်းကို ယူကြည့်

သည်။

အမှုန့်တွေတစ်ဝက်တစ်ပျက်ရှိနေလေသည်။
ပုလင်းကို ပတ်ထားသည့် စာတန်းကိုဖတ်သည်။

ကြွက်သတ်ဆေးအဆိပ်၊

ဟိုက် ပြဿနာပဲ၊

ပန်းကန်တွေတင်ထားသည့် စားပွဲပေါ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း
ပုလင်းထဲက အမှုန့်အချို့တစ်ဝက် ဖိတ်စင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိလိုက်ရာမှာ ဇော်ဦးသည် ကြွက်သတ်
ဆေးပုလင်းကိုကိုင်၍ မီးဖိုခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

မိုးသူ၏အခန်းဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။

မိုးသူ၏အခန်းထဲကနေ ထွက်လာသည့် လွင်မိုးမြင့်နှင့် တိုက်
မိမလိုရှိသည်။

သူက အချိန်မီ တိမ်းရှောင်ကွေ့ပတ်ပြီး မိုးသူ၏အခန်းထဲ
ဝင်သည်။

တော်သေးသည်။

မိုးသူသည် မျက်လုံးအစုံမှူးမိုတ်၍ ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်း
နေဆဲဖြစ်သည်။

ကော်ဖီထည့်ထားသည့် ကြွေပန်းကန်လုံးကတော့ သူ့ခုတင်
ခေါင်းရင်းရှိ စာရေးစားပွဲခုံပေါ် တင်ထား၏။

ဇော်ဦး၏ခြေသံကြောင့်ထင်သည်။

မိုးသူ မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူငယ်ချင်း”

မိုးသူက မေး၏။

ဇော်ဦးသည် လက်ထဲမှ ကြွက်သတ်ဆေးပုလင်းကို ပြလိုက်
ရာမှ

“ဒီမှာတွေ့လား ကြွက်သတ်ဆေး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းရဲ့ကော်ပီပန်းကန်ထဲမှာ အဲဒီကြွက်သတ် ဆေးတွေ ထည့်ထားတယ်”

မိုးသူ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ထည့်မှာတဲ့လဲ၊ ဘာကြောင့်ထည့်ရတာလဲ”

“ပြောရင် မင်းယုံနိုင်တောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကြွက်သတ်ဆေး ထည့်ပြီး မင်းကို အသေသတ်ဖို့လုပ်နေတဲ့သူက တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့မိန်းမ၊ မနွယ်နွယ်ပဲ”

ဖော်ဦးက လေအေးကလေးဖြင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဘာ မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ သူက ငါ့ကို ဘာကြောင့်သတ်ရမှာလဲ”

မိုးသူက မယုံမကြည်ရှိသည့်လေသံဖြင့် ပြော၏။

ဖော်ဦးသည် ခုတင်ပေါ် တင်ပါးစောင်းထိုင်လိုက်ရာမှ

“အေး မင်း ယုံတာ မယုံတာတော့ ငါမသိဘူး။ အဖြစ်မှန်က တော့ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပဲ။ အမှန်တော့ မနွယ်နွယ်ဟာ ဒီလိုကိစ္စ တွေ လုပ်နေပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ လုပ်မိမှန်းတောင် သိတာမဟုတ် ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူဟာ ဗတ်နစ်ဂွဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ကောင်း ဝင်တဲ့အချိန်ကျရင် စိတ်ကောင်းမဝင်တဲ့အချိန်က လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ဘာမှသတိမရတော့ဘူး။ သူ့မိဘတွေနဲ့ ငါ အကြာကြီး စကားပြောခဲ့ ရလို့ သူ့အကြောင်းကို ငါ အစအဆုံးသိခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ငယ်ငယ် တုန်းက သူ့မိဘတွေဆီက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ ဖာတ်လမ်းတွေ၊ ပုံ ပြင်တွေ၊ ဒဏ္ဍာရီတွေ အမားကြီးနားထောင်ခဲ့ရတော့ သူဟာ ဆယ်နှစ်

သမီးအရွယ်လောက်မှာ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းပြီး တွေ့ကရာတွေ လျှောက် လုပ်ခဲ့လို့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့တောင် ပြုခဲ့ရသေးတယ်။ အဲ ကြီး လာတော့ သူ့အခြေအနေဟာ ပိုဆိုးလာတယ်။ သူဟာ အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်လာတယ်။ စိတ်နယ်လွန်စာအုပ် တွေနဲ့ နပန်းလုံးလာတယ်။ အဲ ဒီရောက်ပြန်တော့ ဒီ.ကအကြောင်းတွေ က သူ့ခေါင်းထဲကို သံမှိုနှက်သလို စွဲနေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ကူး အယဉ်လွန်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ သွားတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလှစန်းကြည်လို့ ထင်နေတယ်။ မင်းကိုတော့ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့အပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ ဦးဖောတိကလို့ ထင်နေ ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေက သူ မကောင်းတဲ့စိတ်ဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ ထင် နေတာ။ အဲ ကောင်းတဲ့စိတ်ပြန်ဝင်လာတဲ့အခါကျတော့ သူဟာ မနွယ်နွယ်ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ လှစန်းကြည်စိတ်ဝင်နေတဲ့ အချိန်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို သူ ဘာတစ်ခုမှ သတိမရတော့ ဘူး။ အမှန်တော့ သူ့မှာ Double Image လို့ခေါ်တဲ့ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်နေ တာပဲ”

ဖော်ဦးက စိတ်ပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အသေအချာရှင်းပြ၏။

“သူဟာ မကောင်းတဲ့စိတ်ဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းကို မသတ် မချင်း ကျေနပ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း စောစောစီးစီးထပြီး မင်းသောက်မယ့် ကော်ဖီထဲမှာ ကြွက်သတ်ဆေးမှုန့်တွေ ထည့်ထား တယ်။ မယုံရင် မင်း လက်တွေ့သောက်ကြည့်လိုက်လေ”

မိုးသူသည် စိတ်မောလှမောဖြစ်သွားသလို လေပူတွေကို ပူး
ခနဲနေအောင် မှတ်ထုတ်လိုက်ရာမှ

“ဒီတော့ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“သူ့မှာ စွဲနေတဲ့အစွဲကို ချွတ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ မကောင်းတဲ့စိတ်
ဝင်လာရင် သူ့ကိုယ်သူ မင်းသမီး လှစန်းကြည်လို့ထင်နေတဲ့ကိစ္စ
ရယ်၊ မင်းကိုလည်း ဦးဖေတိကလို့ ထင်နေတဲ့ကိစ္စတွေ တစ်ခါတည်း
ပျောက်သွားအောင် ဖျောက်ရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ အဓိကကတော့ ဒီ
ဖာတ်လမ်းမှာ ဦးဖေတိက သေပေးရလိမ့်မယ်၊ ငါဆိုလိုချင်တာက
တော့ လှစန်းကြည်စိတ်ဝင်နေတဲ့သူက ဦးဖေတိကဖြစ်နေတဲ့ မင်းကို
တစ်ခါတည်း အသေသတ်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကို ဒီအစွဲကနေ ကျွတ်သွား
အောင် ချွတ်မှရမယ်၊ နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒီကိစ္စမှာ ငါက သေပေးရမယ် ဟုတ်လား”

မိုးသူက မဝံ့မရဲမေးသည်။

ဖော်ဦးက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလျက် မိုးသူ၏ပခုံးကို ပုတ်ကာ

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီဖာတ်လမ်းမှာ မင်းက အဓိကဖြစ်နေတော့
သေပေးရတော့မှာပေါ့ကွာ ဟား ဟား ဟား”

စကားအဆုံးတွင်

ဖော်ဦးသည် သူ့စကားသူ သဘောကျသလို ရယ်သည်။

“အေးကွာ မင်းဆီက ကြားရတဲ့အဖြစ်တွေက ယုံတောင်မယုံ
နိုင်စရာပဲ”

“ဘာမှမယုံမနေနဲ့၊ မင်းသမီးရဲ့အခန်းထဲ ဝင်ဝင်နေတဲ့လူက
လည်း မင်းရဲ့မနွယ်နွယ်ပဲ၊ တတ်စက်ဖွင့်ပြီး က၊တောင် က၊နေလိုက်
သေးတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ မင်းသမီးလှစန်းကြည်လို့ ထင်နေတာကိုး
ညတုန်းကတော့ အမှောင်ထဲမှာ သူက ငါ့ကို တွန်းပြီးတော့တောင်
ပြေးသွားလိုက်သေးတယ်၊ အေး အဲဒီလိုမပြေးခင် အခန်းထဲကနေ
ဘာပြောသွားသလဲဆိုတော့ သူ လှစန်းကြည်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဦးဖေ
တိကရဲ့ညီညာဉ်က မင်းဆီမှာ ကပ်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောသွား
သေးတယ်၊ သူ ငါ့ဘေးကနေဖြတ်ပြီး ပြေးသွားတော့ သူ့ခေါင်းပေါ်
ကနေ ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့တောင် ရလိုက်သေးတယ်၊ ဒီခေါင်းလိမ်းဆီ
နဲ့ကို ငါ ရှူပူပါတယ်လို့ စဉ်းစားနေတာ ဒီမနက်မှပဲ ဒီကြွက်သတ်
ဆေးကိစ္စပေါ်လာတော့မှ အဖြေပေါ်တော့တယ်၊ သူဟာ စိတ်ရှိင်းဝင်
လာတဲ့အချိန်ကျရင် သူ့နဂိုအသံပျောက်ပြီး တခြားအသံတစ်သံက
အစားထိုးဝင်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီပြဿနာတွေမှာ တကယ့်တရားခံ
အစစ်အမှန်ဟာ သူပဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမခိုင်မိလိုက်ကြတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် သူ့ဆီမှာ စွဲကပ်နေတဲ့အစွဲကိုတော့ ဒီကနေ ချွတ်ရမှာပဲ၊ သူ
စိတ်ရှိင်းဝင်လာတဲ့အခါကျရင် ဆိုပါတော့ကွာ ဒီဖာတ်လမ်းမှာ မင်းက
အဓိက က၊ပြရလိမ့်မယ်”

“ဟာ မလွယ်ပါလား၊ နွယ်မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိနေမှန်း ငါလုံးဝ
မခိုင်မိခဲ့တာအမှန်ပဲ”

“သိစိတ်နဲ့မသိစိတ်ပေါ့ကွာ၊ မသိစိတ်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ လုပ်

ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို သိစိတ်ဝင်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘာမှမမှတ်မိတော့တဲ့ သဘောမျိုး။ ပြောမယ်ဆိုရင် စိတ္တဝေဒနာတစ်မျိုးပေါ့လေ။ ကံပါ ဒါကို အသာထားဦး။ မင်းရဲ့ကိစ္စတွေပြီးသွားရင် ငါ့ရဲ့ကိစ္စကိုလည်း မင်း အကူအညီပေးရလိမ့်မယ်”

မိုးသူက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို အသာပင့်တင်လျက် ...

“ဘာလဲ မင်းရဲ့ကိစ္စက”

“ငါ့ရဲ့ကိစ္စက မင်းနဲ့ဆွေမျိုးတော်စပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မင်းရဲ့ညီမလွင်မိုးမြင့်ကို ငါ ဒီကနေ့ ခေါ် သွားချင်တယ်။ အဲဒါ မင်း သူ့မိဘတွေကို ပြောပေးဖို့ပဲ”

သည်တော့မှ မိုးသူ သဘောပေါက်သွားသလို

“ဘာ မင်းဘာကလည်း မမြန်လွန်ဘူးလား”

“မမြန်ဘူးသူငယ်ချင်း။ နှေးလွန်းတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ အတွေ့အနောက်ကျနေတယ်လို့တောင် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ ငါလည်း ဒီအတိုင်းချည်းပဲ အထီးကျန်ဆန်ဆန်နေရတဲ့ဘဝကို ငြီးငွေ့ ချင်နေပြီ။ ကံပါ ငါပြောတဲ့ကိစ္စကို မင်းကူညီမလား။ မကူညီဘူးလား။ ဒါပဲပြော”

ဇော်ဦးက ဇွတ်အတင်းမှ ဇွတ်အတင်း။

မိုးသူခမျာ မငြင်းသာတော့။ လက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုကုတ်ဖွ လိုက်ရာမှ။

“အေးပါကွာ၊ ပြောပေးပါ့မယ်။ အရေးထဲ မင်းကလည်း တစ်မှောင့်ပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ငါသွားတော့မယ်နော် ရွှေယောက်ဖ ကြီး”

စကားအဆုံး

ဇော်ဦးသည် မိုးသူ၏အခန်းထဲကနေ ထွက်သည်။

အခန်းအပြင်ဘက်တွင် မိုးသူ၏အခန်းနံရံကို ကျော်ဖို့၌ ရပ် နေသည့် လွင်မိုးမြင့်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကို မြင်တွေ့သည်နှင့်

လွင်မိုးမြင့်သည် ဦးစာတာ လူမိခံလိုက်ရသလို ရှက်ပြုံးလေး မဝံ့တံ့ဖြင့် ဦးခေါင်းလေး ငုံ့ကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြေးထွက်သွားတော့ သည်။

“ဟား တို့တစ်တွေ ပြောသမျှဆိုသမျှစကားတို့ကို ဒီကောင် မလေး အကုန်လုံးကြားသွားပြီထင်ပါရဲ့။ အင်းလေ သိသွားတော့ လည်း ထပ်ပြီးပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့လေ”

အခန်း (၂၂)

လှစန်းကြည်စစ်ဆင်ရေး

နေရောင်ကွယ်ပျောက်၍ ညအမှောင်ထုရိုးရိုးချယ်လှယ်ခဲ့လေ

ပြီ။
အပြင်လောကတွင် မိုးသည် တဖြိုးဖြိုးတဖြောက်ဖြောက်ဖြင့်
အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းနေသည်။

လေအတိုးမှာ ယိမ်းထိုးနေသော သစ်ပင်ကြီးများ ရုတ်တရက်
ကြည့်လိုက်လျှင် အမှောင်ထုအောက်မှာ နာနာဘာဝကောင်ကြီးတွေ
ပျော်မြူးနေကြသည့်အတိုင်း။

လျှပ်ရောင်ကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်းခနဲပြက်ခနဲ၊

“လှစန်းကြည် လှစန်းကြည်”

ဇော်ဦးက အပြင်ဘက်မှနေ၍ ခေါ်သံပေး၏။

အစသော်

တုံ့ပြန်ထူးသံ မကြားရ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသေး၏။

ဇော်ဦးသည် ညာလက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓား
ရှည်ကို ဘယ်လက်သို့ပြောင်းကိုင်လိုက်ရာမှ

“လှစန်းကြည် လှစန်းကြည်”

ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြီး ခေါ်လိုက်မိသည်။

သည်တစ်ခါတော့

ထူးခြားမှုရှိလာ၏။

နွယ်နွယ်၏အခန်းထဲမှ အသံထွက်လာ၏။

“နင်ဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့လာခေါ်နေတာလဲ”

ထွက်လာသည့်အသံက တစ်မျိုးပင်၊

အစ်တစ်တစ်နှင့်သြဇာ။

နွယ်နွယ်နဂိုအသံသည် ဖုံးကွယ်ပျောက်နေ၏။

အကွယ်မှာရပ်နေကြသည့် ရတနာသိင်္ခံအိမ်မိသားစုအားလုံး
ပျက်လုံးပြူး ပျက်ဆံ့ပြူးဖြစ်သွားကြ၏။

“ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်မှာ ကြားခဲ့တာ အဲဒီအသံပဲ အစ်ကို
ကြီး”

ဦးလေးမောင်က ဦးဘမောင်နားကပ်၍ တိုးတိုးလေးပြော၏။

ဦးဘမောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို

ပွတ်ပွတ်သပ်သပ်ပြုနေ၏။ ဒေါ်တင်တင်မိုးနှင့်ဒေါ်လွင်လွင်မောင်တို့ ကတော့မူ နွယ်နွယ်၏အခန်းဘတ်သို့သာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေ၏။ လွင်မိုးမြင့်ကတော့မူ ဇော်ဦး၏လှုပ်ရှားမှုတွေကို အစဉ် တစိုက် ကြည့်နေ၏။

“လှစန်းကြည် လှစန်းကြည် မင်း အရမ်းသတ်ချင်နေတဲ့ ဦးဇောတိက အခု သူ့အခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်။ အဲဒါ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးပဲ။ မင်း အခန်းထဲကနေ ထွက်ခဲ့တော့လေ”

“သတ်မယ် သူ့ကိုသတ်ကိုသတ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်။ ဒီလို အခွင့်အရေးရဖို့ စောင့်နေတာကြာပြီ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

တံခါးဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းလာနေသော ခြေသံတရုတ်တရုတ်ကို ကြားရသည်။

ဇော်ဦးက တံခါးကို မသိမသာဖွင့်မပေးထားလိုက်၏။

လူတစ်ကိုယ်စာပွင့်သွားသလို တံခါးကြားကနေ နွယ်နွယ် ထွက်လာ၏။

သူမ၏အသွင်က အိပ်မက်မက်ရင်း လမ်းထဲလျှောက်လာသူ ကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဦးဇောတိက တစ်ဖက်ခန်းမှာ အိပ်နေတယ်။ အဲဒီ အခန်းကို ဆက်လျှောက်။ တံခါးပွင့်ပြီ အထဲကိုဝင်”

ဇော်ဦးက ညွှန်ကြားချက်တွေပေးနေသည်။

နွယ်နွယ်သည် ဇော်ဦးညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း တစ်သလေ

မတိမ်း လိုက်၍လုပ်ဆောင်နေ၏။ စက်ရှုပ်ကြီးတစ်ရပ်ကဲ့သို့ တစ်ဖက် ခန်းသို့လျှောက်သွားကာ တံခါးပွင့်ပြီး ဝင်သွား၏။

ဇော်ဦးကလည်း နောက်ကနေ လိုက်၍ဝင်ခဲ့သည်။

“ရှေ့ ဒီမှာတော့ မင်းသိပ်သတ်ချင်နေတဲ့ ဦးဇောတိကကို ဒီတားနဲ့မသေမချင်းခုတ်သတ်ပေးတော့”

ဇော်ဦးက လက်ထဲမှ တားကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။

နွယ်နွယ်က လှမ်းယူ၏။

ခုတင်ပေါ်တွင် မိုးသူရှိနေသည်။ မျက်လုံးအစုံမှေးမှိတ်ထား၏။

ကိုယ်ခန္ဓာအောက်ပိုင်းကို စောင်ပါးလေးဖြင့် လှမ်းမြှဲထား၏။

နွယ်နွယ်သည် လက်ထဲမှတားကြီးကို ကိုင်မြှောက်လျက် ခုတင်

နားသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်သွားနေ၏။

မကြာမီမှာပင်

ခုတင်နားသို့ ကပ်မိသွားသည်နှင့်အမျှ လက်ထဲမှတားကိုလည်း

ကိုင်မြှောက်လိုက်တော့၏။

ထိုမှာပင်

ဇော်ဦးသည် မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်၏။ တစ်ခန်းလုံး ပိန်း

ပိန်းပိတ်မှောင်မည်းသွား၏။

အမှောင်ထဲမှာပင်

ဇော်ဦးက ကသောကမြောလေးပဲ

“ခုတ်တော့လေ ခုတ်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခုတင်ပေါ်မှာ

ဦးဖောတိက ရှိနေတယ်လေ”

‘ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်’

ခုတင်ပေါ်သို့ တားဖြင့် အဆက်မပြတ်ခုတ်သံ ကြားနေရသ

လို

“ဟီး ဟီး ဟီး ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကြီး သေစမ်း

သေစမ်း”

အဆက်မပြတ် ကြိမ်းဝါးသံကိုလည်း ကြားရ၏။

“အား”

ခုတင်ပေါ်မှ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့်အသံနက်ကြီး

က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

သည့်နောက်မှာတော့

အရာခပ်သိမ်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

နွယ်နွယ်ဆီက အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသံကိုတော့ အတိုင်း

သား ကြားနေရ၏။

ဇော်ဦးသည် မီးခလုတ်ကို ပြန်နှိပ်လိုက်၏။

အမှောင်ထဲက အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွား၏။

တစ်ခန်းလုံး လင်းသွား၏။

ခုတင်ရှေ့မှာ နွယ်နွယ် တားကိုင်လက်က အောက်သို့ကျလျက်

သူမအသွင်က ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည့်ပုံစံပျို။

ခုတင်ပေါ်မှာတော့ သွေးအရွှဲနှင့် စောင်ပါးလေးက အစုတ်

စုတ်အပြတ်ပြတ်၊

“ကဲ လှစန်းကြည် ဦးဖောတိက သေသွားပြီ မင်း သတ်လိုက်
လို့ ဦးဖောတိက မရှိတော့ဘူး။ မင်းလည်း စိတ်ကျေနပ်တော့ မင်း
နေရာကို မင်းပြန်တော့၊ ငါတို့ကို ဆက်ပြီးအနှောင့်အယှက်ပေးဖို့
မကြိုးစားခဲ့တော့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဇော်ဦးက အဆက်မပြတ်ပြောသည်။ သတိပေး၏။

ထိုခဏမှာပင်

နွယ်နွယ်၏လက်ထဲမှ တားက လွတ်ကျသွား၏။

‘ဒေါင်’

နွယ်နွယ်၏တစ်ကိုယ်လုံး အတုန်တုန်အယင်ယင် ဖြစ်လာ
၏။

သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့သလို ဒူးညှုတ်ရွေ့၍ ပြုလဲကျ
သွား၏။

ဇော်ဦးက အလိုက်သင့်ပေ့ချီ၍ထားလိုက်၏။

ခုတင်အောက်တွင် ပုန်းနေသည့် မိုးသူ ထွက်လာ၏။

“မင်း ခုတင်ပေါ်က ငှက်ပျောတုံးတွေကော၊ စောင်တွေပါ
အားလုံး မြေမြှုပ်ပြီ အစပျောက်ထားလိုက်တော့ သူ့ကို ငါ သူ့အခန်း
ထဲသွားပို့ထားလိုက်မယ်၊ စိတ်အေးအေးထားတော့၊ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး
နုဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီရတနာသိပ်အိမ်ကြီးမှာ ဘာအနှောင့်
အယှက်မှ မရှိတော့ဘူး”

ပြောပြီးနောက်

ဇော်ဦးသည် နွယ်နွယ်အား ပွေ့ချီကာ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးခဲ့၏။

ခုတင်ပေါ်သို့ အလိုက်သင့်ချကာ စောင်ပါးလေးတစ်ထည်ကို ရင်ခေါင်းအထိ ခြုံလွှမ်းပေးလိုက်၏။

အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာ၏။

ဦးဘမောင်အနားသို့ ကပ်လာ၏။

“စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေး

ဖြစ်သွားပါပြီ။ အရေးကြီးတာက အပေါ်ထပ်ကအခန်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလုပ်ထားလိုက်မို့ပဲ။ ဦးတို့ထင်နေတာတွေက ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံးအဝေးကို ထွက်သွားကြပါပြီ။”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပါပဲ”

ဦးဘမောင်က ကျေးဇူးတင်စကားဆို၏။

မိုးသူ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် မိုးသူ၊ မင်းတို့ရဲ့ကိစ္စပိစ္စတွေတော့ ပြီးသွားပြီနော်၊ ငါ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ်၊ မင်း မကလာဆောင်အမိ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ပြန်လာရင်တော့ ငါ့မိဘတွေကိုပါ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

“မင်းမပြန်ဘဲ နေလို့မရဘူးလား”

မိုးသူက တားချင်နေဟန်ရှိ၏။ သူ့ကို သည့်မှာပဲနေစေလိုဟန်တူ၏။

ဇော်ဦးက ပြုံးလျက်၊

“နေလို့မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ မင်းကိုတွေ့ပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ငါ့မိဘတွေကို ကတိပေးထားတာ၊ ကဲ ဒါကိုထားလိုက်ပါတော့။ မင်းရဲ့ပြဿနာတွေ ရှင်းသွားပြီဆိုတော့ ငါ့ကိစ္စကိုလည်း လုပ်ပေးဦးလေမှကွာ”

စကားအဆုံးတွင်

ဇော်ဦးသည် လွင်မိုးမြင့်ဘက်သို့ မသိမသာမေးဆတ်ပြလိုက်၏။

လွင်မိုးမြင့်သည် သူတို့နှစ်ယောက်နားသို့ တိုးကပ်လာလျက်

“ဒေါက်တာ မြိုင်သာယာကို ပြန်ရင် လွင်တို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ဒေါက်တာပဲ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ မြိုင်သာယာကို ပြန်ရင် လွင်တို့မောင်နှမကိုလည်း ခေါ်သွားမလို့လေ”

မိုးသူစိတ်ရှုပ်ထွေးသလို ခေါင်းကုတ်သည်။

ဇော်ဦးက မိုးသူအား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်လျက်၊

“ကဲ ကြားတယ်နော်၊ သူတို့မောင်နှမဟာ ငါ့နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်တဲ့၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုတော့ မင်းပဲ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးတို့ကို ကြည့်ရှင်းပြထားလိုက်ပေါ့ကွာ ဟုတ်ပြီလား”

ဦးလေးမောင်က အဓိပ္ပာယ်မပေါက်သလို

“ဦးတို့ကို ရှင်းပြမယ်ဆိုတာ ဘာများလဲကွယ်”

သည်တော့လည်း

မိုးသူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လျက်
“နောက်တော့ ကျွန်တော် ရှင်းပြေးမယ်၊ လောလောဆယ်
ပြောပြလို့ မဖြစ်သေးလို့ပါ”

ဦးလေးမောင် သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

သို့သော် ဘာမှတော့မပြော။

ဖော်ဦးသည် လွင်မိုးမြင့်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“အစ်ကိုကိုခင်ရင် ဒေါက်တာ ဒေါက်တာလို့မခေါ်ရဘူးနော်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

လွင်မိုးမြင့်က မျက်နှက်ကလေးထောင့်ကပ်ပြီး မေး၏။

“အစ်ကိုလို့ ခေါ်ပေါ့”

လွင်မိုးမြင့် ပြုံးသွား၏။

စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားပုံလည်းရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အရိပ်အကဲကိုခတ်နေသည့် ဒေါ်လွင်လွင်
မော်သည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူဦးလေးမောင်အနားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး

“သမီးလေးလွင်မိုးမြင့် မငယ်တော့ဘူးနော်”

“အဲဒါ တာဖြစ်သလဲ”

“ရှင်မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ၊ မကြာခင်ရက်ထဲမှာ ဒီရတနာ
သိမ်စုံအိမ်ကြီးမှာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အခမ်းအနားနှစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်”
အစသော်

ဦးလေးမောင် သဘောမပေါက်။ နောက်မှ သဘောပေါက်

သွားသလို

“သမီးလွင်မိုးမြင့် ဒီကိုလာခဲ့စမ်း”

“ဘာလဲ ဖေဖေ”

အနားသို့ကပ်လာရင်း လွင်မိုးမြင့်က မရဲတာရဲမေး၏။

“ညည်းအယူပြောတာ ဟုတ်လား”

လွင်မိုးမြင့်သည် ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် မိခင်ဖြစ်သူအား လှမ်း၍

ကြည့်မိသည်။

ဒေါ်လွင်လွင်မော်က လွင်မိုးမြင့်အား မသိမသာခေါင်းညှိတ်

ပြ၏။

သည်တော့လည်း လွင်မိုးမြင့်သည် ဦးလေးမောင်အား

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ”

“ဟာ ကောင်းရောကွာ၊ ငါတို့က သမီးလေး ငယ်လှချည်ရဲ့

လို့ ထင်နေတာ၊ အခုတော့ ဟင်း”

စကားအဆုံးတွင်

ဦးလေးမောင်သည် လက်ဝါးဖြင့် သူ့နဖူးကို သူ့ပြန်ရိုက်လိုက်

တော့၏။

ထိုသည်တော့မှပင်

စောစောတုန်းက သူ့ဖခင် မည်သည်ကိစ္စကို ရည်စူး၍ မေး

သည်ကို သဘောပေါက်သွားမိလိုက်ရာက နှုတ်မှ

“အယ်”

အာမေဒိုတ်သံ လွတ်ခနဲ ထုတ်မိသော်လည်း မျက်နှာပေါ်မှာ
တော့ ရှက်ပြုံးလေး မဝံ့တံ့၊
လူမိခံလိုက်ရသည် အပျိုမလေး ရင်တဖိုဖိုဖြစ်လို့။

လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ပါစေ
အောင်ဇေရုဏ